

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/02 • 15 Ocak 2009 • 1 TL

Amerikan
işbirlikçileri,
ellerinizdeki kanı
gizleyemezsiniz!

Direnen Filistin
kazanacak!

İÇİNDEKİLER

Ergenekon'un yeni dalgası...	3
Emperyalist gericilik gölgesinde dinci	
Direnen Filistin kazanacak!	4
Ezilen halkların her tür araçla işgalcilere karşı direnişi meşrudur!	5
Gazze'de zıt iki dünya karşı karşıya	6-7
Obama'ya bağlanan umutlar boşa düştü!	8
Gazze katliamı protestolarından...	9-11
"Alevi açılımı"nda son perde...	12
Vira-Kürşat işçilerinin açlık grevi sürüyor...	13
TORGEM Tersanesi'nde ücret gaspına karşı direniş ateşi!	14-15
Bütünlüğü içinde kapitalizmin krizi	16-17
İşçi ve emekçi hareketinden...	18-19
Sınıf çalışmalarından...	20
Kriz tartışılıyor...	21
BMİS üyesi Sinter işçileriyle direniş süreci üzerine konuştuk...	22
Direnen kadınlar anlatıyor...	23
Gençlik hareketinden...	24
Gençliğin Filistin'le dayanışma eylem ve etkinlikleri...	25-26
Gerici Gürcistan rejimi ABD uydusu olma yolunda!	27
İşgal, direniş, grev ve sabotaj / 1	
Volkan Yaraşır...	28-30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/02 ● 15 Ocak 2009

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Emekçi kitleler kapitalizmin krizinin etkilerini daha somut ve ağır biçimde hissetmeye başladılar. Krizin yansımaları ağırlıklı olarak daha yoğun işten atmalar, ücretli/ücretsiz izinler, fazla mesailer, düşük ya da düşürülen ücretler vb. şekillerde kendisini gösteriyor. Kapitalistler zaten pervasızca uygulamakta oldukları saldırıları krizi de arkalarına alarak, çoğu yerde fırsata çevirerek işçi ve emekçilere daha beter koşulları dayatmaya başladılar. Sınıf bölükleri başta sendikali yerler olmak üzere krizin ilk etkilerine karşı değişik eylem ve direnişler sergilemeye başladılar. Birçok yerde işten atmalara karşı fabrikaları terk etmeme eylemi, fabrika önlerinden şehrin merkezlerine doğru yürüyüşler şeklinde kendini gösteren bu sürecin ileriki dönemlerde daha sert mücadelelere konu olacağı açıktır.

Krize karşı sendikalar, meslek örgütleri, sol siyasal güçler de kendi cephelerinden müdahale etmeye çalışmaktadırlar. Krize ve sonuçlarına karşı birçok yerde çeşitli eylem, etkinlik, miting, toplantı vb. yapılmaya devam edilmektedir.

Sınıf devrimcileri de bulundukları alanlarda kendi cephelerinden krizi düzenin temel çelişkilerini derinleştirmenin, işçi ve emekçileri devrimci sınıf mücadelesine çağırmanın, devrim ve sosyalizmin güncelliğine vurgu yapmanın bir imkanına çevirmeye çalışmaktadırlar. Bugüne kadar yapılanlar anlamlıdır. Ancak sürecin bundan sonrası daha etkin bir çalışmaya konu edilmelidir. Bunun için daha etkin müdahalelerin ve kitlesel tepkilerin açığa çıkmasını hedeflemek gerekmektedir. Sınıf devrimcileri çalışma yürüttükleri tüm alanları, havzaları, fabrikaları vb. krizin yansımaları üzerinden dikkatlice incelemeli, işçi ve emekçileri haklı ve meşru taleplerini kazanmaya çağırırken bunun uygun yol, yöntem ve araçlarını yaratmayı da birlikte örgütlemelidir. Bunun için işçi ve emekçilerin örgütlü birliği şarttır. Tabanın öfke ve tepkisinin, eylemli mücadelesinin açığa çıkacağı taban örgütlüklerinin, yerel ve merkezi birlikteliklerin yaratılması çaba harcanmalıdır. Önümüzdeki dönemin tüm gelişmelerine, bahar sürecine, yerel seçimlere, 8 Mart, 21 Mart ve 1 Mayıs'a bu gözle bakılmalı, krizin yarattığı atmosfere dayanarak işçi ve emekçiler

alanlara, eylemlere çağırılmalıdırlar.

Türkiye halkları Filistin'de gerçekleştirilen katliama büyük bir nefret duyarken Filistin halkının direnişini de büyük bir sempatiyle karşılamaktadır. Katliam tepkiye konu olurken Filistin halkının direnişi ilgiyle izlenmektedir. Ancak emekçi kitlelerdeki bu tepkinin akıtılacağı kanalların yaratılması yeterince gözetilmemektedir. Emek güçlerinin şehir merkezlerinde gerçekleştirdiği eylemler anlamlıdır. Ancak bu eylemlerin daha yaygın ve kitlesel geçmesi için emekçi kitlelerin çalışma ve yaşama alanlarına doğru seslenmek, eylemleri buralara taşımak gerekmektedir.

Bu konuda sınıf devrimcileri mevcut güç ve imkanlarına takılmadan emekçi kitlelerdeki tepkiyi açığa çıkaracak, eylemli bir hatta akıtacak değişik ve yaratıcı yol ve yöntemlerle sürece müdahale etmelidirler. Emekçilerin akacak bir kanal bulduklarında eylemli bir şekilde harekete geçtiği mahallelerde gerçekleştirilen meşaleli yürüyüşlerle, basın açıklamalarıyla açığa çıkmıştır. Bu eylemlerin kitlesel geçmesinin gerisinde saldırıya duyulan tepki yatmaktadır. Sınıf devrimcileri hiç vakit yitirmeden emekçi kitlelerin tepkisini sokağa ve eyleme yöneltmek için daha fazla inisiyatif sergilemelidirler.

Tuzla tersanelerde yaşanan hak gaspları sürmektedir. En son Torgem Tersanesi işçileri ücret hakları için TİB-DER öncülüğünde eylem geçerek kararlılıklarını sergilemektedirler. Torgem işçilerinin haklı taleplerini sahiplenmek, sesini duyurmak, tersanedeki sorunlara dikkat çekmek emekten yana tüm güçler için bir görev ve sorumluluktur.

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Ergenekon'un yeni dalgası...

Demokratikleşme değil ABD'nin devlete çeki düzen verme operasyonu!

Ergenekon operasyonlarının "10. dalgası" geçtiğimiz günlerde gerçekleşti. Bu dalganın boyu öncekileri fazlasıyla aşmaktaydı. Öyle ki eski MGK Genel Sekreteri Tuncer Kılıç, eski Harp Akademileri Komutanı Kemal Yavuz, ünlü Yargıtay Başsavcısı Sabih Kanadoğlu, eski YÖK Başkanı Kemal Gürüz hedefteki isimler arasındaydı. Bunlardan başka, bir kısmı general çok sayıda subay gözaltına alındı. Askerlerin dışında operasyonda öne çıkan isimlerden biri eski Susurluk hükümlüsü özel hareketçi İbrahim Şahin, diğeri ise Yalçın Küçük oldu.

Operasyon sadece hedefteki isimlerin kimlikleri itibariyle değil aynı zamanda ortaya çıkarılan silahlar bakımından da önceki operasyonları aşan bir mahiyete sahipti. İbrahim Şahin'in evinde ele geçirildiği iddia edilen krokilere dayanılarak başta Ankara olmak üzere birçok yerde yapılan kazılarda cephanelikler bulundu.

Ergenekon'un bu son dalgası, bir süredir gündemden düşen, daha çok magazin boyutuyla medyaya konu olan Ergenekon davasını yeniden gündemin ön sırasına oturttu. Sadece oturtmakla kalmadı, ciddi boyutlarda bir inandırıcılık sorunu yaşayan davaya bazı kesimler nezdinde kısmen bir inandırıcılık da kazandırdı. Ordu ve hükümetin yaşanan çatışmalı sürecin ardından bir mutabakata varmalarıyla birlikte, dava süreci büyük ölçüde sulandırılmıştı. Mutabakat, AKP hakkında açılan kapatma davasının geri çekilmesi karşılığında tutuklu generallere yönelik darbe iddiasının davaya dahil edilmemesi karşılığında sağlanmıştı. Kısa bir süre sonra da darbe planladığı iddia edilen eski Jandarma Genel Komutanı Şener Eruygur sağlık durumu gerekçe gösterilerek serbest bırakıldı. Ergenekon davası süreci büyük ölçüde Veli Küçük çetesi ile İP'lilerin yargılanmasına daraltıldı. Böylece, başta rejim üzerindeki asker vesayetinin kırılacağı ve kontrgerilla yapılanmasının tasfiye edileceği biçiminde hayaller kuran liberaller olmak üzere davaya umut bağlayan çevreler hayal kırıklığına uğratıldı.

Ancak operasyonun bu son dalgası Ergenekon hakkında yaratılan yanılsamaları yeniden canlandırdı. Operasyonla gözaltına alınanların kimlikleri ve ortaya çıkarılan cephanelikler, davayı kendi hesaplarınca sürükleyenler payına bu açıdan son derece işlevseldi. Böylelikle Ergenekon davasının bir süredir ihtiyaç duyduğu inandırıcılık sorunu halledilecek, İbrahim Şahin üzerinden bulunduğu açıklanan cephanelikler ise davaya bir ciddiyet kazandıracaktı. Kimileri buradan yola çıkarak Ergenekon'un Susurluk'la bağlantısının ortaya çıktığını ve artık Susurluk'ta yarım bırakılanın da tamamlanmaya başladığını iddia etti. Bu yorumları yapanlara göre, artık asıl omurgaya dokunulmaya başlanmış, kontrgerillayı tasfiye sürecine girilmiştir. Buradan gidilerek de, NATO üyesi ülkelerdeki benzer örgütlerin tasfiye süreçlerine atıflar yapılıyor, yaşananın gecikmeli de olsa benzer bir süreç olduğu söyleniyor.

Öte yandan, operasyonun yeni dalgası geçici bir mutabakatla küllenen rejim içi çatışmanın da alevlenmesi demektir. Mutabakatın bu biçimde bozulmuş olması yeni bir durumdu. Çünkü bu kez ilk saldırı hükümetin temsil ettiği cepheden geldi. Oysa Ergenekon operasyonu Cumhurbaşkanlığı seçimleri sürecinde, ordu cephesinden AKP'nin önünü almak

amacıyla yürütülen operasyonlara karşılık olarak gündeme getirilmişti. Daha sonra AKP'nin kapatma davasıyla ilişkilendirilerek yeni operasyon dalgaları yaratılmıştı. Fakat bu yeni durumda, en beklenmedik zamanda, ordu ve hükümet arasında uyumlu bir ortaklığın sergilendiği bir dönemde, ilk silahı çeken dinci gerici cephesi olmuştur. Buna ordu cephesinden henüz anlamlı bir yanıt verilmiş değildir, zevahiri kurtarmaya yönelik bazı ilk gün girişimlerinin ötesinde ordu halen gelişmeleri seyretmekle yetinmektedir. Bugün meydana CHP vardır. AKP-CHP arasında, birinin "savcı" diğerrinin "avukat" olduğu bir orta oyunu oynanmaktadır.

Peki orduyu sarsan bu hamle hangi güce dayanılarak ve ne tür hesaplarla yapılmıştır? Bu noktada açık olan şudur ki, bu çapta bir operasyon AKP'nin haddi değildir. Ortada kendisine yönelik ciddi bir saldırı yokken, bu düzeyde bir hamle ile çatışmayı başlatan olmak için çok daha büyük bir güce sahip olmak gerekir. Gücün bu kadarı ne AKP'de ne de AKP ile organik bağları olan sermaye güçleriyle dinci çevrelerde vardır. Zira bu öyle bir güçtür ki, ortada bariz bir neden yokken, orduyu rahatsız etme pahasına, MGK genel sekreterliği yapmış bir general de dahil eski generalleri, hala Yargıtay onursal başkanı sıfatını taşıyan bir eski yargıcı ve eski YÖK başkanı gibi bu düzen için büyük hizmetlerde bulunmuş şahısları gözaltına alabilmektedir. Dahası bu hamleye karşılık vermesi beklenen ordu sessiz kalabilmektedir.

Burjuva medyanın da büyük bir şaşkınlıkla yanıtını aradığı bu soru mevcut durumu aydınlatılabilmek açısından kilit önemdedir. Evet hangi güç ve neden? Ordunun karşısında suspus olduğu bu güç elbette ki ABD'dir. Operasyonun gerisinde ABD olduğu içindir ki, büyük bir prestij ve güven kaybına neden olursa da, ordu bu operasyon karşısında sesini çıkaramamaktadır.

Peki ABD'nin parmağı olan bu operasyonla hedeflenen nedir? Hedeflenenin orduyu güçten düşürmek ya da kontrgerillayı tasfiye etmek olmadığı açıktır. Susurluk artığı bir eski özel hareketçi ve onun üzerinden gidilerek çıkarılan cephaneliğin kontrgerillanın kendisi olmadığı açıktır. Kontrgerillanın Genelkurmay merkezli bir derin örgütlenme olduğu bilinmektedir. Dolayısıyla operasyonla açığa çıkarılan ve hedef haline getirilenler olsa olsa kontrgerillanın artıkları olabilir. Bununla ise kontrgerilla tasfiye edilmez, ancak tasfiye ediliyor görüntüsü yaratılabilir. Bugün yapılan da, hem bu görüntüyü yaratmak, hem denetim dışına çıkmış unsurları tasfiye etmek, böylece hem orduyu hem de kontrgerilla aygıtını yeniden yapılandırmaktır. Gözaltına alınanların önemli bölümü ABD güdümlü "derin devlet"te geçmişte önemli görevler üstlenmiş, fakat bir süredir "ulusalcı" çizgide anti-amerikancılık yapan, Kürt sorunu, Kıbrıs ve Irak gibi konularda Amerikan politikalarına karşı durmakta ısrar eden, bazıları Rusya ve Çin gibi ülkelerle yeni bir stratejik ittifak kurulması eğilimini zaman zaman dışa vuran kişilerdir.

Örneğin TRT-Şeş açılışının gerisinde ABD'nin Kürt politikası bulunmaktadır. Erdoğan'ın 5 Kasım 2007'de Bush'un huzuruna çıkarak kabul ettiği, Genelkurmay'ın da onayladığı bu politika, Kürt sorunu konusunda kırıntı düzeyde bir takım

açılımların yapılmasıyla birlikte PKK'nin tasfiyesi, Güney Kürdistan yönetimiyle ilişkilerin geliştirilmesi ve Ortadoğu'da ABD stratejileri doğrultusunda aktif rol olarak özetlenebilir. Bugün atılmakta olan adımlar tümüyle bu çerçevededir. Ama bu sınırlardaki adımlar dahi, Kürt sorununda onlarca yıllık inkar ve imha sisteminin parçası olmuş ve bu sisteme hizmet etmiş devlet görevlileri tarafından ayak diremelerle karşılanmaktadır.

Bu aşamada Ergenekon operasyonlarının, ABD stratejilerinin merkezinde durduğu devleti yeniden yapılandırmak amacıyla yapılan sistemli bir müdahale olduğu çok daha açık biçimde görülmektedir. ABD emperyalizmi ülkedeki temel dayanakları yoluyla, eski alışkanlıklarında ayak direyen, bir yerden sonra da muhalefete soyunan eski uşaklarını cezalandırıyor. Bu cezalandırma işlemini de sembolik isimleri hedef alarak yapıyor. Bununla, eski yapılar ve ideolojik söylemde ısrar eden ve ABD stratejilerinin güncel gerekleri konusunda yalpalayan güçlerin direncini kırmaya çalışıyor. Böylece devlete yeni bir ideolojik-politik görünüm kazandırmaya, bu görünüme uygun kadroları iş başına getirmeye çalışıyor.

Kısacası, Ergenekon operasyonlarıyla yapılan, kontrgerillanın tasfiyesi ya da ordunun siyasal sistem üzerindeki ağırlığının azaltılarak demokratikleşmenin yolunun açılması değil, ABD'nin merkezinde durduğu kurulu devlet sistemini yeniden yapılandırmak, kadrolarını değiştirmek, eskilerini tasfiye edip yerine yenilerini koymaktır. Bu sürecin demokratikleşme ve kontrgerillanın tasfiyesi gibi gösterilmesi ise, bu operasyonun gerçek amaçlarını gizlemek ve istenilen doğrultuda ilerletilmesi için gerekli siyasal desteği sağlamak içindir.

Ergenekon'a karşı tutum bu temel gerçeği hesaba katarak belirlenmelidir. Böyle yapıldığında, kurulu düzen içerisinde taraf olarak çıkanlardan bağımsız bir tutum alınabilir. Bu tutum ise, hangi görünümle çıkarsa çıksın tüm düzen güçleri karşısında net bir devrimci konumda çıkmayı gerektirir. Anti-emperyalist tutum da ancak bu koşullarda gerçek anlamını bulur.

Emperyalist-siyonist güçlerin irade kırma saldırısı başarısızlığa mahkumdur!..**Direnen Filistin kazanacak!**

Siyonist İsrail'in üçüncü haftasına giren vahşi saldırısında katledilen Filistinli sayısı 900'e, yaralı sayısı ise 4 bine yaklaştı. Katledilen çocuk sayısının yüzleri bulunduğunu bildiren Filistin hastane kaynakları, yaralananların bin 500'ünün çocuk, 500'ünün kadın olduğunu belirtiyor. Ölü ve yaralı sayısı saat başı artmaya devam ederken, emperyalist güç odaklarıyla bölgedeki gerici rejimlerin desteği ile sürdürülen saldırı, uğursuz amacına ulaşabilmiş değil.

Barbarlık direnişi kıramıyor!

ABD, AB, BM gibi vahşi kapitalizmin önde gelen temsilcilerinin desteğini alan siyonist rejimin yasa ve kural tanımaz saldırganlığı, dünyayı yöneten katiller sürüsünün direnen halklara karşı tutumunun çarpıcı bir örneğini oluşturuyor. Ölüm kusan İsrail savaş makinesine karşı kahramanca direnen Filistin halkının duruşu ise, hiçbir gücün halkların onurlu ve özgür bir yaşama duyduğu özlemi yok edemeyeceğini göstermektedir.

Kapitalist-emperyalist sistemin vurucu gücü olan İsrail savaş makinesi, Gazze Şeridi'ne havadan, karadan, denizden ölüm saçan bombalar yağdırırken, abluka ile üstü açık bir hapishaneye dönüştürülen bölgede yaşam mücadelesi veren 1.5 milyon Filistinli aç, susuz, ilaçsız, uykusuz bırakılarak diz çökmeye zorlanıyor. Her gün 50-60 kişinin ayrımsız bir şekilde katledildiği Gazze'de teslim olmanın belirtileri olmadığı gibi, sergilenen kahramanca direniş siyonist ordunun kentlerin içine ilerlemesini engelliyor. Kara saldırısının üzerinden bir hafta geçmesine rağmen, 30 bin askerini seferber eden İsrail savaş makinesi kentleri işgal edebilmiş değil. Filistinli direnişçilerin İsrail'e roket fırlatması önlenemediği gibi, daha önce 20 km menzilli roketler atan Filistinli direnişçiler, son günlerde 50 km menzili olan roketler de atmaya başladı.

Gelinen noktada bazı siyonist şefler de, Hamas'ı etkisizleştirme hedefine ulaşamayacağını kabul etmektedir. Bu, Filistin halkının direnme iradesini kırmanın mümkün olmadığını teslim etmek anlamına geliyor. Zira "uluslararası toplum"un desteği ile sürdürülen siyonist barbarlığın hedefi esas olarak Hamas değil, tam da Filistin halkının bu inatçı direnme iradesini kırmaktır.

Güvenlik Konseyi kararı siyonist barbarlığı onaylamaktadır!

Temmuz 2006'daki Lübnan saldırısında olduğu gibi Birleşmiş Milletler, siyonist savaş makinesinin vahşi saldırısını iki haftaya yakın süre izledikten sonra Arap Birliği'nin talebi ile toplandı. Toplantıda AB emperyalistlerinin sunduğu karar tasarısı kabul edildi. Washington'daki savaş kundakçıları tasarıya çekimser oy verirken, 14 üye lehte oy kullandı. Güvenlik Konseyi'nin kabul ettiği tasarıda İsrail vahşetini kınayan tek kelimeye rastlanmazken, siyonist barbarlara herhangi bir yaptırım da içermiyor.

Tasarının kabul edildiği günlerde bölgede bulunan Nicolas Sarkozy, Ortadoğu'daki temaslarını sadece Fransa Devlet Başkanı olarak değil, aynı zamanda BM Güvenlik Konseyi'nin Dönem Başkanı sıfatıyla yürütüyordu. Bu arada Sarkozy'nin yanı sıra AB Dönem Başkanı Çek Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı

Karel Schwarzenberg, bir sonraki dönem başkanı İsveç'in Dışişleri Bakanı Carl Bildt, Avrupa Komisyonu'nun Dış İlişkiler sorumlusu Ferraro-Waldner, AB'nın Dış Politika ve Güvenlik patronu Javier Solana gibi isimler de bölgede bulunuyordu. Bunlara Amerikancı Türkiye ile Mısır rejimlerinin girişimlerini de eklemek gerekiyor.

Tüm bu girişimleri önemsemeyen siyonist rejim Güvenlik Konseyi'nin ateşkes öneren tasarısını da kaale almadı. Tersine saldırganlık dozunu arttıran İsrail savaş makinesi hastane, okul, ambulans, basın büroları, BM yardım konvoyları vb. yerleri de bombalaya başladı. Gazze üzerine savaş uçaklarından bildiri atan İsrail savaş makinesi, psikolojik savaşta da daha iğrenç yöntemler uygulamaya başladı.

60 yıldır BM kararlarına paçavra muamelesi yapan siyonist rejimin son tasarıya farklı bir değer biçmesi için bir neden yok. Zira şeflerinin söylemlerine rağmen BM Güvenlik Konseyi siyonist canilerin insanlığa karşı işledikleri ağır suçları görmezden gelmekte, dahası Hamas'ı da hedef alarak siyonist rejime göz kırpmaktadır. İsrail savaş makinesinin BM görevlilerinin üzerine bomba atması da bu çürümüş kurumun utanç verici tutumunda herhangi bir değişikliğe yol açmadı. İsrail savaş uçaklarının yardım konvoyunu bombalamasına BM şeflerinin gösterdiği tepki, yardımı durdurmanın ötesine geçmemiştir.

Kabul edilen karar tasarısına dönersek... Güvenlik Konseyi'nin söz konusu kararında, Gazze'de derhal ateşkese gidilmesi, ardından İsrail güçlerinin bölgeden tamamen çekilmesi önerilmektedir. Ancak yaptırımdan yoksun karar tasarısına göre, kalıcı ateşkes için İsrail işgaline karşı direnişin son bulması ve Gazze'ye silah kaçırılmasının durdurulması da gerekmektedir. Görüldüğü üzere siyonist barbarlığı kınamaktan kaçınan BM, İsrail'in saldırısına son vermesi için, Filistin direnişinin silahlanmasının engellenmesini şart koşmaktadır. Yani İsrail, savaş

teknolojisinin son ürünü ölüm kusan silahlarla saldırırken, fosfor bombalarıyla katliamlar yaparken, Filistin halkının silahsızlandırılması hedeflenmektedir.

Bu uğursuz karar, İsrail'in fiili saldırganlığını engellemezken, Filistin direnişinin silahsızlandırılmasını tartışma konusu yapmaktadır. Kısacası BM de, Filistin halkının direnme iradesinin kırılması için siyonist cellat takımı ile aynı noktada bulunmaktadır.

Güvenlik Konseyi'nin kabul ettiği tasarıda İsrail'in barbarlığından tek kelime ise söz edilmemesi, siyonist cellatları daha da küstahlaştırdı. Ateşkese görüşmek için Gazze-Refah sınır bölgesinin iki tarafında ABD askerlerinin konuşlandırılmasını talep eden siyonist şefler, kuşatma altındaki Gazze'nin dış dünya ile bağlantısını sağlayan tünellerin kapatılmasını da talep ediyorlar. Tünellerden Gazze'ye silah kaçırıldığını savunan ırkçı-siyonistler, emperyalist güçlerden Filistin direnişini silahsızlandırmasını istemektedirler. Ankara'daki işbirlikçiler, gerici Mısır rejimi, Batı Şeria'daki Filistin yönetiminin başı Mahmut Abbas ile ekibinin de bu konuda uğursuz girişimleri bulunuyor.

Gazze'deki durum, siyonist savaş makinesinin yıkım ve katliamlar konusunda etkili, ancak Filistin halkının direnme iradesini kırma noktasında başarısız olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Yiğit Filistin halkının ağır bedeller pahasına direnme iradesini koruması, hukuk ve kural tanımayan İsrail savaş makinesinin bu noktadaki aczini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Ancak ırkçı siyonizmin yenilip direniş iradesinin zaferle sonuçlanabilmesi, hem bölge hem dünya halklarının bu onurlu direnişle güçlü bir enternasyonal dayanışma sergilemeleriyle mümkün olacaktır. Unutmamak gerekiyor ki, kapitalist-emperyalist güçlerin sömürü ve köleliğe karşı direnecek halkların işçi ve emekçi kesimlerine vaat ettiği gelecek, Gazze'nin şu anki halinden farklı olmayacaktır.

Ezilen halkların her tür araçla işgalcilere karşı direnişi meşrudur!

İlerici-devrimci güçlerin görevi direnen halklarla enternasyonal dayanışmayı yükseltmektir!

Gazze Şeridi'nde yaşayan 1.5 milyon Filistinli'nin üzerine havadan, karadan, denizden bomba yağdıran İsrail savaş makinesinin şefleri, Naziler'den devrildikleri soykırımcı barbarlıklarına, Filistin halkının direnişi sürdürmesini gerekçe gösteriyorlar. Her şey apaçık orta yerde dururken, sadece Hamas'ın hedef alındığı iddiası ise iğrenç bir uydurmadır.

İrkçı-siyonistlerin biktırıcısına kullandıkları bu söylem, Filistinli direnişçilerin İsrail'e attıkları ev yapımı füzelere karşı kendilerini korudukları iddiasına dayanıyor. Aynı söylem, ırkçı-siyonizmin medyada mevzilenen tetikçi uzantılarının katkılarıyla büyük medya tekelleri tarafından da tekrarlanıp duruyor. Siyonist rejime destek veren emperyalist güç odaklarının şefleri de aynı çirkin söylemi ısıtıp duruyorlar.

İşgalin vahşeti bu kadar aleniyken bu söylemin iş yaraması, Filistin direnişinde öne çıkan örgütün Hamas olmasıyla da bağlantılı. Zira Hamas'ın siyasal islamcı çizgisi, Müslüman olmayan halklara mesaj vermesini zorlaştırıyor. Buna rağmen yüzbinlerce kişinin katılımıyla dünyanın dört bir yanında gerçekleşen eylemlerde Filistin direnişiyle dayanışma şiarlarının yükseltilmesi, Filistin direnişinin Hamas'tan öte bir olgu olduğunun, en azından ilerici-devrimci güçler tarafından bilindiğine işaret ediyor.

Emperyalistlerle gerici güçler tarafından desteklenen siyonist barbarlığın esas olarak Hamas'ı değil, diz çökmeyi reddeden Filistin halkını hedef aldığını artık İsrail savunucuları bile kabul ediyor. Zaten yüzlerce Filistinli çocuk katledilmişken, ırkçı-siyonistlerin kimi hedef aldığını tartışmak bile İsrail'e destek anlamına gelir.

İsrail savaş makinesi, vahşi icraatlarını adeta dünya halklarının gözlerine sokarak tekrarlıyor. Farklı eğilimleri benimseyen güçlerin dünyanın dört bir yanında siyonist barbarlığı protesto etmesi bundandır. Fakat, Filistin direnişine destek verme konusunda aynı bilinç açıklığının mevcut olduğunu söylemek mümkün değil. Elbette Filistin direnişine yaygın şekilde destek verilmektedir. Yine de siyonist vahşeti protesto etmek her zaman Filistin direnişini desteklemek anlamına gelmiyor.

İsrail'in barbarlığı orta yerde dururken "her tür şiddete karşıyız", "Filistin'e 'barış gücü' gönderilsin" türünden söylemlerin dillendirilmesi, bazı çevreler şahsında kafa karışıklığının devam ettiğine işaret etmektedir. "Her tür şiddete karşı olmak" söylemi, vahşi kapitalizmin şiddeti ile işçi sınıfının, ezilen halkların özgürlük uğruna mücadelede başvurdukları şiddeti aynı kefeye koymak anlamına gelir. Bu yaklaşım, son tahlilde bir şiddet düzeni olan kapitalist-emperyalist sisteme hizmet etmekten öteye geçemez. Zira sömürünün, köleliğin, işgalin vb. varlığı kaba bir şiddet iken, kapitalizmin bu vahşi görünümüne karşı yükseltilen devrimci şiddeti de mahkum eden bir anlayıştır söz konusu olan.

Filistin söz konusu olduğunda ise, siyonist işgale karşı silahlı direnişi İsrail savaş makinesinin vahşi şiddeti ile eş tutmak, en hafif deyimle aymazlıktır. Zira İsrail devleti tepeden tırnağa militarize olmuş bir terör aygıtıdır. Dahası bu aygıt, İsrail'de yaşayan tüm Yahudiler'i asker kabul ediyor. Bazı kökten dinciler hariç İsrail'deki tüm Yahudiler zorunlu askerlik yapar, her yıl bir ay orduya katılır. Şu günlerde olduğu gibi

İsrail savaş makinesi saldırı başlattığında ise onbinlerce "yedek asker" orduya çağırılır. Siyonist rejim, sistemli uygulamaları ile işgal edilmiş Filistin toprakları üzerinde yaşayan bu toplumun dokularını da militarize etmiştir. Örneğin dünya halkları Gazze'deki vahşete karşı ayağa kalkarken, İsrail'de ezici çoğunluk desteklemektedir.

Gözü dönüş caniler komutasındaki İsrail ordusu ne yasa ne kural ne uluslararası anlaşma tanır. İrkçı-zihniyetinden dolayı herhangi bir ahlaki değere bağlılık da göstermez. 60 yıldır yıkıp/yakan, kitlesel kıyımlar yapan bu savaş aygıtı, emperyalistlerden aldığı sınırsız destek sayesinde dünyayı takmayacak kadar da küstahlaşmıştır.

İşte Filistin halkı böylesi bir rejime karşı direniyor, bu rejimin savaş teknolojisinin son silahlarıyla donanmış ölüm saçan ordusunun önünde diz çökmüyor. Verili koşullarda Filistin direnişinde Hamas'ın öne çıkması, bu direnişin meşruiyetini zerre kadar etkilemez. Öte yandan Filistin direnişini Hamas'tan ibaret sanmak ya da Hamas'ın islamcı çizgisini gerekçe göstererek bu direnişe destek vermekten kaçınmak, ırkçı-siyonist propagandanın etkisi altına girmek değilse eğer, kafa karışıklığının açık bir göstergesidir.

Hamas'ın gelişip güçlenmesi, devrimci alternatifi zayıfladığı döneme denk düşer. Hamas'ı Hamas yapan islamcı çizgisi değil, beslendiği direnişçi damardır. Zira Hamas ilk ortaya çıkışında Mısır'daki Müslüman Kardeşler Örgütü'nün Filistin versiyonu idi. İlerici-devrimci direnişçi örgütlerin birliğinden oluşan Filistin Kurtuluş Örgütü'nü (FKÖ) zayıflatacağı hesaba katılarak İsrail tarafından önu düzenlenmiştir. Gerici Arap rejimleri de Hamas'ı mali açıdan bir dönem cömertçe desteklediler. Hamas'ın güçlenmesinde bu mali desteğin kısmen de olsa bir rolü olmuştur.

Devrimci alternatifi zayıfladığı bir dönemde, 1987'de patlak veren 1. İntifada Hamas'ın güçlenmesini hızlandırmıştır. Kendine özgü bir halk ayaklanması olan intifada ortamında güçlenen Hamas,

direnışçi çizgiyi benimseyerek siyonist işgale karşı biriken öfkeyi siyasal güce dönüştürmeyi başarabildi.

Gazze'de ulusal, ekonomik, sosyal, siyasal çelişkilerin yoğunluğundan beslenen direnişçi damar, zorunlu olarak Hamas'ı da direnişçi bir çizgiye çekmiştir. Devrimci akımların zayıfladığı bir tarihsel kesitte direnişçi damara yaslanan Hamas, Filistinli örgütlerin en kitleseli, en güçlüsü haline gelebilmiştir. Hamas'ın üssü olan Gazze Şeridi, önemli bir kısmı mültecilerden oluşan en yoksul Filistinliler'in yaşam alanıdır. Dışarıdan gelen yardımlarla hayatta kalan bu yoksul kitleler Hamas'ın kitle tabanını oluşturuyor. Bu taban militan, direnişçi çizgiyi besleyen esas kaynaktır. Hamas, bu yönüyle Türkiye'deki dinci-gerici akımdan çok farklıdır. Türkiye'deki dinci akımlar baştan beri emperyalizmin hizmetinde olmuştur. Filistin'deki Hamas, İslami Cihad gibi örgütler ise, fiilen hem siyonizme hem emperyalizme karşı direniyorlar.

Filistin direnişinin Filistin'den öte bir etkisi vardır. Emperyalist-siyonist güçlerin köleleştirmek istediği Ortadoğu halklarına direnmenin mümkün olduğunu gösteren Filistin halkı, anti-emperyalist/anti-siyonist bilincin bölge çapında yayılmasında da önemli bir rol oynamaktadır.

Siyonist vahşet her Filistinli'ye ağır bedeller ödetmektedir. Ancak yine de direnişin bükülemeyen iradesi, yoksul Filistinliler şahsında ete-kemiğe bürünüyor. Mahmut Abbas önderliğindeki orta kesim Filistinliler ise, emperyalistlerden medet uman utanç verici bir sürüklenişe kapılmış gidiyorlar. Görüldüğü üzere Filistin'de de iki farklı sınıfsal duruş bulunmaktadır. Yani direniş, esas olarak Filistinli yoksulların direnişidir. Filistin direnişi, bu yönüyle de mümkün olan her araçla desteklenmeyi hak etmektedir.

Verili koşullarda baskın olan İslamcı çizginin Filistin devrimini zafere ulaştırma ufkundan yoksun oluşu ise, enternasyonal dayanışmayı daha da büyütüp Filistin'deki devrimci akımları güçlendirmeyi zorunlu kılıyor.

Gazze’de zıt iki dünya karşı karşıya...

Emperyalist-siyonist gericilik Filistin halkının özgür yaşama iradesini kırmayı başaramayacak!

İsrail savaş makinesinin Gazze’yi işgal saldırısı kara, hava, deniz bombardımanları eşliğinde devam ediyor. Katledilen Filistinli sayısı bine yaklaşırken, binlerce kişi yaralandı, onbinlerce kişinin evi yıkıldı, yüzbinlerce kişi ise acil yardıma muhtaç duruma düşürüldü. Katledilenlerden en az 300’ünün çocuk olması, siyonizmin borazanlığını yapan medya organları tarafından bile artık görmezden gelinmiyor. BBC gibi yayın kuruluşları, İsrail ordusunun çocuk katillliğini ara başlıklara çıkartmaya başladı. Zira sadece ırkçı-siyonistler değil, kapitalist-emperyalist barbarlık düzeni de Gazze’de suçüstü yakalanmıştır.

Halklar dünyanın dört bir yanında siyonist canavarlığa karşı ayakta!

Üçüncü haftasını doldurmak üzere olan vahşi saldırıya Venezüella dışında hiçbir devlet somut tepki göstermezken, dünyanın sokaklarını dolduran yüzbinler, vahşi kapitalizmin iğrenç bir görünümü İsrail savaş makinesinin canavarlıklarını nefretle kınamaktadır.

Sadece Arap, müslüman ülkelerde değil, pek çok başka ülkede de etkili eylemler yapılıyor. Yüzlerce kente yayılan eylemlerin bir kısmı oldukça kitlesel geçmektedir. Neredeyse eylemlere katılan tüm güçler, siyonist cellatların yanısıra, onların hamiliğini yapan ABD emperyalizmini, kimi yerde ise AB emperyalistlerini de hedef alıyorlar. Hem İsrail’de hem başka ülkelerde siyonist vahşete karşı çıkan Yahudiler de eylemlere katılıyorlar.

İsrail Komünist Partisi, sol partiler ile bazı insan hakları örgütleri Tel Aviv’de Gazze’ye destek mitingi düzenlediler. İsrail savaş makinesinin katliamlarını protesto eden Yahudiler, siyonistlerin saldırısına rağmen eylemlerini sonuna kadar sürdürdüler. İsrail savaş makinesinin kara saldırısına başladığı gün, Kanada’da yaşayan bir grup Yahudi kadın Toronto’daki İsrail Konsolosluğu’nu işgal etti. İsrail’in Filistin topraklarında yürüttüğü son saldırının kendilerine çok büyük acı verdiğini, Kanada hükümetinin bu katliam karşısında sessiz kalmasının ise kabul edilemez olduğunu belirttiler.

Suriye’de yüzbinlerin katıldığı eylemler gerçekleştirilirken, Ürdün’ün başkenti Amman’da sokaklara çıkan onbinlerce gösterici, siyonist rejimle kurulan tüm ilişkilerin kesilmesini, İsraili diplomatların ise bir an önce sınır dışı edilmesini talep etti.

Avrupa’da en dikkat çeken eylemler ise Yunanistan, Fransa ve İngiltere’de gerçekleştirildi. Yunanistan’da siyonist vahşeti kınayıp, Filistin direnişine destek vermek amacıyla bir günlük grev gerçekleştirildi. İngiltere’de ise, 100 bin civarında göstericinin katıldığı eylemde siyonist rejimin yanısıra, suç ortakları ABD ile İngiltere rejimleri de protesto edildi.

Fransa’da tanınmış aydın, yazar ve sendikacıların yer aldığı platformun yayınladığı manifestoda, Fransa devletinin İsrail’le yaptığı ikili anlaşmaları iptal etmesi istendi.

Kitle gösterilerinin de yaygın olduğu Fransa’da 130 kentte yapılan eylemlerle katliam protesto edildi. Fransa İnsan Hakları Derneği, sendikalar, kitle örgütleri, Fransa Komünist Partisi ile sol örgütlerin

çağrısını yaptığı mitinglere 300 bin kişinin katıldığı bildirildi. Paris’te yapılan büyük gösteriye ise 100 bin civarında insan katıldı. Dünyanın dört bir yanında eylemler devam ediyor.

Enternasyonal dayanışmanın anlamlı örneklerinin sergilendiği eylemlerin özel bir önemi vardır. Ancak eylemlerin siyonist rejimin şefleri üzerinde etkili olabilmesi için, devletlerin İsrail’le kurdukları her tür ilişkinin kesilmesi için basınç uygulaması şarttır.

Kana doymayan siyonist şeflerin küstahlığı

Batılı emperyalistlerin “Ortadoğu’nun tek demokrasisi” diye pazarlamaya çalıştığı ırkçı-siyonist İsrail devletinin şefleri, BM Güvenlik Konseyi’nin ateşkes sağlanmasına yönelik 1860 sayılı kararını dikkate bile almadılar. 60 yıldır BM kararlarına bir paçavradan öte değer vermeyen İsrail’in bu küstahlığı, emperyalist güç odakları tarafından özel korumaya alınması sayesinde mümkün olmaktadır. Zira gaspedilen Filistin toprakları üzerinde kurulan bu gayr-ı meşru devlet, genelde emperyalist güçlerin, özelde ABD’nin tetikçisi rolünü üstlenmiştir. Tanınan ayrıcalık, bu tetikçiliğin mükafatıdır. Nitekim Gazze’ye dönük saldırı siyonistlerin iğrenç emellerine uygun düşmekle birlikte, emperyalist güç odaklarının da tam desteği sayesinde devam etmektedir.

Güvenlik Konseyi kararını zerre kadar önemsemeyen Tel Aviv’deki siyonist cellat takımı, küstahça açıklamalar yapmaktan da geri durmuyor. Gazze’ye girişi yasaklanan gazetecilere bilinen tiksindirici propagandasını tekrarlayan siyonist rejimin sözcüleri, saldırıyı sona erdirmeye niyetli olmadıklarını, İsrail ordusunun başarılı olduğunu, ancak daha yapacak çok işin bulunduğunu, Hamas’ı bitiremeye kararlı olduklarını tekrarlayıp duruyorlar. Katlettikleri yüzlerce çocuk söz konusu olduğunda ise, utanmadan suçu Hamas’a yıkmaya çalışıyorlar.

Siyonist vahşet dünya halkları tarafından lanetlenirken bu kadar pervasız olabilmelerini, batılı emperyalistlerin “katliama devam edebilirsiniz” şeklinde okunan tutumlarına borçludurlar. Siyonist ideoloji ile zehirlenen İsrail’deki Yahudiler’in, küçük bir azınlık dışında katliama alkış tutmaları da

küstahlığın bir diğer sebebidir.

Emperyalistler ve işbirlikçileri vahşeti riyakârca izliyorlar!

Gazze’deki topyekûn yıkımın, kitlesel katliamların, altyapının yıkılmasının, hiçbir yere gitme olanağı olmayan 1.5 milyon insanın dar bir alan sıkıştırılıp gece-gündüz üzerine bomba yağdırılmasının yarattığı felaket kimse için bir sır değil. Kapitalist-emperyalist sistemin vahşetini gözler önüne seren bu tablo, bazı çevreleri ikiyüzlü açıklamalar yapmaya zorluyor. Ancak Gazze’de yaşanan felaket, yapılan açıklamaların baştan savma olduğunu kanıtlıyor.

İsrail savaş makinesinin fosfor bombaları kullandığı, dahası konvansiyonel olmayan silahları Filistin halkı üzerinde denediği kesinlik kazanmıştır. Gazze’deki en büyük hastane olan Şifa Hastanesi’nde çalışan Norveçli doktor Mads Gilbert, CBS televizyonuna verdiği röportajda, İsrail’in napalm benzeri beyaz fosfor bombası kullandığını, bu bombalardan yayılan kimyasal dumanın çok acı veren yanıklara neden olduğunu, bazen eti kemiğe kadar kavurabildiğini söylüyor. Bu bomba nedeniyle gerçekleştiğini düşündükleri birçok organ kopması vakasıyla karşılaştıklarını dile getiren doktor Gilbert, “birçok kişinin aşırı derecede kesikler, kopmalar ve iki bacağı birden ezilmiş halde geldiğini” vurguluyor.

İsrail’in Gazze Şeridi’ne yaptığı saldırılar sırasında fosfor bombası ve diğer tartışmalı mühimmat kullandığını yazan İngiliz *The Times* gazetesi de, sayfalarında bombaları gösteren fotoğraflara yer verdi. Amerikan yapımı bombaların fotoğraflarını inceleyen konunun uzmanları, İsrail’in bu bombaları kullandığına kuşku bulunmadığını belirttiler.

Felaketin boyutuna dikkat çeken BM Çocuklara Yardım Fonu’na (UNICEF), “Gazze’de çocuklar için en korkutucu durum kaçacak yerin olmaması. Bombalardan korunacak sığınak yok, sınırlar kapalı” açıklamasını yaptı. “Çocuklar şokta, konuşmıyorlar” ifadelerine yer veren örgüt, yeni bir durumla karşı karşıya olduklarını da belirtiyor.

Gazze’de durum bu kadar vahimken, emperyalist

güçlerle onların izinden giden gerici rejimlerin yaptığı tek şey, “tarafklar bir an önce ateşkes kararına uysun” türünden zırvaların ötesine geçemiyor. Washington’daki savaş baronları Tel Aviv’deki tetikçilerine tam destek verirken, sorunu tartışmak için toplanan AB Parlamentosu ise, hem İsrail’in Gazze’ye yaptığı saldırılara hem de Hamas’ın saldırılarına son vermelerini isteyen bir karar alacakmış.

Güvenlik Konseyi kararı İsrail tarafından paçavraya çevrilen BM’nin şefi Ban ki Moon da, AB şefleriyle aynı teraneyi tekrarlıyor. Ortadoğu turuna çıkmaya hazırlanan şef, yaptığı “sert” açıklamada İsrail’e ve Hamas’a Gazze’deki çatışmaları bir an önce sona erdirmeleri çağrısında bulundu.

Bu türden tiksindirici sözler sarf etmenin ötesine geçemeyen ABD kuklası Ban ki Moon, Ortadoğu turunda Mısır diktatörü Hüsnü Mübarek, siyonist cellât Ehud Olmert, Türkiye Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Ürdün Kralı Abdullah, Filistin Özerk Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas, Suriye lideri Beşar Esad’la görüşmeyi planlıyormuş. Görüldüğü üzere gezi programında ne Gazze Şeridi ziyareti ne Hamas liderleriyle görüşme yer alıyor.

Saldırının ilk haftasında bir takım etkisiz açıklamalarda bulunan Arap Birliği, utanç verici bir tutumla suskunluğa bürünmüş durumdadır. Başında Tayyip’in müritlerinden bir görevlinin bulunduğu İslam Konferansı Örgütü (İKÖ) ise, baştan savma bir açıklama yapmanın ötesine geçmemiştir. Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün gibi Amerikancı rejimler İsrail ile işbirliğine devam ederken, Libya ile Suriye dışındaki Arap devletlerinden ise ses çıkmıyor.

Gazze saldırısı başladığında suçüstü yakalanan Tayyip Erdoğan ile müritlerine gelince. Bunlar riyakârlığın doruklarında dolaşıyorlar.

Etkisiz sözler sarf etmeyi sürdüren dinci gericiğin başı Tayyip, “Gazze’de çocuklarla birlikte insanlık ölüyor” türünden keskin açıklamalar yaparken, “İsrail’le yapılan silah anlaşmaları iptal edilecek mi?” sorusuna “Biz bakkal dükkânı değil, Türkiye Cumhuriyeti’ni idare ediyoruz” yanıtını vermekte sakınca görmüyor. Hükümet sözcüsü Cemil Çiçek ise, “Gazze’deki vahşet karşısında İsrail’le imzalanan silah anlaşmasını iptal etmeyi düşünüyor musunuz?” sorusuna kıvırtmadan şu yanıtı veriyor: “Ülkeler arasındaki işbirliği nedeniyle askeri bağların koparılması söz konusu olamaz. İsrail’le askeri işbirliği, Türkiye’nin ulusal çıkarlarına hizmet etmektedir.”

Oysa Tayyip Erdoğan Nisan 2002’de, “Bu terör karşısında Türkiye’nin İsrail’le imzaladığı M-60 tanklarının modernizasyonuna ilişkin anlaşmayı askıya alması gerekir” açıklamasını yaptığı günlerde başbakanlık koltuğuna oturmaya hazırlanıyordu. Aynı günlerde Mecliste yaptığı konuşmada ise, “Eğer mevcut hükümet Türkiye’nin gücünün farkında değilse yazıklar olsun. 700 yıllık Türkiye, tanklarını modernize etmek için 50 yıllık İsrail’e muhtaç oluyorsa, bu kara kara düşünülmesi gereken bir unsurdur” sözlerini sarf ediyordu. Şu anda Çankaya tepesinde oturan Abdullah Gül de benzer açıklamalarda bulunuyordu.

Dinci gericiğin şeflerini riyakârlığa zorlayan şey, tabanda Gazze saldırısına karşı oluşan duyarlılıktır. Yoksa onlar emperyalizmin olduğu kadar, siyonizmin de sadık hizmetkârlardır. Bundan sonra da bu alçaltıcı hizmetkarlığa devam edeceklerinden kuşku duymamak gerek.

İsrail savaş makinesi Filistin halkının direnme iradesini kırmayı başaramayacak!

Yoğun bombardıman eşliğinde Gazze merkezine doğru ilerleyen İsrail savaş makinesinin Filistin halkını ağır bir kıyımına maruz bıraktığı açıktır. Bir süre sonra saldırıyı sona erdirmek zorunda kalacak olan

siyonist cellat takımının, katliamları daha da yoğunlaştıracağı kesindir. Bu, İsrail savaş makinesinin bilinen iğrenç taktiklerinden biridir.

Belirtmek gerekir ki, siyonist canilerin pervasızlığının bir nedeni de, direniş iradesinin dimdik ayakta olmasıdır. 2006’da aynı amaçla Lübnan’a giriştiği saldırıdan utanç verici bir yenilgi ile çıkan İsrail savaş makinesi, Gazze’de de aynı akibete uğramamak için vahşette hiçbir sınır tanımamaktadır. Ancak saldırı üç haftayı doldurmak üzere olduğu halde, direniş iradesini kırma noktasında bir milim bile ilerleyememiştir.

İsrail savaş makinesinin toplu katliamlardan çekinmediği halde, Gazze gibi stratejik derinliği

olmayan bir bölgede amacına ulaşma noktasında yaşadığı sıkıntı, Tel Aviv’deki cellat takımı arasında fikir ayrılıklarının ortaya çıkmasına neden olduğu bildiriliyor. Siyonist rejim şeflerinin saldırının devamı konusunda hemfikir olmadıkları farklı kaynaklar tarafından doğrulanıyor. Saldırının seyri, yıkım ve katliamların büyük olacağını, ancak direniş iradesinin kırılmayacağını bir kez daha ortaya koyacak yönde ilerliyor.

Gazze saldırısı, halkların direnme iradesini kırmak isteyen emperyalist-siyonist güçlerin barbarlığını tüm çıplaklığıyla ortaya sererken, özgürlüğü uğruna ölümüne direnen Filistin halkının yüceliğini de tüm dünyaya göstermiştir.

Ellerinizdeki kanı saklayamazsınız...

Emperyalist-siyonist gericilikten hesap er geç sorulacak!

Filistin halkı siyonizmin kimyasal silahlarına ve bombalarına bedenleriyle direnirken, Türk sermaye devleti ise bu vahşete suç ortaklığını ikiyüzlü açıklamalarla perdelemenin peşinde koşuyor. Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere devlet erkânının sözcüleri, bilinen ahkâm kesme tavrıyla Filistin halkının yanındaymış görüntüsü vermeye çalışıyor. Bu beyhude çabalar inandırıcılıktan yoksun olduğu kadar tiksinti vericidir de aynı zamanda. Ortada İsrail’le yapılmış pek çok anlaşma varken, ikiyüzlüce yapılan bu açıklamalarla, sergilenen vahşetteki paylarını zerre kadar gizleyemezler.

Sermayenin ve devletin sözde duyarlılığı geçtiğimiz hafta yapılan bir davette tam bir mizansen şeklinde yaşandı. “TC Başbakanı Refikaları Sayın Emine Erdoğan’ın Gazze’ye destek için İstanbul Buluşması” daveti yapıldı. Sermaye sınıfının duyarlılığını göstermek için bu sefer kadın sözcüleri devredeydi. Bu davette TUSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ, TOBB Kadın Girişimciler Kurulu Başkanı Aynur Bektaş, KAGİDER Başkanı Gülseren Oran ve soyadı Koç, Sabancı, Eczacıbaşı olan kadınlar davetliydi. Davet oldukça lüks bir otelde yemek şeklinde verildi.

Davetin örgütlenişi ve katılımcıları bile bu ikiyüzlüce “yardım”ın nasıl bir şey olduğunu göstermeye yetmektedir. Daveti izleyen burjuva gazetecileri bile, bu mizansenin zorlama bir “yardım” gösterisi olduğunu görmekte zorlanmadılar. “Gazze’nin sesi” olmak için “görev” duygusunun yaratılmasının zorlandığını ifade eden bu gazeteciler, konuyla ilgili olarak bu kadınların “iki çift söz” dahi etmemelerini eleştiriyorlar. Kuşkusuz sermayenin bu sözcüleri başta kendi ülkelerinde olmak üzere sayısız katliamdan ve İsrail’in Filistin’e yönelik vahşetinden sorumlu olmalarından dolayı zaten ne söyleyebilirlerdi ki?

Evet, sermaye “duyarlı” kadınlarıyla bu suç ortaklığını gizlemek için beyhude bir çaba içerisinde. Sermayenin bu “duyarlı” kadınları bu rolü oynayamayacak denli elleri kana bulanmış haldedir. Ellerindeki kanı böyle sahte yardım davetleriyle saklayamayacaklarını onlar da gayet iyi biliyorlar. Onların “yardım” anlayışı para toplamaktan ibarettir ki, bu davette onu bile yapmadılar, birçoğu toplantıyı erken terk ederek ne denli duyarlı olduklarını gösterdiler.

İsrail’le yapılan anlaşmalar sonucu kasalarına dolan paralarla lüks yaşamlarını sürdüren bu kadınlar “Gazze’nin sesi” olabilir mi hiç? Filistinli kadınların acılarını paylaşması mümkün mü? İki ayrı sınıfın iki ayrı dünyanın kadınlarıdır onlar. Kardeşini, eşini, çocuğunu İsrail’in saldırıları sonucu kaybetmiş Filistinli kadının acılarını anlamak için “kadın” olmak değil, aynı sınıfın parçası olmak gerekmektedir. Filistinli anneler çocuklarını yıkıntılar altında ararken, bombaların parçaladığı bedenleri son kez kucaklarken yüreklerinden geçen acıyı, ancak ezilen sınıfın kadınları anlayabilir, dillerindeki ağıtları ancak onlar duyabilir.

Biz aynı acıları yaşayan ezilen ve sömürülen sınıfın kadınları olarak biliyoruz ki, “Gazze’nin sesi” olmak için bize düşen görev her yeri Gazze’ye dönüştürmektir. Filistin halkının direnişini fabrikamızda, mahallemizde duyurmak, eylem alanlarında olmaktır. Ancak böylece Filistinli kadınların acılarına ortak olabiliriz. İşçi ve emekçi kadınlar yaşanan bu katliama sessiz kalmamalıdır. Yaşanan vahşete gözyaşı dökmek değil öfkemizi haykırmak zamanıdır şimdi. Kendimiz ve çocuklarımız için onurlu bir yaşam istiyorsak, bunun yolu mücadeleye katılmaktan geçmektedir.

Şunu biliyoruz ki, Ortadoğu’daki suç çetelesi hayli kabarık olan emperyalistlerden, siyonistlerden ve Türk sermaye devletinden hesap er-geç sorulacaktır. Yüzlerinde acıların ve zulmün izi olsa da, gözlerinde işgalciye ve zalime olan öfkenin keskinliği ve direnişin pırıltısı hiç eksik olmayan Filistinli kadınlar bunun kanıtıdır.

D. Yıldız

Politik aktörler derilerinin rengine göre değil, hizmet ettikleri sınıfların çıkarlarına göre tutum alırlar...

Obama’ya bağlanan umutlar boşa düştü!

İki dönem emperyalist Amerikan rejimini yöneten Bush şefliğindeki neo-faşist ekip yolun sonuna gelmiş bulunuyor. Başkanlığa seçilen demokrat aday Barack Obama, 20 Ocak’ta başkanlık koltuğuna oturarak ABD’de “yeni dönem”i başlatacak.

Hatırlanacağı üzere Obama’nın başkanlığa seçilmesi dünyada geniş yankı uyandırmıştı. Seçim sonuçları “ötekilerin zaferi” ilan edilmiş, hatta bazı çevreler bunu “devrim” olarak nitelendirmişti.

Bu uçuk değerlendirmelerin bir nedeni emperyalist saldırganlık ve savaş politikasını pervasızca icra eden neo-faşist ekipten duyulan rahatsızlıktı. Zira Irak’ı yerle bir eden vahşi işgal, 1 milyonu aşkın Iraklı’nın katledilmesine vesile olmakla kalmamış, bu ülkenin tarihi dokusunu, altyapısını, sanayisini, tarımını... kısacası tüm gelişme dinamiklerini tahrip ederek ortaçağ karanlığına doğru sürüklemiştir. Ebu Garip, Guantanamo toplama kampları, CIA’nin işkence uçaklarından kurduğu filo, işkencenin yasal güvenceye alınması ise, bu vahşet tablosunun sadece ABD’de değil tüm dünyada Bush yönetiminden nefret edilmesine yol açtığı için Obama’nın seçilmesine büyük önem atfedildi.

Bush şefliğindeki neofaşist çetenin icraatları sadece ABD emperyalizmini değil, kapitalist/emperyalist dünya düzeninin barbarlığını gözler önüne sermiştir. Bundan dolayı gerici güçler, Obama’nın seçilmesini kan denizinde yüzen emperyalist Amerikan rejiminin imajını düzeltmenin bir olanağına çevirmek için uğraşıyorlar.

Barack Obama’nın seçilmesine büyük önem atfedenlerin başında liberal budalalar bulunmaktadır. Kapitalizme iman etmiş, serbest piyasaya olduğu kadar neoliberal politikalara da tapınan bu kesimler, Obama’nın seçilmesini “umut tacirliği” yapmanın fırsatına çevirdiler. Obama’nın siyahi olmasını gerekçe gösteren bu çevreler, ABD saldırganlığının sona ereceğini, sorunlara barışçıl çözümler bulacağını, Filistin, Afganistan, Irak işgallerinin son bulacağını iddia etmiş, Amerika’daki göçmenlerin maruz kaldığı ırkçılığın sona ereceği “müjdesi”ni vermişlerdi.

Bir politik figürün deri rengine bakarak ona bir takım meziyetler vehmetmek, kitleleri aldatmak için uydurulan bir yalan değilse eğer, düpedüz budalalıktır. Zira politik aktörler derilerinin rengine göre değil, temsil ettikleri sınıfın çıkarlarına göre tutum alırlar. Nitekim hem baba Bush hem oğul Bush yönetimlerinde üst düzey siyahi aktörler yer aldı. Baba Bush yönetimi 1991’de “Kuveyt’i kurtarmak” adına Irak’a saldırı kararı aldığında, uygulayan emperyalist ordunun başında general Colin Powell bulunuyordu. Saddam ordusunun geri çekilmesi sırasında 200 bin Iraklı askeri gereksiz yere yakarak katletme emrini veren Colin Powell’ın siyahi olduğu unutulmamalı. Aynı Powell, oğul Bush yönetiminin ilk döneminde dışişleri bakanı koltuğuna oturarak, Irak işgalinin baş sorumluları arasında yer almıştır. Neofaşist çetenin etkin siyahi isimlerinden biri de ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice’dır. Diğerlerinin yanısıra bu iki siyahi aktör, Afganistan, Irak, Filistin, Lübnan ve diğer coğrafyalarda dökülen kanlardan birinci derecede sorumludur.

Hal böyleyken deri rengine bakarak Barack Obama’ya bir takım meziyet atfetmek abesle iştigaldir. Nitekim Obama’nın kendini belli etmesi için başkanlık koltuğuna oturmasına bile gerek kalmadı.

Ekibini oluştururken ırkçı-siyonistlere özel bir ağırlık veren Obama’nın, Filistinli kanı dökenleri çevresinde toplaması başkanlık koltuğuna oturduğunda izleyeceği politikalar hakkında fikir vermiştir.

İlk beyanlarında ise Afganistan işgalini üstlenen savaş aygıtı NATO’ya takviye güçler vaat eden Obama, ırkçı-siyonist İsrail rejiminin vahşi kıyımına dair konuşmaktan da özenle kaçındı. Gazze yerle bir edilene, bine yakın Filistinli katledilene kadar suskun kalan Obama’nın “başkan değilim”, “iki başlılık görüntüsü vermek istemedim” türünden gerekçelerine itibar eden olmadı. Çünkü her olay hakkında konuşan Obama, sözkonusu İsrail’in vahşi katliamları olunca susmayı tercih etti. İki hafta sonra konuştuğunda ise, hem İsrail tarafında hem de Filistin tarafında sivillerin ölmesini “içler acısı” olarak niteleyen siyahi başkan, “Açıkcası bu, yıllardır süren sorunu çözmeye çalışmak için daha kararlı olmamı sağlıyor” demenin ötesine geçemedi.

İlk dış gezisini İsrail’e gerçekleştiren Obama’nın Kudüs’ü “siyonist devletin bölünmez başkenti” ilan etmesi, daha baştan kimin safında yer alacağını somut göstergesi olmuştu. Bu durumda Barack Obama’nın siyonist barbarlık karşısında iki hafta sessiz kalmasının bir anlamı olabilir; o da, “Bush yönetimi zaten benim fikirlerimi savunuyor, ne gerek

var konuşmama” şeklinde özetlenebilir. İki hafta sonra söylediği iki cümlenin başka bir anlamı yoktur. İsrail savaş makinesi bine yakın Filistinliyi katletmişken “iki tarafta sivillerin ölmesi” söylemi ancak tiksinti uyandırabilir.

Obama’nın tutumu inanmış burjuva liberallerini bile hayal kırıklığına uğratmış görünüyor. Zira seçildiğinde estirilen havadan, başkanlık koltuğuna oturmaya hazırlandığı sırada eser kalmamıştır. Kapitalizme değil, yarattığı vahşi sonuçlara karşı çıkmakla yetinenler, bir kez daha pazarladıkları “iyimserlik efsunu” ile baş başa kalmışlardır.

Barack Obama’nın tutumu utanç verici olmakla birlikte son derece akılcı ve mantıklıdır. Zira o, emperyalist Amerikan rejiminin bir dönem başkanlığını yapmaya memur edilmiş biridir. Niyeti olsa bile, Obama, kan denizinde yüzmeden ayakta duramayan emperyalist Amerikan rejiminin bir vidasını bile değiştiremez. Görüntüyü kurtarmak adına yapması muhtemel değişikliklerin ise, öze değil biçime dair olacağından kuşku duymamak gerek.

Emperyalist saldırganlığın halklara yaşattığı tarifsiz acıların son bulmasını samimiyetle isteyenlerin, vahşi kapitalizmin temsilcilerinden medet ummak değil, anti-kapitalist/anti-emperyalist birleşik direnişi örmektir.

İMF görüşme ve tartışmaları

8 Ocak tarihinde Türkiye’ye gelen Rachel van Elkan başkanlığındaki IMF heyeti, Devlet Bakanı Mehmet Şimşek’i makamında nezaket ziyaretiyle resmi temaslarını başlatmıştı. Bu görüşmeye, IMF Türkiye Masası Şefi Rachel van Elkan, IMF Türkiye Temsilcisi Hüseyin Samei ile Hazine Müsteşarı İbrahim Çanakçı da katılmıştı.

Heyetin Maliye, Merkez Bankası, DPT, BDDK gibi kurumlarda çalışmalar yürütmek, bankacılık ve reel sektör temsilcileriyle görüşmek gibi etkinlikler için Ocak ayı sonuna kadar Türkiye’de kalması bekleniyor. Hükümetten yapılan açıklamalara göre görüşmeler Şubat ayında da sürecek.

Görüleceği gibi tablo, her zamanki olağan tablodur.

Oysa, daha ziyaretin 3-5 gün öncesine kadar hükümet, Erdoğan’ın ağzından esip yağıyordu. İMF’ye muhtaç olmadıklarını, ülkeyi İMF’ye muhtaç durumdan kurtardıklarını, yola İMF’siz de devam edebileceklerini anlatıp duruyordu. Ve medyada boy gösteren düzenin anlı-şanlı ekonomistleri de, sanki Tayyip Erdoğan’ın söylemleri zerre kadar gerçeklik taşıyormuş gibi, “İMF’ye muhtaçlık” yaygarası koparıyordu.

Oysa her iki taraf da gerçeği tek taraftan, İMF tarafından görüp/gösterme gayretindedir. Cambazlıkla, sahtekarlıkla kitleleri kandırma, oyalama taktiğidir.

Erdoğan’ın söylemindeki sahtekarlık, İMF’ye muhtaç olmadığımız değil, Tayyip Erdoğan ve hükümet muhtaç olduğu halde, bu ülkenin aslında onlarsız hiç de muhtaç olmayacağı gerçeğini popülist bir söyleme malzeme yapmasındadır. Burjuva ekonomistlerin sahtekarlığı ise, öncelikle, inanmadıkları halde Erdoğan gerçeği söylüyormuş gibi yaygara koparmaları, bu arada, gerçek olmadığı halde İMF’ye ne kadar muhtaç olduğumuz propagandasına girişmeleri. İşin propaganda kısmını, İMF görüşme ve anlaşmalarına paralel bir rutine oturmuş olduğundan artık ezberledik. Bu yıl değişik olan, bir, Erdoğan’ın popülizmi üzerinden demagoji yapmaktır. İkincisi ise, kriz bahanesiyle İMF’nin yaptığı popülizmi (krizdeki ekonomileri kurtarma operasyonu) kullanarak yalan üretmektir. Buna göre güya, bu yıl görüşme ve anlaşma farklı olacaktı!..

Oysa gerçek tüm çıplaklığı ile İMF’nin adında görünmektedir. Para, yani kapital, karakteri gereği başkalarını kurtarma aracı değildir. Kimin elinde ise onu kurtarabilir elbet. Fakat el değiştirdiğinde, örneğin konumuzda olduğu gibi borç olarak başkasına verildiğinde, verenin amacı hiçbir koşulda “kurtarma” olamaz. Borcu alan kendini bazı sorunlardan kurtarmayı amaçlasa da bu böyledir. Borç veren de bunu alacağı faiz için verir. Bu durum, kurumsal olduğunda bireyselden daha fazla böyledir.

İMF görüşmeleri vesilesiyle toplanan ve İMF ile hükümete yeni stand-by’dan kimi beklentilerini açıklayan TOBB’un taleplerine göz atılırsa, borç almaya çalışan Türk devletinin amaçları arasında da krizin kimi etkilerinden devleti ”kurtarmak” gibi bir maddenin bulunmadığı görülecektir. Kuşkusuz devlet bu parayla yine bir takım “kurtarma” operasyonlarına girişecektir. Ancak bunun üretim alanlarına yönelik olmayacağı açık. Kredi garantisi istiyor patronlar. Krizin patladığı kaynak finansal olduğu oranda, kurtarma operasyonları da para merkezlerine yöneliyor. Başta ABD olmak üzere kimi devletlerin ilk tedbirleri de bu yönde olmuştu nitekim.

Sonuçta İMF’ye yine biz borçlanacağız, yine bizden toplanıp ödenecek. Ama kriz nedeniyle işsiz ve aç kalan da yine biz olacağız. İMF’den gelecek para da kredi faizlerini güvenceye almak adına para kasalarına akıtılacak.

Gazze katliamı protestolarından...

“Katil İsrail Filistin’den defol!”

GOP: “İsrail’le tüm anlaşmalar iptal edilsin!”

Sendika ve meslek odalarının aldığı karar doğrultusunda Türkiye’nin dört bir yanında yapılması kararlaştırılan “Filistin’deki işgal bitene kadar ses ver!” eylemlerini GOP Emek Platformu Gaziosmanpaşa’ya taşıdı. GOP yerindeki ses ver eylemi “İsrail’le askeri, siyasi ekonomik tüm anlaşmalar iptal edilsin” talebiyle gerçekleştiriliyor.

İlk eylem GOP Merkez Bağlarbaşı Caddesi’nde gerçekleşti. 12 Ocak akşamı Şok Market önünde biraraya gelen kitle GOP Meydan’a kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca sloganlar ve alkışlarla siyonist katliamı protesto eden bileşenler adına açıklamayı Eğitim-Sen 4 No’lu Şube Başkanı Mehmet Sarı okudu. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylemde “Katil İsrail Filistin’den defol!”, “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Direnen halklar kazanacak!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

Sefaköy: “Katil İsrail Filistin’den defol!”

Siyonist saldırganlık 12 Ocak akşamı Sefaköy-İnönü Mahallesi’nde gerçekleştirilen eylemle lanetlendi. Devrimci ve demokrat kurumlar tarafından gerçekleştirilen eylem Yüzüncü Yıl İlköğretim Okulu önünde toplanmasıyla başladı. Kitle meşaleler ve sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Eylem boyunca “Katil İsrail Filistin’den defol!” ve “Direnen halklar kazanacak!” sloganları coşkuyla haykırıldı. Pazartesi Pazarı durağına ilerleyen kitle, buraya yaklaşıldığında yolu tamamen trafiğe kapadı. Pazar durağında basın açıklaması gerçekleştirildi.

“Katil İsrail Filistin’den defol!” ve “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganlarının haykırıldığı basın açıklamasına çevreden destek hayli yoğun. Eylem Alinteri, BDSP, Birleşik İşçi Derneği, DHF, ESP, EHP, Halkevi, TÖP ve ÖDP tarafından gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

HSGGP katliamı lanetledi

İstanbul HSGGP, İsrail Konsoloslugu önünde 11 Ocak günü eylem gerçekleştirdi. Levent Metro çıkışında toplanarak, alkış ve sloganlarla konsolosluk önüne yüründü. En önde Filistin bayrağı açıldı. Kurumlar kendi dövizleriyle yerlerini aldılar. Çevrede bulunan insanlar alkışlarla, araçlar korna çalarak desteklerini sundular.

İsrail Konsoloslugu önüne gelindiğinde, islami bir grup ve TKP’liler de protesto için oradaydı. Yapılan açıklamada, Platform’un sadece Türkiye’deki baskı ve yıkıma değil dünyada yaşanan baskı ve zulme de sesiz kalmayacağı vurgulandı. Ardından konuşmalar yapıldı. Hilmi Yarayıcı’nın söylediği şarkılarla birlikte yaklaşık 1,5 saat süren eylem sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana’da Filistin halkıyla dayanışma eylemi

Siyonist İsrail’in katliam saldırısı 10 Ocak günü Adana’da düzenlenen coşkulu bir eylemle protesto edildi. 5 Ocak Meydanı’nda, “ABD emperyalizmine, İsrail siyonizmine, AKP işbirlikçiliğine karşı Filistin

halkının yanındayız!” pankartı arkasında toplanmaya başlayan kitle, sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında çok sayıda insan eyleme katıldı.

AKP il binası önüne gelindiğinde, kitlenin öne polis barikatıyla kesildi. Coşkulu sloganların atıldığı bekleyişin ardından polis barikadı kaldırıldı. Okunan basın metninde saldırı kınandı, AKP’nin işbirlikçi tutumu teşhir edildi.

Sloganları ve coşkusu eksilmeyen kitle açıklamanın ardından hep bir ağızdan Gündoğdu marşını söyledi. Çok sayıda kurumun düzenlediği eyleme 500 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Edirne’de İsrail karşıtı kampanya ve miting!

Edirne’deki sendikalar, DKÖ’ler, siyasi partiler ve öğrenci gençlik örgütleri bir araya gelerek İsrail vahşetine karşı bir kampanya kararı aldı. 9 Ocak günü Edirne PTT önünde ve Trakya Üniversitesi Ayşekadın Yerleşkesi önünde masa açılarak ajitasyon eşliğinde bildiri dağıtımı yapıldı ve imza toplandı. 9 Ocak akşamı ise, “Ses ver Filistin duysun, ses ver İsrail dursun!” başlığı altında 3 dakikalık ses çıkarma eylemi yapıldı, sloganlar eşliğinde basına demeç verildi. Ardından Saraçlar Caddesi’nde halka Filistin’de yaşanan vahşeti ve Filistin halkının özgürlük mücadelesini anlatan slayt gösterimi yapıldı. Bu etkinliğe yaklaşık 150 kişi katıldı.

10 Ocak günü Edirne Belediyesi önünde toplanan kitle PTT önüne doğru yürüyerek burada bir miting gerçekleştirdi. Mitinge yaklaşık bin kişi katıldı.

Ekim Gençliği / Edirne

Kütahya’da İsrail protestosu

Siyonist İsrail’in Filistin halkına dönük saldırıları Kütahya’da Eğitim-Sen, SES ve Dumlupınar Üniversitesi öğrencileri’nin 8 Ocak tarihinde yaptığı yürüyüşle protesto edildi. Eğitim-Sen önünde toplanan yaklaşık 80 kişilik grup Küçük Park’a kadar yürüdü. Kürtçe, Arapça ve Türkçe olarak hazırlanmış “Biji Tekoşına Gele Filistin!”, “Zafer direnen halkların olacak!” dövizlerinin yer aldığı eylemde Dumlupınar

11 Ocak 2009 / Keitelli

Üniversitesi Öğrencileri de pankart açtılar.

Kızıl Bayrak / Kütahya

İsrail katliamı Kartal’da lanetlendi!

DİSK Genel-İş Sendikası’na üye Kartal Belediyesi işçileri 8 Ocak günü katliamı lanetlediler. Kartal Belediyesi önünde toplanan sendika yöneticileri ve işçiler, şube pankartları, dövizleri ve Filistin bayraklarıyla Kartal Meydanı’na sloganlar eşliğinde yürüdüler. Yürüyüşe Sinter Metal işçileri pankart ve dövizleriyle katıldılar. BDSP de yürüyüşe katılarak eyleme destek verdi.

Kartal Meydanı’nda yapılan açıklamada katliam lanetlendi. Yaklaşık 350 kişinin katıldığı eyleme BES Kartal Temsilciliği, Tüm Bel-Sen, Emek Partisi ve CHP temsilcileri de destek verdi. Eylem İsrail bayrağının yakılmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

PSAKD’dan protesto yürüyüşü

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği İstanbul Şubeleri 10 Ocak günü Taksim Tramvay Durağı’nda gerçekleştirdiği eylemle İsrail’i protesto etti. PSAKD Esenler Şubesi pankartı ve üzerinde katliam görüntülerinin bulunduğu fotoğraflı dövizlerinin açıldığı eylemde, Filistin halkı üzerinde uygulanan soykırım ve katliamın ABD destekli olduğu vurgulandı. Konuşmanın ardından kitle Galatasaray Lisesi’ne kadar sloganlar eşliğinde yürüdü. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sağlıkçılar İsrail'i lanetledi!

SES Anadolu Yakası Şubesi ve İstanbul Tabip Odası 9 Ocak günü Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde gerçekleştirdikleri eylemle İsrail'in Gazze katliamını lanetledi.

SES Anadolu Yakası Şubesi pankartı ve "Diren Filistin seninleyiz!" ozalitinin açıldığı basın açıklamasında İsrail'in insanlık suçu işlediği vurgulandı, vahşete sessiz kalmama çağrısı yapıldı.

SES Aksaray Şubesi de 8 Ocak günü İstanbul Üniversitesi Haseki Kardiyoloji Enstitüsü önünde gerçekleştirdiği eylemle İsrail'i protesto etti. Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"İsrail postalarını taşımayacağız!"

"İsrail postalarını taşımak istemiyoruz!" şiarıyla 9 Ocak günü Sirkeci Büyük Postane önünde toplanan Haber Sen üyeleri, meşaleleriyle eylem yaptılar. Yapılan açıklamada, İsrail postalarını taşımak istemedikleri, İsrail'in sürdürdüğü katliamı durdurmak için herkesin bir şeyler yapması gerektiği belirtildi. Ardından Ümit Kıvanç'ın "Filistin Ocak 2003" adlı filmi gösterildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Esenyurt: "Filistin halkı yalnız değildir!"

10 Ocak günü Esenyurt'ta ilerici ve devrimci güçlerin ortak örgütlediği basın açıklamasına yaklaşık 200 işçi emekçi katıldı. Eylem öncesi basın açıklamasının yapılacağı alan Jandarma tarafından çembere alındı. Jandarma savcılıktan izin alarak üst araması yapılmadan kimseyi alana almadı. Ayrıca kimlik kontrolü yapılmak istendi fakat boşa çıkarıldı.

Alana yürüyüş ile giren BDSP kitlesi, "Halklara değil katillere barikat!" sloganını haykırarak jandarmanın tutumunu teşhir etti. Eylemde "Filistin halkı yalnız değildir!" pankartı açıldı. Açıklamanın ardından jandarmanın tutumu oturma eylemi ile protesto edildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Gazi'de Filistin yürüyüşü

10 Ocak günü Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Partizan ve Mücadele Birliği Platformu Gazi Mahallesi'nde ortak bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Eylem öncesinde yaygın olarak ozalitler kullanıldı. Ajitasyonlarla Gazi emekçilerine eyleme katılım çağrısı yapıldı.

Saat 15.00'te Eski Karakol önünde toplanan kitle, slogan ve zılgıtlarla yürüyüşe geçti. Eyleme mahalleli emekçiler destek verdi. Kitlenin Cemevi'ne doğru yaklaştığı sırada, antifaşist gençliğin seçim amaçlı

Cemevi'ne gelen İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ı protesto ettiği görüldü. Bu sırada güvenlik güçleri ile eylemciler arasında çatışma çıktı, Kadir Topbaş mahalleden kaçmak zorunda kaldı.

İki eylemci kitlenin bir araya gelmesi alanda coşku yarattı. Okunan basın açıklamasının ardından "Gazi

9 Ocak 2009 / Edirne

buldu.

İkitelli: Direnen halklar kazanacak!

Küçükçekmece'de bulunan ilerici, devrimci, demokrat kurumların 11 Ocak günü İkitelli'de ortak örgütlediği eylem, eski postanenin önünde başladı.

faşizme mezar olacak!" sloganlarıyla eylem bitirildi. Eyleme 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

FHDD her gün eylemde...

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD) üyeleri, İsrail'in işgaline karşı Galatasaray Lisesi önünde her akşam eylem yapacaklarını duyurmuşlardı.

9 Ocak akşamı yapılan eylemde dövizler ile Filistin bayraklarının yanısıra İsrail tarafından tutuklanan FHKC Genel Sekreteri Ahmet Saadat'ın fotoğrafı açıldı, mumlar yakıldı. Sanatçı Ferhat Tunç, Emre Saltuk ve Nurettin Güleç eyleme destek verdi.

11 Ocak akşamı, "Filistin'de ışıklar sönmeyecek, Filistin'de direniş kazanacak!" pankartı, katliam fotoğrafları, Filistin bayrakları taşındı, meşaleler ve mumlar yakıldı.

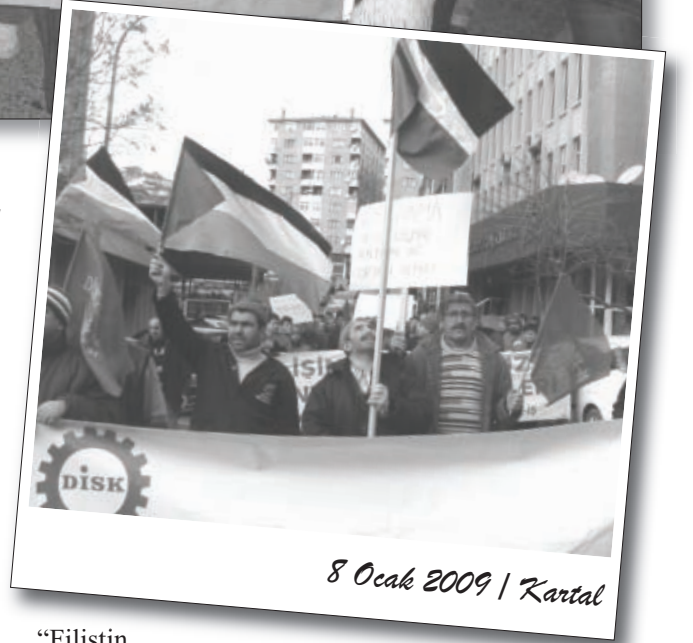
12 Ocak akşamı yapılan açıklamada saldırının bilançosu ve Filistin'deki yaşam hakkında bilgiler verildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Filistin'e açlık grevi ile destek!

Siyonist işgale karşı dünya çapında başlatılan "Zincirleme açlık grevi" için İstanbul Eylem Grubu 8 Ocak günü basın toplantısı gerçekleştirdi. Toplantıya İstanbul'da açlık grevine başlayan Özhan Önder ile İtalyan Yönetmen Michelangelo Severgnini katıldı. "Dünya toplumunun her bir üyesi, sürmekte olan krizin herhangi bir gözlemcisi mi yoksa gerçek bir tanığı mı olduğuna karar vermelidir" diyen Önder'in açıklaması taleplerin okunmasıyla son

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Filistin halkı yalnız değildir!" pankartının açıldığı eylemde kurumların imzalarının olduğu dövizler de taşındı. 20 dakikalık yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Gazze'ye yönelik düzenlenen saldırının askeri ve insani boyutu aktarıldıktan sonra saldırının arkasında ABD emperyalizmi ve BOP olduğu belirtildi. Eyleme 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Halk Cephesi Okmeydanı'nda yürüdü

Halk Cephesi, İsrail'in Filistin'e uyguladığı katliamı protesto etmek için 11 Ocak akşamı Okmeydanı'nda yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Dikilitaş Parkı önünde biraraya gelen kitle meşaleler ve Filistin bayraklarıyla yürüdü. "İsrail, ABD, AB, AKP; Filistin halkının kanı ellerinizde!" ve "Gazze'de vurulan dünya halklarıdır; Katil İsrail hesap verecek! / Halk Cephesi" pankartlarının yer aldığı eylemde ABD ve İsrail bayrakları yakıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Küresel BAK İsrail'i protesto etti!

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu 10 Ocak günü Gazze katliamını protesto etti.

Galatasaray Lisesi önünde, "Dünyanın tüm Filistinlileri birleşin! / Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu" pankartı ve dövizler açan 200'ü aşkın kişi, alkış düdüğü ve sloganlar eşliğinde Taksim Tramvay Durağı'na yürüdü. Yürüyüş boyunca İstiklal Caddesi üzerinde birçok kişi de eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Siyonist katliamı protesto eylemlerinden...

GOP BDSP: “Katil İsrail Filistin’den defol!”

GOP BDSP, Karadeniz Mahallesi’nde 10 Ocak akşamı yaptığı yürüyüşün ardından Mehmet Akif Parkı’nda gerçekleştirdiği basın açıklaması ile siyonist katliamı protesto etti.

Cenpaş Market önünde bir araya gelen kitle “*Katil İsrail Filistin’den defol!*” pankartı açtı. Buradan bütün sokak aralarında yürüyüş gerçekleştirildi, ajitasyonla eyleme çağrı yapıldı. Balkonlardan alkış ve sloganlarla destek verilirken her sokakta yürüyüşe destek arttı.

Öfkenin hakim olduğu mahallede eyleme kadınların ve çocukların ilgisi yoğundu. Yürüyüş yaklaşık 300 kişiyle gerçekleşti.

Sokak aralarında yapılan yürüyüş kitlenin yeniden Mehmet Akif Parkı’na gelmesi ile son buldu. Burada GOP BDSP adına yapılan basın açıklamasında, siyonist İsrail’in tüm dünyanın gözleri önünde uyguladığı barbarlığa en iyi yanıtın Ortadoğu’nun emekçi halkları tarafından verildiği belirtildi.

Açıklamanın ardından yürüyüş sırasında evinden çıkarak eyleme katılan üç çocuk annesi bir kadın, “Ben de Filistinliyim” diyerek şunları söyledi: “3 çocuk annesiyim. 3’ü de feda olsun Filistin için. Ben anlamıyorum bu kadar sessizlik niye? Yiyoruz içiyoruz hiç mi vicdanımız rahatsız olmuyor? Ah olmasaydı! Vah olmasaydı! diyoruz. Hiçbir şey yapmıyoruz. Orada ölenlerin sayısı bile belli değil. Artık yeter! Herkes ayağa kalsın artık!”

Yürüyüş ve eylem boyunca “Katil İsrail Filistin’den defol!”, “Direnen Filistin seninleyiz!” “Her yer Filistin, hepimiz Filistinliyiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Topkapı İşçi Derneği: “Direnen Filistin kazanacak!”

Topkapı İşçi Derneği olarak 9 Ocak günü 13.00’te, PTT Işıklarda gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasıyla Filistin’e yönelik saldırıları protesto ettik.

Eyleme çağrılarımızı TİM-1, TİM-2 Sanayi siteleri ve 2. Matbaacılar Sitesi’ne yaptığımız afişlerle işçilere ulaştırdık. Dövizlerimizi TİM-1’deki atölye ve büfelere dağıtarak camlarına astık. Eylem için hazırladığımız “*İsrail ile yapılan siyasi-askeri anlaşmalar iptal edilsin! Emperyalist-siyonist saldırganlığa son!*” şiarlı pankartımızı da derneğimizin camına astık.

Eylemden önce pankartımızla birlikte Işıklara gelerek, öğle paydosuna çıkan işçileri ve çevreden geçenleri Filistin halkına destek olmaya çağırdık.

Açıklamamızda, Filistin’de yaşanan vahşeti ve bunun arka planındaki emperyalist politikaları teşhir ettik. İsrail siyonizminin destekçisi ABD emperyalizmi ve bölgedeki gerici Arap rejimlerinin ikiyüzlü tutumlarını ve bunların karşısında yerli işbirlikçilerinin sert çıkışlarına karşın aynı politikalara hizmet ettiklerini belirttik. Emperyalist-siyonist barbarlığa ve saldırganlığa karşı işçilerin ve emekçilerin birlikte hareket etmesi gerektiğini, tek çıkar yolun “*İşçilerin birliği halkların kardeşliği*” eksenli bir mücadeleden geçtiğini söyledik. İşçileri, İsrail’le siyasal ve diplomatik ilişkilere son verilmesi, siyasal-askeri tüm anlaşmaların iptal edilmesi, büyükelçiliklerin geri çekilmesi ve İsrail elçisinin sınır dışı edilmesi vb. talepler etrafında birleşik mücadeleye çağırdık.

Havzamızdan yükselen ilk ses olması bakımından eylemimiz oldukça anlamlıydı. Eylemde “Katil İsrail Filistin’den defol!”, “Direnen Filistin kazanacak!”, “Direnen Filistin seninleyiz!”, “Yaşasın işçilerin birliği

halkların kardeşliği!”, “Topkapı işçisi direnişin yanında!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler yenilecek, direnen halklar kazanacak!” vb. sloganlar atıldı.

Topkapı İşçi Derneği üyeleri

İzmir BDSP: “Direnen halklar kazanacak!”

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu Filistin halkı ile dayanışmak için 13 Ocak günü Kemeraltı girişinde basın açıklaması yaptı. “*Katil ABD / İsrail Filistin’den defol! Filistin halkı yalnız değildir! / BDSP*” pankartının açıldığı eylem boyunca, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Katil İsrail Filistin’den defol!”, “Katil İsrail işbirlikçi MGK!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!” sloganları coşkuyla atıldı.

Basın açıklamasında siyonist katliamın sürdüğü söylendi. İşbirlikçi burjuvazinin uşakları Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül’ün, Gazze saldırısından beş gün önce Filistin halkının cellatı İsrail Başbakanı Ehud Olmert’i Ankara’da ağırladıkları ve 141 milyon dolarlık silah ihalesinin son pazarlığının tamamlandığı dile getirildi. Açıklama şu sözlerle son buldu:

“*Elleri Filistin halkının kanıyla sulananlar bellidir. Emperyalist devletler, Türkiye’deki işbirlikçi ve uşak*

takımı.

Ama Türkiye halkları safını katillerden ve barbarlardan değil direnen Filistin halkından yana belirlemiştir. Filistin halkıyla dayanışmak, İsrail’in kanlı saldırılarına son verilmesini istemek, Ankara’daki uşakların İsrail ile yaptığı tüm anlaşmaları iptal etmesini sağlamak için günlerdir alanlara çıkmakta, katil ABD ve İsrail’i lanetlemektedir. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak Filistin halkıyla dayanışma içerisinde olduğumuzu haykırıyor, işçi ve emekçileri Filistin halkıyla dayanışmaya çağırıyoruz.”

Coşkulu geçen eyleme çevreden de yoğun destek geldi.

Kızıl Bayrak / İzmir

İllerden “ses ver” eylemleri...

Siyonist İsrail’in saldırılarına karşı “Ses ver dünya duysun, ses ver İsrail dursun!” sloganıyla her gün üç dakikalık eylem yapma çağrısında bulunan DİSK, KESK, TMMOB, TTB, TÜRMOB, Türkiye Barolar Birliği, Türk Eczacıları Birliği, Türk Diş Hekimleri Birliği, TÜDEF, Çiftçi Sendikaları Konfederasyonu bileşenlerinin ilk eylemleri 9 Ocak günü gerçekleştirildi.

İstanbul’da “ses ver” eylemleri...

Taksim Gezi Parkı’nda saat 18.00’de gerçekleşen eylemde DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi tarafından bir konuşma yapıldı. Çelebi, Ergenekon davası ile İsrail katliamına karşı çıkan seslerin boğulmak istendiğini söyledi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylem Filistin’de hayatını kaybedenler için yapılan saygı duruşu ile sonlandırıldı.

İstanbul’un Anadolu Yakası’nda Kartal ve Kadıköy’de de toplanan emekçiler, Filistin’le dayanışma gösterdi. Kadıköy’deki eylem Genel-İş üyesi Kadıköy Belediyesi işçileri, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkez yöneticileri, Yapı Yol-Sen İstanbul Şubesi, Metalurji ve Kimya Mühendisleri Odası, Emekli-Sen ve SDP katıldı.

Adana: “Katliamı durana kadar susmayacağız!”

“Filistin için ses ver” eylemlerinin ilki 9 Ocak günü İnönü Parkı’nda gerçekleştirildi. Saat 18.00’e doğru sloganlar ve düdüklere çalınması ile başlayan eylem yaklaşık 80 kişi katıldı.

10 Ocak akşamı da sloganlar ve düdüklere çalınması ile başlayan eylemde “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Katil ABD işbirlikçi AKP!”, “Katil İsrail Filistin’den defol!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Eylem 11 Ocak günü Adana TUYAP Kitap Fuarı

önünde, 12 Ocak günü İnönü Parkı’nda, 13 Ocak günü Barajyolu Duygu Cafe önünde gerçekleştirildi.

14 Ocak günü ise eylem Çarşı merkezi Kültür Sokak girişinde yapıldı. Coşkulu geçen eylemde “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Katil İsrail, işbirlikçi AKP!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!” sloganları atıldı. Meşalelerinde kullanıldığı eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Ankara’da Filistin için...

Ankara’da “Bağır, korna çal, siren çal, düdük çal, çan çal! Katliam duruncaya kadar” diyerek başlayan eylemde Filistin için sessiz kalmama çağrısı yapıldı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem haftalık programın açıklanmasıyla son buldu.

İzmir’de Filistin’le dayanışma...

9 Ocak akşamı saat 17.00’de DİSK Genel-İş binası önünde toplanan kitle, en önde Filistin’de katledilen çocukların fotoğrafları ile “Filistin ağlıyor, terörist İsrail akıttığın kanda boğulacaksın!” yazılı pankart taşıdı. Genel-İş Sendikası İzmir 5 No’lu Şube pankartlarının açıldığı yürüyüş Genç-Sen de katılırken DİSK üyelerini KESK’liler karşıladı. Yürüyüş Telekom önüne kadar sürdü. Eylemde basın açıklamasını Genel-İş İzmir 5 No’lu Şube Başkanı okudu.

Bursa’da da Filistin için ses...

Bursa’da Orhangazi Parkı’nda saat 18.00’de yapılan açıklama alkışlar ve ışıklar eşliğinde başladı. Kurumlar adına yapılan açıklamada, “Bizler bu insanlık suçuna ortak olmak istemeyen herkesi, katliam duruncaya kadar her gün saat tam 18.00’de üç dakika süreyle, Filistin için ses vermeye çağırıyoruz.” denildi. Basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı.

“Alevi açılımı”nda son perde...

Alevi emekçileri için gerçek çözüm kurulu düzene karşı mücadelededir!

Aleviler için kutsal sayılan Muharrem ayı din tüccarlarını bir kez daha harekete geçirdi. AKP’nin Alevi açılımı yeniden ısıtılıp piyasaya sürüldü. Öte yandan CHP ve MHP’den de Aleviler’e şirin görünmeye dönük çıkışlar geldi. Adı geçen düzen partileri, Muharrem ayını Aleviler içindeki etkilerini arttırmanın bir aracı olarak kullandılar. Örneğin AKP, kendi milletvekilleriyle “Alevi iftarı” düzenledi, bunlara bazı Alevi ileri gelenlerini çağırarak, Aleviler’e yönelik girişimlerini onaylatmaya yöneldi.

CHP ise işi kendi genel merkezinde “aşure dağıtmaya” kadar götürdü. Fakat bu partinin, Aleviler’in talebinin “Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kaldırılması” olduğunu bildiği halde, büyük bir arsızlıkla tüzüğüne son kurultayında da “Aleviliğin diyanette temsil edilmesi”ni aldığı biliniyor. Aleviler’e en uzak duran ve adı Maraş, Çorum gibi Aleviler’in katledildiği eylemlerle anılan bir parti olarak MHP bile, her yana “Muharrem ayını kutlayan” pankartlar asarak Aleviler’e şirin görünmeye çalıştı.

AKP, Aleviler’e yönelik politikalarında umduğu başarıyı sağlayamadı. İki yılı aşkın süredir çeşitli “açılımlar”la Alevi kesimleri yedeklemeye çalışan AKP, son bir ayda yoğunlaştırdığı girişimlerinden henüz bir sonuç alabilmiş değil. 9 Kasım’da düzenlenen kitlesel Alevi mitinginin ardından, AKP, Aleviler’in taleplerini yeniden gündeme almak zorunda kalmıştı. Fakat TBMM Başkanı Köksal Toptan’la görüşmek üzere Meclis’e giden Alevi temsilcileri, AKP’nin Alevi açılımının mimarı olan İstanbul Milletvekili Reha Çamuroğlu’nu görüşmeye katması halinde masaya oturmayacaklarını bildirmişlerdi. Daha sonra da, Alevi dedeleri AKP’nin maaş teklifini reddetmişti.

Aralık ayında bir açıklama yapan Çamuroğlu, Aleviler’in istek ve sorunlarının çözüm yerinin Diyanet İşleri Başkanlığı ya da Kültür Bakanlığı olmadığını, bu konularla yeni yıldan itibaren faaliyet gösterecek olan “Dini Kültüre Hizmet” biriminin ilgileceğini açıklamıştı. Bu birimin nasıl bir statüde faaliyet göstereceği henüz açıklık kazanmadı. Yine AKP’nin Alevi örgütlerinin içinde bulunduğu 30 sivil toplum örgütü temsilcisiyle düzenlenecek iki günlük bir kamp hazırlığında olduğu belirtilmişti.

AKP, yeni yılda Aleviler’e bu kez TRT kanalıyla seslenmeye başladı. Aleviler’in yas orucu tuttuğu Muharrem ayı için, TRT özel bir yayın akışı hazırladı. Tayfun Talipoğlu’nun sunduğu “Nasılısınız?” adlı program, bazı Alevi temsilcilerinin katılımıyla yapıldı. Hatırlanacağı üzere, geçen yıl da TRT’de yayımlanan benzeri programlar, Aleviler’in tepkisine yol açmıştı. Bu yıl da Aleviler TRT’nin girişimine mesafeli yaklaştı.

Ayrıca TRT, Karacaahmet Cemevi’nde Reha Çamuroğlu tarafından ve Erdoğan’ın katılımıyla gerçekleştirilen Muharrem iftarını canlı yayımladı. Alevi-Bektaşî kurumları önceden de iftara katılmayı düşünmediklerini açıklamışlardı. Beklendiği gibi bu kurumlardan katılım çok sınırlı olurken, iftara çok sayıda AKP’li katıldı. AKP’nin iftarına sadece Fethullah Gülen’e yakınlığıyla bilinen Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan, Ehlibeyt Vakfı Başkanı Fermani Altun, Gazi Cemevi Vakfı Başkanı Hıdır Elmas, Erikli Baba Derneği Başkanı Metin Tarhan ile bu kurumlara bağlı kişiler katıldı.

İftara katılmayı reddeden Alevi kurumları, AKP’ye “Şova gerek yok. 9 Kasım’da Ankara’da yüzbin kişiyle dile getirdiğimiz talepler için adım atılmasını bekliyoruz” mesajını iletiler. Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF), Cem Vakfı’nın destek verdiği, Erdoğan’ın da davetli olduğu Muharrem iftarını eleştirerek, “Alevi geleneğinde 12 imam matem orucunda, böylesi şölen, 5 yıldızlı otellerde avizeler altında şov yoktur” denildi. İzzettin Doğan’ı ağır bir dille eleştiren Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız, “Muharrem İftarı”nı “Hızır Paşa sofrası” ilan etti. Balkız, ABD’nin BOP ve ılımlı İslam planları kapsamında Fethulah Gülen’in yanına Aleviler için de İzzetin Doğan’ı koymak istediğini belirtti.

Alevilik Araştırmaları Merkezi Başkanı Ali Yıldırım ise, “Muharrem mateminin bir iftar şova dönüştürülmesi Aleviler’e yapılmış bir jest olmayıp tam tersine Alevi değerlerinin rencide edilmesi anlamına gelmektedir” dedi.

Kısacası, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kapatılmasını, okullardaki zorunlu din derslerinin kaldırılmasını, cemevlerinin ibadethane kabul edilmesini ve Madımak Otel’i’nin müze olmasını isteyen Alevi kurumları, AKP’nin “Alevi açılımı”nı samimiyetsiz ve ciddiyetsiz buluyor.

Tüm bu düzen güçleri niçin bir “Alevi açılımı”na ihtiyaç duymaktadırlar?

Aleviler yüzyıllardır yok sayılmakta, kısımlara uğratılmakta, baskı altında tutulmaktadır. Osmanlı’nın Aleviler’e karşı uyguladığı inkâr ve asimilasyon politikaları cumhuriyet döneminde de büyük ölçüde devam ettirildi. Aleviler inançlarını gizlemek ya da sünnilenerek sistem içinde erimek ikilemiyle karşı karşıya bırakıldı. Bundan dolayı da Aleviler hiçbir zaman devletle pek barışık olmadılar. Sünni inanca mensup emekçi yığınlarını denetim altında tutma konusunda önemli bir işlev üstlenen dinsel temalar, Aleviler sözkonusu olduğunda büyük ölçüde onları rejimle problemli hale getiren, sistemin dışına iten araçlar haline geldiler.

Cumhuriyet rejimi, dinsel gericilikle kontrol altına alınamayan Alevi yığınlarını kendine bağlamanın bir başka yolu olarak devletin sözde laik olduğu görüntüsünü kullanmıştır. Aleviler’in büyük bir kesimi de laikliği, kendi inançlarını özgürce yaşama, baskı ve zulümden kurtulma yolunda bir umut olarak görmüşler, bundan dolayı da cumhuriyetin başından bu yana bir dönem DP’ye yönelimi dışta tutarsak özellikle devlet partisi konumundaki CHP’ye yakın durmayı tercih etmişlerdir. Bir bakıma CHP’nin ve düzen siyasetinde yer alan diğer sol partilerin oy deposuna dönüşmüşlerdir. Ancak cumhuriyet rejiminin laik niteliği büyük ölçüde kağıt üzerinde kaldığı, Aleviler’i inkar ve asimilasyona dönük politikalar CHP hükümetleri döneminde de bir biçimde uygulandığı için, devletin Aleviler üzerindeki denetim gücü, kimi dönemler artsa da, esas olarak belli sınırların ötesine geçememiştir. 1960’lı yıllardan itibaren güçlenen sol akımlar ve devrimci hareket, sistem tarafından ezilen ve dışlanan Aleviler arasında belli bir taban bulmayı başarmıştır. O dönemde Alevi emekçiler, ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşu için mücadele eden devrimci akımlara çoğu düzen partisinden çok daha fazla yakınlık göstermişlerdir.

“Alevi açılımı”nın esas sahibinin sermaye sınıfı ve devleti olduğu unutulmamalıdır. Amaç ise Alevileri devlet denetimi altına almaktır. Sermaye bu sayede bir taşla birçok kuş vuracağını hesaplamaktadır. Her şeyden önce bu sayede Alevilik de tıpkı diğer dinsel inançlar gibi sermayenin gerici çıkarlarının hizmetine koşulmuş olacaktır. Sermaye Sünni inancına mensup emekçileri baskı ve denetim altında tutmak için dinsel temalardan nasıl faydalanıyorsa, aynı şey bu kez Alevilik üzerinden Alevi emekçileri kontrol altında tutmak için de yapılacaktır.

Amaç, devlet denetimi altına alınan Aleviliğin içini boşaltmak, kendine özgü değerler sistemini yok etmek ve dinsel gericiliğin sıradan bir unsuru haline getirmektir. Sermaye devletin sorunu, kendi çıkarlarına uygun bir Alevilik inşa etmek ve bunu Alevi emekçi yığınlarını denetim altında tutmanın etkili bir aracı olarak kullanmaktır. Sermaye devleti, böylece Alevi emekçilerinin devrimci akımlarla ilişkisini zayıflatabileceğini ummaktadır.

Kuşkusuz ki, Aleviliğin denetim altına alınması sorunu bugün ortaya çıkmış değildir. Bu sorun şimdiye kadar inkâr ve baskıyla çözülmeye çalışılmıştır. Başta CHP olmak üzere düzen solundaki partilerin de Alevileri devlete bağlamak konusunda önemli hizmetleri olmuş, fakat bunlar kalıcı sonuçlar üretememiştir. Son yıllarda ise sol düzen partileri ile Aleviler arasındaki bağlar giderek kopmaya yüz tutmuştur. Yani Alevileri denetim altına alma sorunu bir bakıma aciliyet kazanmıştır. İşte AKP, CHP ve MHP gibi partiler, sermaye düzeninin bu ihtiyacına yanıt verme peşindedir.

Kuşkusuz ki, AKP hükümetinin yeni “Alevi açılımı”nda, yerel seçimlerin yaklaşması da önemli bir rol oynamaktadır. AKP, hükümet olmanın avantajını da kullanıp diğer partilerin önüne geçerek, talepleri kendince yorumlayıp birkaç değişiklik gerçekleştirilmeyi, böylece Alevi kitlelerine hoş görünerek onların desteğini almayı hedefliyor.

Açıktır ki, sözkonusu düzen partilerinin Alevi emekçilerinin demokratik istemlerine yanıt vermek gibi bir sorunu ve yaklaşımı bulunmamaktadır. Alevi emekçiler, Reha Çamuroğlu, İzzettin Doğan ve Fermani Altun gibi Alevi burjuvazisinin temsilcilerinin düzen politikalarını meşrulaştıran tutumlarına ortak olmamalı, Pir Sultanlar’ın mücadelecî ve direnişçi yolunu tutmalıdırlar.

Kürşat-Vira taşeron işçilerinin açlık greviyle dayanışma...

“Yaşasın sınıf dayanışması!”

Kürşat-Vira taşeron işçilerinin İzmir Büyükşehir Belediyesi önündeki açlık grevinin 7. günü olan 13 Ocak günü, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun gösterdiği sınıf dayanışmasına ve direnişçi işçilerin ailelerinin yaptığı eyleme sahne oldu.

İsrail siyonizminin Filistin’deki kanlı katliamını protesto eden BDSP’liler, eylemlerinin ardından Kürşat-Vira taşeron işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdiler.

BDSP’nin ziyareti Kemeraltı girişinden başladı. Taşeron işçilerin yanına kadar “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Kürşat işçisi yalnız değildir!” sloganlar eşliğinde yürüyen BDSP’liler, direnişçi işçiler tarafından “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganıyla karşılandılar. İşçilerle yapılan sohbetlerde mücadele süreci üzerine görüş alışverişinde bulunuldu.

Saat 14.00’te eşlerinin bir yürüyüş gerçekleştireceğinden bahseden işçiler, eylemlerine destek beklediklerini söylediler. İzmir BDSP tarafından direnişçi işçilerin mücadelelerinin yalnız bırakılmayacağı sözü verildi.

“Eşlerimizle omuz omuzayız!”

Açlık grevinin 7. gününde, direnişçi işçilerin eş ve çocukları, yaptıkları eylemle mücadelenin içinde oldukları mesajını verdiler.

Saat 14.00’te Konak Pier Köprüsü’nde toplanan kadınlar ve çocuklar, İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne kadar yürüdüler. Burada basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasını kucağında bulunan çocuğuyla okuyan Türkan Yıldız, 31 Aralık 2008 tarihinde işsiz kalan eşlerinin, döktükleri alinteriyle taşeronları zenginleştirdiklerini dile getirdi. Kadınlar olarak, taşeron sistemi değil iş güvencesi için mücadele eden eşlerinin yanında olduklarını vurgulayan Yılmaz son olarak şunları söyledi:

“Eşlerimizin alinterinin karşılığı taşeronların cebine değil, bizim mutfaklarımızdaki tencerenin içine, çocuklarımızın kahvaltı sofrasına yansın. Bizim eşlerimiz, hakları olan belediye şirketlerinde güvenceli bir iş talep ediyorlar ve bunun için günlerdir mücadele ediyorlar. Kış mevsiminin en soğuk günlerinde gece-gündüz demeden 24 saat buradalar. Şu an açlık grevinin 7. günündeler. Biz kadınlar belediye başkanına sesleniyoruz. Bu sorunun çözümünün tek muhattabısınız; duyarlı davranıp bir an önce bu sorunu çözüp mağduriyetimizi gidermelisiniz. Eşlerimizin haklı talepleri yerine getirilmediği takdirde bundan sonra bizler de her alanda eşlerimizle beraber omuz omuza mücadele etmeye hazırız. Kazanmakta kararlıyız.”

Açlık grevindeki taşeron işçilerinin çocukları, “Babama iş, bana süt istiyorum!”, “Başkan, babamız eve dönsün!”, “Babamın işi benim geleceğimdirl!” dövizlerini taşıırken, direnişçi işçilerin eşleri de belediyenin önünde yaktıkları piknik tüpünde tencere içinde taş kaynatıldılar.

Yürüyüş boyunca “Eşlerimizle omuz omuzayız!”, “Eşlerimize iş, soframıza aş istiyoruz!”, “Taşeron sistemi istemiyoruz!”, “Katil İsrail Filistin’den defol!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları atıldı. BDSP’liler de ailelerin eylemine destek verdiler.

Kızıl Bayrak / İzmir

Vira-Kürşat işçilerinin açlık grevi sürüyor...

“Geri dönüş yok!”

Vira ve Kürşat adlı taşeron firmalarda çalışan işçiler, sözleşmelerinin yenilenmesi ve kadrolu çalışma talepleriyle yürüttükleri direnişlerini 7 Ocak tarihinden itibaren açlık grevi olarak sürdürüyorlar. Üç ay öncesinde örgütlenme çalışmasına başlayan işçiler, ilk olarak taşeron çalışmaya karşı taleplerini 969 imzayla İzmir Büyükşehir Belediyesi’ne (İBB) iletmışlerdi. Taşeron sisteminin kaldırılması ve kadrolu istihdamın sağlanması talebiyle atılan bu adımdan sonra 60 işçi Grand Plaza’da örgütlenmiş ve kadrolu çalışmaya başlamışlardı.

Ama bu süreçte işçilerin örgütlülüğünü dağıtmak üzere birçok bürokratik engelin peş peşe gelmesi, işçiler cephesinden bir-bir buçuk aylık bir bekleyişe neden olmuştu. Yine bu zaman diliminin ardından basın açıklamaları ve yürüyüşlerle sokağa çıkmaya başlayan park-bahçe işçilerinin iradesini kırmak yönlü birçok tehdit ve yıldırma Vira-Kürşat taşeronunun başvurduğu yöntem olmuştu. Bugüne kadar yapılan her yürüyüş öncesi aileler teker teker aranmış, işçilere yevmiyelerin kesileceği söylenmiş ve direnişleri kırılmaya çalışılmıştı.

Bundan sonra işçi temsilcilerini yanına çağıran İBB Başkanı Aziz Kocaoğlu, “siz davanızda haklısınız, ama eylem yaparsanız benim size söyleyecek bir sözüm de yok” deyip bu süreçteki tutumunu ortaya koymuştu. A. Kocaoğlu’ndan taleplerine ilişkin hiçbir söz alamayan 6 kişilik işçi komitesi, bundan sonra bir daha İBB Başkanı ile konuşamadılar. Daha sonrasında işveren şirketin kapısı da defalarca çalındı. İşçiler en son İZELMAN, İZENERJİ gibi belediyeye bağlı şirketlerde kadrolu istihdamın sağlanmasını bürokratlara ilettiler. Aralık ayının 4’ü ve 16’sında belediyeye bağlı şirketlerin ihaleye sokulacağını öğrenen işçiler bir kez daha kandırılmış oldular. Çünkü her iki gün de bu şirketler ihaleye girmedi.

Türk-İş Bölge Başkanı Mustafa Kundakçı’nın da devreye girmesi ve olumsuz yanıt alınması üzerine direnişe geçen işçiler beş kez yürüyüş ve basın açıklaması, beraberinde iş bırakma eylemleri yaptılar. Defalarca Büyükşehir Belediyesi’nin önünde seslerini Kocaoğlu’na ulaştırmaya çalıştılar.

Vira taşeronunun ihaleyi kazanmasının ardından taşeronu devam kararı çıktı. Ancak direniş de bir

13 Ocak 2009 / İzmir

ölçüde

sayı olarak azalmış oldu. Şu an Kürşat taşeron işçileri olarak 600 kişiyle direnişe devam ettiklerini ifade eden işçi komitesi temsilcisi, açlık grevinin 4. gününde “Gemileri yaktık geri dönüş yok” diyerek tersane işçilerinin izinden gideceklerini dile getirdi. Ancak taleplerin kabul edilmesi durumunda uzlaşabileceklerini ifade eden temsilci, şu ana kadar dönüşümlü yaptıkları açlık grevini 5. günden sonra süresize çevireceklerini belirtti. İşçilerin sesini duymamakta inat etmeleri durumunda “Ankara yürüyüşü, ölüm orucu vb.” eylemlerini sertleştireceklerini ifade etti. Her fırsatta taşeronu karşı olduğunu söyleyen A. Kocaoğlu’nun “sosyal-demokrat” belediyeciliğini seçimlerle beraber ev ev, kahve kahve dolaşarak teşhir edeceklerini de söyleyen işçiler, yerel seçimlerde, “ha ampul, ha altı ok fark eden bir şey yok!” diyecekler...

Her gün belediye binasının önünde taleplerini halkın imzasına açan ve battaniyeleriyle tüm gün açlık grevi direnişini devam ettiren işçilere halktan olumlu tepkiler geliyor. Hedeflerinin 100 bin imza olduğunu ifade eden işçiler, “burjuva basında görünebilmek için illa birilerinin ölmesi mi lazım” diyorlar. Şimdiye kadar devrimci ilerici yazılı basın ve Hayat TV dışında kimsenin gelip eylem ve direnişlerle ilgilenmediğini söylüyorlar. Son olarak kolluk güçlerinin, belediyenin ve taşeron şirketin tüm engellemelerine karşın direnişteki işçilerin morallerinin çok iyi olduğunu ifade eden işçi komitesi temsilcisi, “biz direnişimizle işimizi ve hayatımızı ortaya koyuyoruz, bakalım A. Kocaoğlu ve taşeron şirket neyini koyacak!” diyor...

Kızıl Bayrak / İzmir

TORGEM Tersanesi'nde ücret gaspına karşı direniş ateşi!

Kapitalist krizle birlikte yeni saldırıları ve kölece çalışma koşullarını dayatan tersane patronları üç kuruluşluk iş güvenliği önlemlerini almaz ve işçilerin ücretlerini gaspederken, tersane işçileri bu kuralıslılığa karşı direniş ateşini yakıyorlar.

GİSBİR Başkan Vekili Kenan Torlak'ın sahibi olduğu TORGEM Tersanesi bünyesindeki ETNA-Özdemir taşeron firmasında çalışan 15 işçi toplam 20 bin TL tutarındaki üç aylık ücret alacakları için Tersane İşçileri Birliği Derneği'ne (TİB-DER) başvurdular.

TORGEM ve taşeron firmayla gerçekleşen görüşmelerden sonuç çıkmaması üzerine TORGEM işçileri 8 Ocak 2009 tarihinde TORGEM önünde direnişe başladılar. **8 Ocak** sabah saatlerinde TİB-DER binasından “Krizin yükü patronlara, ücret hakkı için direniyoruz” pankartını açarak TORGEM önüne yürüyen işçilerin bekleyişi öğle saatlerine kadar sürdü. Direnişçi işçiler ve TİB-DER yöneticileri saat 13.30'da GİSBİR'e yürüme kararı aldılar.

“Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak” pankartını açarak dövizleriyle GİSBİR'e yürüyen tersane işçilerinin GİSBİR Başkanı Murat Bayrak'la görüşme talebi Bayrak'ın binada bulunmadığı gerekçesiyle reddedildi.

GİSBİR eyleminin sonrasında Torgem Tersanesi önünde bekleyişlerini sürdüren işçiler **9 Ocak** sabahı Torgem önüne gelerek direnişlerine devam ettiler.

Direnişin ikinci gününde GİSBİR Başkanı Murat Bayrak'la GİSBİR Hastanesi'nde görüşme gerçekleşti. TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu ve direnişçi işçileri temsilen Samet Tıngır'ın katıldığı görüşmede Bayrak, sorunun çözümü için elinden geleni yapacağını sözünü verdi. TİB-DER Başkanı ise krizin sorumlusunun kendileri olmadığını, 20 bin TL tutarındaki ücretlerin bir an önce ödenmesini istediklerini, aksi takdirde İstanbul'da Taksim'de, Ankara'da ise Çalışma Bakanlığı ve meclis önünde eylemler gerçekleştireceklerini ifade etti. Yapılan görüşmeden, 10 Ocak sabahı TİB-DER Başkanı, direnişçi işçi temsilcisi ve dernek avukatının Kenan Torlak ve GİSBİR Başkanı Murat Bayrak'la biraraya gelmesi kararlaştırıldı.

10 Ocak sabahı tekrar tersane önünde beklemeye başlayan işçiler ateş yakarak ısındılar. Saat 10.00 sularında TORGEM patronu Kenan Torlak tersaneye geldiğinde sadece TİB-DER Başkanı'yla görüşmek istediğini iletti. Direnişçi işçilerle yapılan değerlendirmede görüşmeye TİB-DER Başkanı'nın gitmesi kararlaştırıldı. Gergin geçen ve yarım saat süren toplantıda Murat Bayrak “kızının hastalığı” gerekçesiyle yer almazken, kriz nedeniyle içine girdikleri dar boğazdan yakınan Kenan Torlak ücretleri ödemek için süreye ihtiyaçları olduğunu belirtti. TİB-DER Başkanı ise krizin sorumlusunun tersane işçileri olmadığını, faturayı ödemek istemediklerini vurguladı. Ücretlerin ödenmemesi halinde direnişin süreceği uyarısında bulundu. Torgem patronunun tehditler savurduğu görüşmede dernek başkanıyla Torlak arasında kısa süreli gerginlik yaşandı. Patron ve patron temsilcileri ücretlerin ödeneceği sözünü verdiler. Direniş alanında işçilerle beraber yapılan değerlendirmenin sonucunda, 12 Ocak Pazartesi günü akşamına kadar süre verilmesi, ücretlerin ödenmemesi durumunda ise direnişe devam edilmesi kararlaştırıldı.

TİB-DER üyesi TORGEM işçileri **12 Ocak** gününden itibaren Tuzla tersaneler havzasında

yürütülen ücret hakkı mücadelesini diğer tersanelerdeki işçilere dağıttıkları bildirilerle duyurmaya başladılar. Tersane işçilerine “havzada genel direnişi örgütleme” çağrısını yükselttiler.

“Sonuna kadar direneceğiz!”

13 Ocak sabahı 08.00'den itibaren TORGEM Tersanesi önünde direnişe devam eden işçiler, saat 09.00'da tersaneye gelen TORGEM patronu Kenan Torlak'ın arabasının önünü kestiler. Bir kez daha ücret alacaklarını talep eden TİB-DER üyesi TORGEM işçileri, “derneği muhatap almayarak yalnızlaştırma” tutumuyla karşılaştılar. Direnişteki bir işçiyle tek başına görüşme talebine işçilerin yanıtı ise “hayır” oldu. Etna taşeronu ve TORGEM patronunun işçileri örgütlü mücadeleden uzaklaştırmaya dönük çabalarına karşı öfkelenen TORGEM işçileri taşeronun yolunu çevirdiler. Bu sırada taşeronla TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu arasında kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Nihadioğlu'nun taşeron firma sahibine cevabı “İşçilerin parasını vermek ve derneği muhatap almak zorundasın!” oldu.

Aynı tartışmada cebinden çıkardığı bildiriye gösteren taşeron, TORGEM işçilerinin havzada yürüttüğü mücadeleye destek çağrısının yükseltildiği bildiride yazanların doğru olmadığını savunarak, TİB-DER Başkanı'nı ölümlle tehdit etti. Olaya müdahale eden işçilerin taşeronun üzerine yürümesiyle gerginlik yatıştı.

Yaşanan tartışmalar boyunca “Taşeronlar işçiye hesap verecek!”, “Sonuna kadar direneceğiz!” sloganlarını atan TORGEM işçileri, saat 10.00

sularında direniş yerine gelen taşeron firma yetkilisinin “TİB-DER'siz görüşme” talebini reddettiler.

Tersane işçileri AKP önünde!

13 Ocak günü Saat 12.30'a kadar tersane önünde süren bekleyişin ardından direnişçi işçiler “Gemileri yaktık geri dönüş yok!” pankartı ve dövizleriyle Tuzla 1. İçmeler Köprüsü'nden geçerek Tuzla AKP İlçe binası önünde basın açıklaması yaptılar. Açıklamada tersanelerde hüküm süren kuralıslılık teşhir edilirken, krizin faturasının bir kez daha tersane işçilerine çıkarıldığı vurgulandı.

TİB-DER'in açıklamasında, şimdiye kadar Tuzla tersanelerine birçok defa gelen Çalışma Bakanı Faruk Çelik de hedef tahtasına oturtuldu. Tersanelerdeki iş cinayetlerine ve hak gasplarına sessiz kalan bakanlığın sağır ve dilsizi oynayarak sömürü düzeninin bir parçası olduğu belirtildi. Basın açıklaması hak gasplarına karşı dişe diş bir mücadelenin yürütüleceği sözüyle son buldu. Açıklamanın ardından 10 dakikalık oturma eylemi gerçekleştiren tersane işçileri, buradan alkış, ıslık ve sloganlarla ayrılarak, tersane patronları ve onların maşası hükümeti protesto ettiler.

Açıklama ve yürüyüş boyunca, “Tersane işçisi köle değildir!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Krizin yükü patronlara!”, “Ücret hakkımız, söke söke alırız!”, “Ölmek var, dönmek yok!”, “Yaşasın TORGEM direnişimiz!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını atan işçiler, siyonist katliama olan tepkilerini de Filistin halkıyla dayanışma amacıyla attıkları sloganlarla gösterdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BİR-KAR Lozan: “TORGEM işçilerinin yanındayız!”

Tersane işçileri havzada dişe diş mücadeleyi örerken yazılı bir açıklama yapan İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)/Lozan, direnişi selamlayarak her türlü dayanışmayı göstereceklerini belirtti. BİR-KAR Lozan'ın açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

“Direnişçi TORGEM işçilerinin başlatmış oldukları bu direnişin kazanımıyla sonuçlanması için her türlü dayanışma ve destek verilmelidir. Zira Tuzla tersanelerinde işçiler çok yaygın bir ücret gaspıyla karşı karşıyalar. Dolayısıyla bu direnişin kazanımıyla sonuçlanması, bu havzada ücret gaspı yaşayan binlerce işçinin kazanması anlamına gelecektir.

Bu bilinçle TORGEM işçilerinin başlatmış oldukları yeni direnişlerini heyecanla izliyor, onların yalnız olmadıklarını bilmelerini ve direnişleriyle her türlü dayanışma içinde olacağımızı bilmelerini istiyoruz.”

TORGEM işçileri direnişin 5. gününde Taksim’de yürüdü!

TİB-DER: “Ücret hakkı için direniyoruz! Biz kazanacağız!”

TORGEM Tersanesi işçilerinin üç aylık ücretlerini alamamaları üzerine başlattıkları direniş havza içinde ve dışında gerçekleştirilen yürüyüş ve basın açıklamalarıyla devam ediyor.

15 Ocak ‘09’da Ankara’da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde eylem yapacaklarını duyuran tersane işçilerinin 8 Ocak’ta başlattıkları direnişlerinin talepleri 14 Ocak günü İstiklal Caddesi’nde yankılandı. TORGEM işçileri kriz bahanesiyle ücret haklarına saldıran tersane patronlarını ve hak gasplarına karşı sessiz kalan Çalışma Bakanlığı’nı baretlerini yere vurarak protesto ettiler.

Kamuoyuna duyurdukları eylem programı kapsamında saat 14.00’te Beyoğlu İstiklal Caddesi üzerindeki Emek Sineması önünde buluşan Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) üyesi TORGEM işçileri, “*Torgem Tesanesi’ndeki direnişimizin 5. Günü...Ücret hakkı için direniyoruz! Biz kazanacağız! / TİB-DER*” pankartını açarak coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

“Tersane işçisi köle değildir!”, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız!”, “Krizin yükü patronlara!”, “Ücret hakkımız söke söke alırız!”, “Tersane işçisi köle değildir!”, “Ölmek var, dönmek yok!”, “Yaşasın TORGEM direnişimiz!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını atarak yürüyüş ve basın açıklamasını gerçekleştiren işçiler, siyonist İsrail’in Filistin halkına dönük katliamını da lanetleyen sloganlar haykırdılar. “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Katil İsrail Filistin’den defol!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!” sloganlarıyla imha politikalarına sessiz kalmayacaklarını belirttiler.

GOP İşçi Platformu, Kot İşçileri Birliği, Ekim Gençliği’nin destek verdiği eyleme DİSK’e bağlı Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir ve CHP Kartal Belediye Başkan Adayı Metin Ağırman da katıldı.

Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yapan Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirdi.

Eylemde yapılan konuşmalarda ve okunan basın açıklamasında “Tuzla’yı düzelttik” diyen devletin bir takım göstermelik önlemler dışında sorunun esasına dokunmadığı söylendi.

“*GİSBİR cumhuriyetinde tersane patronlarının kendine has kuralları işlemektedir. Bunda şaşılacak bir yan yoktur. Biz kendimizden başka hiç kimseye güvenmiyoruz. Tuzla tersanelerini de düzeltirse kendi örgütlü gücümüz düzelterektir. Bunun dışında başkaca bir çözüm yolu yoktur. Tuzla’yı düzelttik diyenlerin arkasında bıraktıkları enkaz ortadadır. TORGEM Tersanesi’nde yaşananlar bunu açıkça ortaya koymaktadır*” cümleleriyle devam eden açıklamada, TORGEM direnişinin hak gasplarına uğrayan milyonlarca işçi ve emekçi adına yürütüldüğü hatırlatıldı.

TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu’nun basın açıklamasını okumasının ardından Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir kısa bir konuşma yaptı. İş cinayetlerine sessiz kalan Çalışma Bakanlığı’nın kriz gerekçesiyle yaşanan ücret gasplarına da sessiz

kaldığını belirtti. Genel-İş olarak direnen TORGEM işçileriyle sonuna kadar dayanışma içinde olacaklarını söyledi.

Tersane İşçileri Birliği Derneği’nin (TİB-DER) mücadele talepleri:

- Krizin bedelini krizi yaratanlar ödemelidir!
 - İşten atmalar yasaklansın! İşten atılanlar geri alınsın!
 - Taşeronluk sistemi tümünden kaldırılmalı!
 - İşçi sağlığı ve güvenliğine kaynak aktarılmalı!
- Önlemler tam olarak alınsın, ölümler durdurulsun!
- Ücretler artırılsın ve ana firma tarafından

zamanında ödensin!

- Çalışma saatlerini 5 saate düşürsünler, geriye kalan zaman dilimi için işsiz işçilere iş verilsin, işsizlik önlensin!

- İşsizlik sigortasını patronlara devreden kanun maddesi kaldırılmalı! İşsizlik sigortası fonu kayıtsız şartsız ülkemizdeki işsizlere aktarılmalı!

- Herkese kesintisiz 2 günlük ücretli hafta sonu tatili!

- Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa’da krize karşı birleşik mücadele çağrısı:

“Krizin faturasını patronlar ödesin!”

11 Ocak günü Bursa Halk Meclisi tarafından işten atılmaları karşı bir miting düzenlendi. Saat 13.00’te Kent Meydanı’nda başlayan mitingte alana Bursa Halk Meclisi imzalı, “Yoksullaşma, işten çıkarmalara ve işsizliğe son!”, “Krizin faturasını emekçiler ödemeyecek!”, “Krizin faturasını patronlar ödesin!”, “Tenceremiz boş öfkemiz dolu!”, “Kapitalizmin krizini kapitalistler ödesin!”, “İşten atılmalara son!”, “Krizin ne faturasını öderiz ne şiddetine katlanırsınız!” pankartları asıldı.

Mitinge Bursa Halk Meclisi’yle beraber Sıfş-Nergis İşçileri, TÜMTİS üyesi sarı otobüs şoförleri, DİSK, Bandırma İzmir ve Bursa şubeleriyle Petrol-İş sendikası, KESK, TTB, BATİS-BAMİS ve Türk-İş kendi pankart ve dövizleriyle katıldılar.

Filistin halkı için yapılan konuşmalar ve atılan sloganlarla başlayan mitingte ilk konuşmayı Bursa Halk Meclisi adına Çetin Erdolu yaptı. Bursa’da sürmekte olan direnişleri aktardı ve birleşik mücadele edilmesi gerektiğine vurgu yaptı.

Ardından sözü işten çıkarıldıkları için her Pazar eylemlerini sürdüren Sıfş-Nergis işçileri temsilcisi aldı. Nergis işçisi yaşadıkları süreci anlattı, destek olma çağrısında bulundu.

Renault işçileri adına kürsüye gelen bir işçi de konuşmasına örgütlü ve birleşik mücadele vermenin gerekliliğine vurgu yaparak başladı. Çoğalttıkça azalan, ürettikçe sokağa atılan olduklarını belirten Renault işçisi, fabrikanın 3 milyoncu aracı ürettiği için reklam yaptığını ancak işçilerin topluca işten atıldıklarını söyledi. Bu sırada işçilerden patronlara yönelik yuhalamalar ve hakaretler yükseldi. “Hak verilmez alınır” şiarına vurgu yapan Renault işçisi, bir hafta sonra mücadeleyi aktif olarak sürdüreceklerini belirtti. Çalışmakta olan işçilere seslenen Renault işçisinin konuşması “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganıyla selamlandı.

Renault işçisinden sonra 225 gündür direnişte olan TÜMTİS üyesi bir **sarı otobüs şoförü** konuşma yaptı. Yaşadıkları süreci anlatan işçi, taşeronlaştırmaya ve işten atılmalara karşı birleşik mücadele vurgusu yaparak Pazartesi günleri yaptıkları eylemlere destek çağrısı yaptı.

KESK Genel Başkanı Sami Evren önce Filistin’de yaşanan katliama değindi ve Türkiye’nin İsrail ile olan ilişkilerini feshetmesi gerektiğini belirtti. Ardından Ergenekon üzerinden oluşan siyasal gündeme değindi.

Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın krizin sistemin krizi olduğunu belirterek sisteme karşı olmak gerektiğini dile getirdi. Sadece yakınmak, şikayet etmek değil hesap sormak gerektiğini de belirten Öztaşkın, birleşik mücadelenin önemini vurguladı.

Konuşmaların ardından şu an grevde bulunan BMİS üyesi **ASEMAT** işçilerinin alana girişi selamlandı. Nida Ateş’in seslendirdiği türküler eşliğinde halaylar çekilerek miting sona erdirildi.

Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı mitingte başta direnişte olanlar olmak üzere oldukça yoğun bir işçi katılımı vardı. Direnişçi işçiler kitlenin en coşkulu kesimini oluşturdu.

Kızıl Bayrak / Bursa

11 Ocak 2009 / Bursa

Bütünlülüğü içind

Dünya kapitalizminin bütününü saran ekonomik kriz tüm dünyanın ana gündemi olmayı sürdürüyor. Şu veya bu olay ya da gelişme kısa süreliğine de olsa elbette zaman zaman öne çıkabilir, fakat girmiş bulunduğumuz dönemin ana gündemi artık kapitalizmin küresel çaptaki krizidir. Tüm öteki olay ve gelişmeler bundan böyle bu zemin üzerinde bir anlam taşıyacaklardır. Krizden beslenecek, gerisin geri krizi besleyeceklerdir.

Krizden çıkışa biçilen vadeler

Dünya kapitalizminin mevcut krizini değerlendirirken iki önemli noktayı gözönünde bulundurmak gerekir. Bunlardan ilki krizin şiddeti ve süresi, öteki ise ekonomik alanın ötesindeki sosyal ve politik boyutlarıdır. Bu ikincisi, ekonomik krizin sistemin bütünsel krizi içinde değerlendirilmesi zorunluluğu olarak da ifade edilebilir.

Krizin ağırlığını itiraf etmek zorunda kalan sistem sözcüleri ve savunucuları halen aşılmasına süreler biçmekte, buna ilişkin iyimser tahminlerde birbirleriyle yarışmaktadırlar. Resmi çevrelerdeki yaygın kanı (buna pompalanan iyimserlik de denebilir), krizin bir-iki yıl içinde, en geç 2010 yılında aşılabacağı yönünde. Daha temkinli olanlar ise en az 2 yıl olmak üzere 2 ila 5 yıllık sürelerden söz etmektedirler. Sonuçta burjuva dünyasının kendi içinde bile, etki ve sonuçları bakımından önümüzdeki yıllara damgasını vuracak bir kriz gerçeği üzerine herhangi bir kuşku ya da tartışma yoktur.

Fakat zaman gerek süre gerekse yıkıcı etkileri yönünden burjuva dünyasının krize ilişkin en temkinli tahminlerinin bile aşılabacağını göstermekte gecikmeyecektir. Bunun gerisinde, bugünkü krizin kapsamı ve niteliği vardır. Söz konusu olan 30 yıldır çok çeşitli yollarla ertelenen bir genel yıkımın (depresyonun) kendini artık nihayet her türlü önlemi boşa çıkaracak biçimde dayatmasıdır. Mevcut kriz bugün henüz bu türden bir genel yıkımın öncü sarsıntıları sınırlarında seyretmektedir. Fakat bu kadarı bile kapitalist dünya ekonomisini istisnasız tüm ülkelerde genel bir durgunluğun (resesyon) ve daralmanın içine çekmeye yetebilmiştir. Korkulan depresyondur. Tüm önlemlere rağmen ardı arkası kesilmeyen sarsıntılar bunun gerçekleşme ihtimalini günden güne büyötmektedir. Krizin ana üssü kapitalizmin emperyalist metropollerini, en başta da ABD olduğu için, bu türden bir çöküşün etki ve sonuçları kelimenin en tam anlamında dünya ölçüsünde olacaktır.

Krizin onyıllardır ertelenen büyük birikimi

Son 30 yıl içinde genel bir durgunluk içinde bulunan kapitalist dünya, bu sınırlardaki bir krizin bir genel yıkıma dönüşmesini ikili bir mekanizma ile engelleme geldi. Bunun bir yolu, neo-liberal saldırı politikaları ile bir yandan sömürüyü yoğunlaştırmak ve öte yandan ise sermaye için yeni kârlı sömürü alanları açmak ve yöntemleri bulmak oldu. Akla gelen her türden neo-liberal saldırı, '90'lı yıllardan itibaren

“küreselleşme” adı altında sürdürülen tüm politika ve uygulamalar, buna hizmet etti ve bunda önemli bir başarı da elde edildi. Burada mevcut krizin bu alanda gösterilen tüm başarıya rağmen patlak verdiğini önemle gözönünde bulundurmak gerekir.

Genel durgunluğun bir depresyona yolaçmamasını, tersine belli canlanma dönemleri eşliğinde sürmesini olanaklı kılan ikinci temel mekanizma ise, finans dünyasında oluşan korkunç boyutlardaki şişkinlik (burjuva ekonomi dünyasının popüler deyimi ile “köpük”ler) oldu. Bu mekanizma ticari çarkın sorunsuz olarak işlemesini, her türden tüketimin kapitalist manada gerçek sınırlarının çok üstünde gerçekleşmesini ve böylece üretim çarkının da dönmesini olanaklı kıldı. İşte şimdi felce uğrayan bu mekanizmadır. Krizin öncelikle finans dünyasındaki bir kriz olarak patlak vermesi de bundan dolayıdır. Tüm kapitalist ekonomi çarkının ne edip edip dönmesini olanaklı kılan finansal cambazlıkların, gerçek karşılığı olmayan geniş çaplı borç ve kredi denizinin, her türden sanal oyunların ve spekülasyonların içyüzü açığa çıkmış, büyü bir anda bozulmuş, finansal balonlar birbiri ardına sönmeye başlamıştır.

Finans krizinin anında “reel ekonomi”ye sıçraması da bu çerçevede kaçınılmazdı. Zira finansal krize yolaçan tüm yol ve yöntemler son tahlilde tam da ona hizmet ediyordu. Finansal alan “reel ekonomi” alanında yeterli kâr oranıyla iş göremeyen muazzam sermaye fazlasını kendine çekerek, böylece bu alanı kârlılık oranı yönünden rahatlatmakla kalmıyor, yarattığı sanal şişkinliklerle reel ekonominin ticari çarkının (ki bu kapitalist artı-değer sömürsünün nihai “gerçekleşme” alanıdır) dönmesini de olanaklı kılıyordu. Böylece durgunluktan çöküşe geçiş sürekli olarak engelleniyordu. Finans dünyasının bu yolla yarattığı ve uzun yıllara yaydığı büyümlü çözüm bir yerinden belverince, bunun gecikmeksizin “reel ekonomi” (kapitalist üretim süreci) üzerinde yıkıcı sonuçlar yaratması da bu nedenle kaçınılmazdı.

Finansal çarkın bozulması, kapitalist ekonominin aşırı üretim bunalımı gerçeğini tüm açıklığı ile gözler önüne sermiştir. Nitekim kriz şimdi finansal ve ekonomik kriz olarak iç içe seyrediyor. Çöken ya da çöküş tehlikesi yaşayan finansal kurumlara artık çöken ya da çöküş tehlikesi içinde bulunan dev üretim sektörleri eşlik ediyor. Tüm büyük ekonomilerin peşpeşe durgunluğa ve daralmaya girmesinin yanı sıra, muazzam boyutlardaki Amerikan otomotiv sanayisinin halihazırdaki iflas riski tablosu bunun çarpıcı bir güncel göstergesidir.

Sonuç olarak uzun yıllardır finansal cambazlıklarla döndürülen çark artık bir yerinden kırılmıştır ve dünya kapitalizmi kendini genel bir kriz içinde bulmuştur. Resesyon şimdiden çarpıcı bir olgudur ve korkulan, etki ve sonuçları yönünden 1929'da patlak veren “Büyük Depresyon”u kat ve kat aşacak bir büyük yıkım/depresyondur.

Krizden çıkış yolları ve siyasal sonuçları

Bu krizden çıkış için burjuva dünyasının önünde iki yol durmaktadır. Bunlardan ilki, krizi işçi sınıfına ve

emekçilere fatura etmektir. Bu, son 30 yıldır yapılmakta olan yeni bir düzeyde şiddetlendirmek anlamına gelmektedir. İkincisi, sermaye birikimindeki aşırılığı ve aşırı üretim fazlasını geniş çaplı bir “değersizleşme” süreci içinde ortadan kaldırmaktır. Bu ise geniş çaplı iflaslar zincirinden ekonominin yeni bir düzeyde askerileştirilmesine ve büyük çaplı yıkıcı savaflara kadar, sosyal-siyasal ve kültürel faturası olağanüstü ağır bir dizi yol ve yöntemle kapıyı ardına kadar açmak anlamına gelir. Zira kapitalizm, genel bir ekonomik çöküşe evrilme potansiyeli taşıyan geniş çaplı bir krizden, her zaman üretici güçlerin ve birikmiş zenginlerin geniş çaplı bir tahribi olmaksızın, kendini kurtaramaz.

Kapitalizmin kendi mantığı içinde krizden çıkışın bu birbirini tamamlaması gereken iki yolu, bir arada bizi krizin sosyal ve siyasal boyutlarına taşımaktadır. Bu, mevcut krizin etki ve sonuçlarının hiçbir biçimde ekonomik ve finansal alanın kendi dar sınırları içinde ele alınamayacağı anlamına gelmektedir.

Geniş çaplı sosyal saldırılar, bu yolla sömürünün yoğunlaştırılması ve emekçilerin kazanılmış haklarının sistemli biçimde gaspedilmesi, kapitalist dünyanın son otuz yıldır krize karşı uygulanan politikası olageldi. Mevcut kriz buna rağmen patlak vermiştir ve şimdi bu politikaları yeni bir düzeyde uygulamak, krizin ağır faturasını emekçilere ödetmek, sermaye dünyası için tutmaktan kaçınamayacakları temel bir yoldur. Bu ise abartmasız tüm kapitalist dünyada sosyal dengeleri altüst edecek, tüm sosyal-kültürel sorunları ağırlaştıracak, sınıf çelişkilerini görülmemiş ölçüde keskinleştirecektir.

Yeni düzeyde bir sosyal yıkım, özellikle de işsizlik ve yoksulluk, her toplum için güçlü bir sosyal bunalım dinamiği demektir. Burjuva dünyası, elbette bugünleri de düşünerek, uzun zamandan beri buna göre hazırlanmakta, her türden bahaneyi kullanarak, gerek kurumsal ve gerekse yasal yönden polis devletine geçişi hızlandırmaktadır. Bu, burjuvazinin sosyal yıkıma/bunalıma eşlik etmesi kaçınılmaz sosyal kaynaşmalara önden hazırlığıdır. Bütün bunlar her kapitalist ülkenin kendi içinde ekonomik krizin sosyal ve siyasal krizle kopmaz organik bağlarını ortaya koymaktadır.

Sonuçta olayların sosyal ve siyasal alandaki seyri, ilkin krizin seyri ve şiddetine, ve ikinci olarak krizin faturasının kime ve nasıl ödeteleceğine, faturanın kendilerine kesilmesine karşı işçi sınıfı ve emekçilerin ortaya koyabilecekleri örgütlü dirence sıkı sıkıya bağlıdır.

Dünya sahnesinin bütününde ise aynı etkiler kendini militarizmin yeni bir düzeyde tırmanması ve emperyalistler arası mücadelenin şiddetlenmesi olarak gösterecektir. Bunda da esası yönünden bir yenilik yok kuşkusuz. '89 çöküşünün ardından yöneldiği dünya imparatorluğu hevesiyle Amerikan emperyalizmi bunun önünü neredeyse 20 yıldır sınırsızca açmış durumdaydı. Bu çerçevede günden güne artan silahlanma yarışı ve yayılma eğilimi gösteren emperyalist bölgesel savaşlar, şimdiden dünya siyasetinin temel önemde bir olgusudur.

Fakat kriz, hele de onun ağırlaşacak seyri, bu

e kapitalizmin krizi

mücadeleyi alabildiğine şiddetlendirecektir. Zira kapitalizmin kriz dönemleri her ülkede tekeller arası rekabeti ve dünya sahnesinin genelinde ise emperyalistler arası rekabeti normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde şiddetlendirir. Marx'ın *Kapital*'deki ifadeleriyle, işler yolunda gittiği sürece az çok normal bir seyir izleyen kapitalist rekabet mücadelesi, “*sorun, karın değil zararın paylaşılması halini alır almaz, herkes keni payına düşen zararı en aza indirme ve bunu başkasının sırtına yüklemeye çabasına düştüğü*” için, görülmemiş boyutlarda şiddetlenir. Bu bilimsel gözlem her kapitalist ülkenin kendi içinde tekeller arası rekabet için olduğu kadar, dünya sahnesinin genelinde de tekeller arası ve emperyalist devletler arası ilişkiler için de geçerlidir. Bu nedenle krizin muhtemel bir ağırlaşması durumunda emperyalistler arası ilişkiler hızla bozulacak, mücadele elbette başta iktisadi ve mali alanlarda olmak üzere tüm alanlarda, demek oluyor ki politik ve askeri planda da şiddetlenecektir.

Küresel ekonomik krizin emperyalist dünyada bir hegemonya krizinin yaşanmakta olduğu bir evrede gündeme gelmesi, bu çatışmanın şiddetini ayrıca arttıran temel önemde bir etken olacaktır. Mevcut krizin merkez üssü ABD'dir ve en büyük yıkıcı etkiyi kaçınılmaz olarak o yaşayacaktır. Hegemonyası çözülen ve krizle birlikte yeni bir düzeyde sorgulanmaya başlayan güç de ABD'dir. Ama ABD dünya sahnesinde buna rağmen halen en büyük güçtür ve askeri açıdan önemli üstünlüklere sahiptir. Tüm bunlar birarada ABD saldırganlığını şiddetlendirecek etkenlerdir; halklarla ilişkilerde olduğu kadar mevcut ve potansiyel emperyalist rakipleriyle ilişkiler alanında da. Bugüne dek ABD ekonomisinin gücü onu emperyalist dünyanın hegemon gücü konumunda tutmakla kalmadı, ona muazzam boyutlarda bir savaş makinasını finanse etmek olanağı da sağladı. Şimdi bu ilişkinin tersine döndüğü bir dönemin içindeyiz. Amerikan emperyalizminin önünde şimdi savaş makinasını kullanarak hegemon güç süresini uzatma ve tık nefes olan ekonomisine nefes aldırma sorunu var. Bugünkü Amerikan saldırganlığının önemli bir etkenidir bu ve kriz buna yeni boyutlar ekleyecektir.

Her bir ülkede ekonomik krizin seyri ve şiddeti ile sosyal-siyasal alanda olayların seyri arasındaki sıkı bağa ilişkin olarak söylediklerimiz, dünya sahnesinde emperyalist dünyanın içi ilişkileri için de aynı şekilde geçerlidir. Şu an krizin seyri, alabileceği muhtemel boyutlar konusunda kesin şeyler söylenemeyeceği için, bunun emperyalist dünyanın iç ilişkilerine etkileri (dolayısıyla bunun tüm insanlık için yaratabileceği ağır yıkım) konusunda da kesin şeyler söylemek olanağı yoktur. Bugünden ancak olayların gelişme yönü, yani eğilimler saptanabilir.

İşçi sınıfı ve ezilen halkların devrimci inisiyatifinin tarihi önemi

Küresel çaptaki ekonomik krizlerin emperyalist dünyadaki hegemonya krizi ile birleştiği durumlara kapitalizmin tarihinde iki önemli ve kapsamlı örnek var. Bunlardan ilki, militarizmin tırmanmasına, birinci

dünya savaşına ve Ekim Devrimi ile başlayan fırtınalı sürece, ikincisi sert sınıf mücadelelerine, faşizme, ikinci bir dünya savaşına ve yeni bir devrimler dalgasına yolaçtı. Bu tarihi durumları kaderci bir bakışla bugünün olaylarının gelişme seyrine bire bir uyarlamaya kalkmamalıyız elbette. Fakat yine de önümüzdeki sürecin olaylarına bu tarihi verilerin ışığında, demek oluyor ki, geniş bir ufukla bakabilmeliyiz.

Kapitalizm bunalımlarla birlikte savaşlar ve devrimler üretiyor, geride kalan tarihi bunu kanıtıyor. Şimdi yine günden güne şiddetlenen bir bunalımlar ve kendini bugünden bölgesel çapta gösteren savaşlar dönemi içindeyiz. Biriken muazzam sorunlar ve keskinleşen sınıf çelişkileri devrimler için de toprağı gitgide daha çok mayalıyor. Bu durumda, burjuva gericiliğinin devrimin olanaklarını boğmaya yönelik karşı-devrimci hamlelerini boşa çıkarmak ve insanlığı yeni bir büyük emperyalist savaşın telafisi zor yıkımından korumak, işçi sınıfı ve halkların gelmekte olan yeni devrimler döneminin olanaklarının ne ölçüde değerlendirilebileceğine sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

(*tkip.org sitesinden alınmıştır...*)

“Kriz bizim krizimiz değil” mi?

Bugünkü kriz dünya ölçüsündedir, sistemin ana merkezlerinde patlak vermekte ve bir anda tüm dünya üzerinde etki ve sonuçlarını göstermektedir. Bu da anlaşılır bir şeydir. Zira neredeyse son iki on yıldır burjuva dünyasında üzerine fırtınalar koparılan küreselleşme sürecinin genel bir sömürü ve yağma politikasından öte bir anlamı varsa eğer, o da işte tam da burada ifadesini bulmaktadır. Kapitalist dünya sistemi bugün üretim ve dolaşım süreçleri yönünden artık organik bir bütündür. Kapitalizmin emperyalizm aşaması sistemi dünya pazarı düzeyinden dünya ekonomisi düzeyine taşımış, emperyalizmin ayırdedici özelliklerinden biri olan sermaye ihracı bunda temel bir rol oynamıştı. Üretici güçler geniş ölçekte ulusal sınırların dışına taşmış ve böylece kapitalizmin ekonomik bunalımlarına küresel bir temel kazandırmıştı. Büyük bunalımların emperyalist dünya savaşlarını gündeme getirmesi de bunun ürünü olmuştu.

20. yüzyılın ikinci yarısında gelişmenin bu kez bizzat üretim sürecinin uluslararasılaşması düzeyine vardığını biliyoruz. Bir metanın son biçimini almasının artık dünya ölçüsündeki çok sayıda üretim sürecinin bir sonucu olarak gerçekleşebilmesi bunu anlatmaktadır. Bu, kapitalist dünya ekonomisinin artık binbir bağla birbirine bağlandığını, genişlemesine olduğu kadar derinlemesine de iç içe geçtiğini göstermektedir. Dünya ekonomisinin bir parçasındaki bir gelişmenin anında tümünde şu veya bu şekilde yankılanması, borsadaki nabız atışlarının birbirleriyle endeksli halde seyretmesi, tüm bunlar bunun bir ifadesidir.

Kapitalist ekonominin bugünkü bu gelişme düzeyi, şu veya bu ülkenin kendi sınırları içindeki kriz dinamiklerini ortadan kaldırmıyor, ama özellikle de sistemin hakim ekonomilerinde patlak veren bir bunalımın bir anda kendini bir küresel ekonomik bunalım halinde ortaya koymasının ekonomik temellerini ortaya koyuyor.

Buradan bakıldığında bugünkü bunalım, bir bütün olarak sistemin iflasının, onun insanlığın tarihi-toplumsal gelişmesinin önünde bir engele dönüştüğünün dile gelmesinden başka bir şey değildir.

Bu aynı olgu, Türkiye'yi yönetenlerin “kriz bizim kendi krizimiz değil, dünyadaki krizin bize yansımalarının bir sonucu” söyleminin ilkeliliği ölçüsünde demagogik niteliğini de ortaya koyuyor. Kriz özel olarak sizin değil ama bir parçası olduğunuz, bir parçası olmakla da övündüğünüz kapitalist dünya sisteminin krizidir. Ekonominiz binbir bağla bu sisteme bağlı, işçinizi açlık sınırlarında çalıştırarak ürettiğiniz malları bu pazara sürüyor, sanayinin için temel girdileri bu pazardan alıyorsunuz. Borsanız üçte iki oranında bu sisteme dahil finans spekülörlerinin elinde, siz devlet olarak bütçe açıklarınızı buradan giren “sıcak para” ile finanse ediyorsunuz. Tekelci şirketlerin üretim çarklarını bu sistemin finans piyasalarından aldıkları yüklü borçlarla çevirebiliyorlar vb., vb.

Tüm bunlar böyleyse eğer, kalkıp kriz bizim kendi krizimiz değil demeniz tam bir arsızlık ifadesi olmalıdır. Kriz, dahil olmakla, organik bir parçasını oluşturmakla övündüğünüz sisteminizin krizi, yani bu anlamda sizin kendi öz krizinizdir.

İşçi ve emekçi hareketinden...

İşçi kıyımı ve ücretsiz izin saldırısı...

İlbek direnişinin son bulmasının ardından CMT ismiyle üretime başlayan fabrikada direnişe katılan işçilerin bir kısmı da çalışmaya devam etti. CMT patronu İlyas Bektaş direnişe katılan işçilerden bazılarını zamana yayararak işten çıkardı. Çalışma süresini uzatarak performans uygulamasını ağırlaştırdı. Ücretlere zam yapmayarak karını daha da artırdı.

Çalışma saatini 5 Ocak'tan itibaren bir saat arttıran patron, 50 işçinin işine son vererek, bunu diğer işçilere karşı tehdit aracı olarak kullanıyor. Erdoğan Turan isimli ustasına verdiği talimatla işten çıkarılacak 50 kişilik isim listesi oluşturuldu. Listede çalışma koşullarına itiraz edebilecek ve İlbek direnişine katılan işçilere yer verilmiş. Bazı kişilere çıkışları bildirildi, diğerlerine de önümüzdeki günlerde bildirilecek.

Elmabahçesi'nde bulunan Vateks Tekstil işçileri ücretsiz izne çıkardı. Yaklaşık 100 işçinin çalıştığı Vateks Tekstil'de Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş Sendikası örgütlü. Ücretleri yükselen işçilerin işine düzenli olarak son verilip düşük ücretle yenisinin alınmasının sıradan bir hal aldığı Vateks'te sendika şimdiye kadar hiçbir saldırıya itiraz etmedi, aksine işverenin bu saldırılarını destekleyen tutumlar aldı.

Kızıl Bayrak / GOP

Sinter patronu makinaları kaçırıyor!

Sinter işçileri 36 saat süren fabrika işgallerinin ardından sendika hakkı mücadelelerine fabrika kapısı önünde devam ettiler. Direniş nedeniyle sıkışan Sinter patronu şimdi de fabrikada bulunan makineleri kaçırmaya başladı.

Aldığı siparişleri yetiştiremeyen ve yurtdışına yaptığı üretimi büyük kayba uğrayan Sinter patronu, makineleri kaçırmak için, işçilerin direniş yerinde beklemediği Pazar gününü seçti. 11 Ocak günü Gebze-Şekerpınar'daki başka bir atölyeye fabrikadan 12 makineyi kaçıran Sinter patronunun, Gebze'de bulunan makinelerle beraber toplam 18 makinesi olduğu tahmin ediliyor.

Birleşik Metal-İş üyesi Sinter işçilerini farklı kanallarla arayarak direnişten koparmaya çalışan Sinter patronunun bu tutumuna karşın Sinter Metal'in ana firmasında çalışan ve iş akitleri feshedilmeyen Birleşik Metal-İş üyesi az sayıdaki işçi, çay molalarında ve öğle yemeği arasında fabrika kapısına gelerek direnişteki arkadaşlarına destek veriyorlar.

Hemen tüm üretimini yurtdışından gelen siparişler üzerinden gerçekleştiren Sinter patronu, uluslararası pazardaki "imajının" zedelenmemesi için geçtiğimiz günlerde fabrikaya gelen Copeland Türkiye Temsilcisi'ne "tüm işçilerin tazminat haklarını verdiği" yalanını söyledi.

Direnışçi Sinter işçileri ise, kapı önünde kış soğuğuna rağmen sürdürdükleri kararlı bekleyişlerini daha etkili mücadele yöntemleriyle devam ettirme eğilimi taşıyorlar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Gürsaş'ta direniş güçlenerek sürüyor...

Ümraniye'de 2008 yılının son günlerinde başlayan Gürsaş direnişi kararlılıkla sürüyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen Gürsaş Elektronik işçilerinin, örgütlülüğe saldırmak için ilk olarak 6 işçiye işten atan Gürsaş patronuna cevabı

direnış oldu.

Fabrika önündeki direniş çadırında bekleyişlerini sürdüren işçiler "Sendika hakkımız engellenemez!" pankartını asarak kararlı duruşlarını gösteriyorlar. Sinter işçileri ile sürekli dayanışma içinde olan Gürsaş işçileri direnişlerini fabrika önüyle sınırlı tutmayıp alanlara da taşıyorlar.

Fabrikada çalışan işçiler de dışarıdaki arkadaşlarına olan desteklerini sürdürüyorlar. Direnişin 19. gününde, çalışan işçiler direnişte olan işçilerle birlik olduklarını göstermek amacıyla kep eylemi yaptılar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Ümraniye'de dayanışma ziyaretleri...

Ümraniye Krize Karşı Emek Platformu 8 Ocak günü Sinter ve Gürsaş işçilerine destek ziyaretleri gerçekleştirdi. Saat 12.30'da İMES C Kapısı'nda buluşan platform bileşenleri, sloganlarla gerçekleştirilen yürüyüşün ardından Sinter'in önünde direnişte olan işçilerle buluştu.

Platform adına yapılan konuşmada Sinter işçilerinin onurlu mücadelesini selamladı.

Sinter ziyaretinden sonra platform, Sinter işçileriyle aynı gün direnişe geçen Gürsaş direniş çadırını ziyaret etti. Ziyaret sırasında, direnişte olan bir Gürsaş işçisi platformda yer alan CHP ve DSP'ye karşı hoşnutsuzluğunu belirtti. CHP ve DSP'nin de iktidara geldiği taktirde işçi sınıfını sömürmeye devam edeceğini vurguladı, bu gibi partilerin emekten yana platformlarda yer almaması gerektiğini ifade etti.

Ziyaretlere yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Düşmanlık sürgünlerle sürüyor!

Dev-Sağlık İş Sendikası Kadıköy Belediyesi'nde sendikal örgütlenmeye yönelik saldırıya karşı 13 Ocak günü DİSK Genel Merkezi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada konuşan Dev-Sağlık İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, işten atılmaların sendikal nedenli olduğunu vurguladı, işten çıkarmaların öncesinde ve sonrasında tehdit ve baskılar, sürgünler, sendikadan istifaya zorlamalar gibi saldırıların yaşandığını ifade etti. Kadıköy

14 Ocak 2009 / Sinter

Belediyesi'nin sendika düşmanı tutumundan vazgeçmeye çağırdı.

Açıklamada Çelebi ve işten atılan sağlık çalışanları konuşmalar yaptılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÖKP Bedaş önünde!

Özelleştirme Karşıtı Platform (ÖKP) bileşeni olan sendika, oda ve dernekler, BEDAŞ'ın özelleştirilmesini 13 Ocak günü Ankara BEDAŞ (Baskent Elektrik Dağıtım AŞ) önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto ettiler.

Açıklamada, dünyada neo-liberalizmin savunucularının krizi aşmak için kamulaştırma politikalarına başvurduğuna işaret edilerek, "özelleştirme ideolojisi büyük darbe aldı" denildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

226. günde sınıf dayanışması

TÜMTİS'te örgütlendikleri için işten atılan ve Bursa'da 226 gündür direnen sarı otobüs şoförleri 12 Ocak günü de eylemlerine devam ettiler.

Basın açıklaması öncesinde yapılan konuşmada, İsrail'in Filistin'de uyguladığı vahşet ve katliam anlatıldı. TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz da bir konuşma yaptı.

Bu haftaki eyleme işten atılan Sıfış-Nergis işçileri de "Sıfış-Nergis Eski İşçileri TÜMTİS işçilerini destekliyoruz!" ve "Bizler hakkımız olan tazminatlarımızı istiyoruz, bizler iş istiyoruz!"

dövizleriyle katıldılar. Eyleme yaklaşık 65 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Emine Arslan'la dayanışma eylemi

DESA Direnişiyile Dayanışma Kadın Platformu, 10 Ocak günü Beyoğlu DESA mağazası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“DESA patronu sendikayı hala kabul etmiyor!”, “Direnen işçiler sendikayla fabrikaya dönene dek DESA’yı boykot!”, “Düzce DESA işçileri 257 gündür direniyor!” dövizlerinin taşındığı eyleme Emine Arslan da “Ben Emine Arslan/ Desa fabrikası önünde 192 gündür direniyorum” dövizleriyle katıldı.

Platform adına yapılan açıklamada, Emine Arslan’ın haklı mücadelesinin mahkeme kararıyla bir kez daha onaylandığı belirtildi. 25 Aralık günü Düzce’deki fabrikasında çalışan 5 sendika üyesi işçiyi daha işten attığı vurgulandı. Desa ürünlerinin boykot edildiği belirtilerek, herkese boykota katılma çağrısı yapıldı.

Basın açıklamasının ardından, IBM’den işten atılan bir emekçi de söz alarak, ortak mücadelenin önemine değindi. Eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

IMF heyeti protesto edildi!

Ankara’da çeşitli sendika, siyasi parti ve odadan oluşan birlik, 10 Ocak’ta İMF’ye karşı bir eylem gerçekleştirdi. Sakarya Caddesi’nde buluşarak buradan Kocatepe’deki AKP İl Binası’na yüründü. IMF heyetinin Ankara’ya gelmesini protesto etmek amacıyla örgütlenen eylemde İsrail siyonizmi ve emperyalizm de lanetlendi.

AKP binasının önünde okunan açıklamada TC’nin ikiye bölünmüşlüğü ve süren savaşta ABD’nin doğrudan sorumluluğu teşhir edildi. İkinci açıklamada ise, krizin baş sorumlusunun AKP hükümeti olduğu ifade edilerek IMF ile yapılacak anlaşmalar teşhir edildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

SES’ten döner sermaye eylemi

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Aksaray Şubesi, döner sermaye katkı paylarının adil dağıtılması talebiyle 9 Ocak günü İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi Mono Blok önünde eylem gerçekleştirdi.

Mono Blok önünde öğlen saatlerinde bir araya gelen sağlık emekçileri, alkış ve sloganlarla hastane içerisinde dolaştılar. Yapılan açıklamada, yasada belirtilen döner sermaye oranının üst sınırının uygulanması, alınan ve bankalarda bekletilen promosyon paralarının eşit dağıtılması ve üniversite yönetiminde sendikanın tüm çalışanlar adına temsil edilmesi talep edildi. Açıklamada siyonist saldırganlık da kınandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Balcalı’da yemek boykotu

Balcalı Hastanesi’nde 4 Ocak’tan itibaren devam eden yemek boykotu ve promosyonlar konusunda ortaya çıkan usulsüzlükten dolayı 8 Ocak günü üniversite içinde bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleşti.

Saat 12.00’de poliklinikler önünde toplanmaya başlayan sağlık çalışanları buradan rektörlüğe doğru yürüyüşe geçtiler. Eyleme Eğitim-Sen’e bağlı emekçiler de katıldı. 300 olan sayı rektörlük önüne gelindiğinde 500’e ulaştı..

Kurumlar adına yapılan açıklamada banka promosyonları ile ilgili genelgeden bahsedildi, bunun Çukurova Üniversitesi Rektörlüğü’nce gereğince uygulanmadığı dile getirildi, promosyon bedelinin bir kerede ödenmesi talep edildi.

Açıklamanın ardından çalışanlar sendikanın getirdiği simit-ayranı yediler. Oldukça coşkulu geçen

eylemde Sosyalist Kamu Emekçileri de *Kamu Emekçileri Bülteni*’nin Ocak sayısının dağıtımını gerçekleştirdi.

9 Ocak günü sağlık emekçileri promosyon hakları için de imza kampanyası başlattılar. Masa etrafında ajitasyon konuşmaları yapılarak başlayan imza kampanyasına çalışanların yoğun bir katılımı oldu.

Kızıl Bayrak / Adana

Bursa’da “kriz” yürüyüşü

Türk-İş’e bağlı sendikaların Bursa Şubeleri 8 Ocak günü gerçekleştirdikleri yürüyüşle, bir yandan “krizin yükünü çekmeyeceğiz!” derken, bir yandan da İsrail’in Gazze’ye dönük saldırılarını protesto ettiler. 2 bin işçi kendi sendikalarının şapka, önlük ve dövizleriyle Kent Meydanı’ndan Şehreküstü Meydanı’na kadar yürüdüler.

Yürüyüşün sonunda Şehreküstü Meydanı’na gelen kitleye Türk Metal Bursa Şube Başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmasında Filistin katliamına ve buna karşı dünya devletlerin sessiz kaldığına değindi. Türk-İş

Bursa Sendika Şubeleri adına konuşan Mehmet Kanca, krizin ortaya çıkardığı tabloyu özetleyerek, sermayeye ve hükümete akıl hocalığı yapan önerilerde bulundu.

Eyleme, direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi sarı otobüs şoförleri de katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Tezcan’da açılış protestosu

9 Ocak günü Tezcan Galvaniz firmasının yaptırdığı Fevziye Tezcan Anadolu Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi’nin açılışı için Arslanbey’e gelen Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik’i karşılayan şirket yöneticileri Cahit ve Sönmez Tezcan’ı “köşeye sıkıştıran” işçiler, yaptıkları protestoyla beraber ilk görüşmelerini gerçekleştirdiler.

Sloganlarla işten atmaları protesto eden Tezcan Galvaniz işçilerini eylemlerinden vazgeçirmeye çalışan şirket yöneticileri, Kocaeli Valisi Yardımcısı ve Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı’nın yer aldığı bir görüşme gerçekleştirmek zorunda kaldılar.

“Kriz’e karşı işçi forumu”

Toplumsal Araştırma ve Eğitim Merkezi’nin (TAREM) DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş, Türk-İş’e bağlı Petrol-İş, Tekgıda-İş ve T. Harb-İş sendikalarıyla ortaklaşa düzenlediği “Kriz’e karşı işçi forumu” 9 Ocak günü Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi’nde gerçekleştirildi.

Maltepe Üniversitesi Öğretim Görevlisi Dr. Atilla Özsever, TAREM Akademik Çalışmalar Danışmanı Sinan Alçın’ın yürütücülüğünü yaptığı foruma Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli, Petrol-İş Sendikası Genel Örgütlenme Uzmanı Hakan Koçak ile T. Harb-İş Sendikası Anadolu Yakası Şubesi Eğitim Sekreteri ve İstanbul Tersanesi İşyeri Baştemsilcisi Necdet Altun konuşmacı olarak katıldılar.

Ümraniye Dudullu’daki direnişlerini sürdüren Sinter Metal işçileriyle beraber Tez-Koop-İş Sendikası’nda örgütlenen IBM çalışanları da forumda yer aldılar.

Açılış konuşmasını Sinan Alçın’ın yaptığı forumda sözü ilk olarak Atilla Özsever aldı. Küresel krize karşı mücadelede “güç dengelerinin iyi hesaplanması” gerektiğinin altını çizdi, sürece uygun mücadele yöntemlerinin geliştirilmesini önerdi.

Mehmet Beşeli konuşmasına “krizin” işçi sınıfı açısından yarattığı sonuçları üç bölüm halinde değerlendirerek başladı. Krize karşı mücadele edilmediği takdirde sömürü zincirlerinin daha da kalınlaşacağı uyarısında bulunurken, bu dönemdeki en önemli talebin “işten atmaların yasaklanması” olacağını söyledi. Meşru bir zeminde, sömürünün sonlandırılması perspektifiyle yürütülecek mücadelenin günün koşulları için doğru olduğunu sözlerine ekleyerek konuşmasını noktaladı.

Forum, Petrol-İş Sendikası Genel Örgütlenme Uzmanı Hakan Koçak ve T. Harb-İş Sendikası Anadolu Yakası Şubesi Eğitim Sekreteri ve İstanbul Tersanesi İşyeri Baştemsilcisi Necdet Altun’un konuşmaları ile devam etti.

İkinci bölüm, katılımcıların söz aldığı ve sunum yapan konuşmacılara sordukları sorularla devam etti. IBM, Sinter Metal, Bahause ve daha çok İstanbul Tersanesi’nden işçilerin düşüncelerini ifade ettiği bu bölüm konuşmacıların son sözlerini söylemesinin ardından sona erdi.

Forumu Birleşik Metal-İş, T. Harb-İş, Tekgıda-İş ve Petrol-İş sendikalarının yöneticileri ve Anadolu yakasındaki şubelerinde örgütlü olan işçileri, IBM çalışanları, Tez-Koop-İş ve Limter-İş sendikalarının üye ve yöneticileri, Genel-İş Sendikası, EMEP, BDSP, Genç-Sen, Emekli-Sen ve UİD-DER temsilcileri katıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Esenyurt'ta sınıf çalışmalarımızdan....

Kapitalizme, emperyalizme ve siyonizme karşı mücadeleye!

Siyonist İsrail'in Filistin'e yönelik vahşi saldırıları devam ederken, Filistin halkı kanının son damlasına kadar direnme kararlılığını sürdürüyor. Esenyurt'tan sınıf devrimcileri olarak bölgemizde Filistin halkının direnişine destek olmak için çalışmalarımızı yoğunlaştırdık.

Emperyalizmin ve siyonizmin Ortadoğu'daki kanlı ve kirli hesapları, sahte timsah gözyaşlarıyla birlikte işbirlikçi sermaye devletinin Filistin'in cellatlarıyla birlikte işbirlikçiliğini teşhir eden ve Filistin halkının direnişini selamlayan, işçi ve emekçileri bu direnişe sahip çıkmaya ve destek vermeye çağıran bir bildiri kaleme aldık. Yerel imkânlarımızla çıkardığımız Esenyurt-BDSP imzalı bin adet bildiriye bölgede etkin bir şekilde kullandık. Esenyurt Meydanda, sabahları servis bekleyen işçilere ve sürekli faaliyet yürüttüğümüz işçi semtlerinde bildirimizi işçi ve emekçilere ulaştırdık.

Aynı zamanda Depo Mahallesi girişi, Esenyut Köyiçi, Kırac'ın Kuruçeşme ve Yeni mahalleleri ve Beylikdüzü Bakırcılar ile Evren Sanayi sitelerine yaptığımız *Kızıl Bayrak* satışı sırasında, emperyalizmin ve siyonizmin vahşetini teşhir eden, işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini vurgulayan ajitasyon konuşmalarımız oldukça ilgi gördü. İşçi ve emekçilerin Filistin halkının direnişine olan desteklerinin ve katil İsrail'e olan öfkelerinin oldukça yoğun olduğunu gözlemliyoruz. İki günde elimizdeki gazeteleri bitirdik. Gazete almayan emekçiler ise bildirimize ilgi gösterdi.

Bu çalışmalarımızın yanısıra bölgemizde şu ya da bu düzeyde varolan devrimci ve reformist çevrelerle

ortak örgütlenen eylemde etkin bir şekilde yer aldık. Esenyurt İşçi Kültür Evi'nin önünden kortej oluşturarak eylemin yapıldığı Esenyurt Meydanı'na kadar sloganlarımız eşliğinde yürüdük.

Bu faaliyetimiz dışında kriz ve sosyal yıkım saldırıları gündemi üzerinden yürüttüğümüz faaliyetimizin de temposunu arttırarak sürdürüyoruz. Konu üzerinden yerel bülten satışları ve 18 Ocak'ta düzenleyeceğimiz işçi toplantısının davetiyelerini fabrika önlerinde ve işçi semtlerinde etkin bir şekilde kullanıyoruz. Asgari ücret, kriz, ekonomik-sosyal yıkım saldırıları üzerinden başlattığımız imza kampanyasına da devam ediyoruz. Sanayi bölgelerinde, işçi semtlerinde ve kahveleri dolaşarak imza topluyor, ajitasyon konuşmaları gerçekleştiriyoruz. İşçi ve emekçileri krizin faturasını ödememeye çağırıyor, sermayenin saldırılarına karşı bazı fabrikalarda yaşanan işgal-grev ve direnişleri anlatıyoruz.

Bu çalışmalarımızı İsrail vahşeti-Filistin direnişi gündemi üzerinden yürüttüğümüz faaliyetle birleştirerek, kapitalizme, emperyalizme ve siyonizme karşı işçi ve emekçilere örgütlü mücadele çağrısı yapıyoruz. Kapitalizmi uşaklarıyla birlikte tarihin çöplüğüne gömmediğimiz takdirde, bu yıkım saldırılarının devam edeceği, tutmamız gereken yolun emperyalist dünyanın tüm barbarlığına rağmen boyun eğmeyen yiğit Filistin halkının onurlu direnişinin yolu olduğu, fabrika işgalleri ve direnişlerle sokakları tutuşturmamız gerektiği vb. çağrılarımızı sürdürüyoruz.

Esenyurt'tan komünistler

Buca'da Tekstil İşçileri Bülteni çalışmalarından...

“Krizin faturası kapitalistlere!”

Buca'da Tekstil İşçileri Bülteni olarak yürüttüğümüz çalışmalara “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarı ile düzenlediğimiz basın açıklaması ve her hafta yaptığımız tekstil işçileri toplantısı ile devam ettik.

11 Ocak günü Buca'nın merkezi noktası olan Forbes girişinde toplandık. Açıklamada “Kriz düşük ücretler, işten atmalar, ücretsiz izinler olarak biz işçilere ödetilmek isteniyor.. Krizin faturası kapitalistlere!” şiarlı ozalitimizi açtık.

Açıklamada, sermayenin krizi de fırsat bilerek işçileri kölelik koşullarında çalışmaya zorladığı vurgulandı. Sermayenin tüm bu saldırılarına karşı işçi sınıfının da sessiz kalmadığı, her gün yeni bir fabrikada yaşanan saldırılara karşı işçilerin direnişe geçtiği veya fabrikayı işgal ettiği belirtildi. Sinter, Ünsa, vb. fabrikalarda işçilerin krizin faturası kapitalistlere şiarını yükselttiği vurgulandı.

Ardından bulunduğumuz bölgede de tekstil patronlarının krizin faturasını işçilere ödemeye başladığı ve birçok fabrikada işçi çıkartıldığı anlatıldı. *Tekstil İşçileri Bülteni*'nin bu saldırılara karşı işçileri örgütlenmeye çağırdığı vurgulandı. Açıklamada MTK tekstilciler çarşısında yaşanan özel güvenlik ve polis saldırısı da teşhir edildi.

Eylem, Filistin halkı ile dayanışma çağrısı yapılması ile sona erdi. Eyleme Deri İşçileri Derneği çalışanları da destek verdi.

Tekstil işçileri olarak her hafta düzenlediğimiz toplantılarımızdan birisini de basın açıklamasının ardından Buca Emekli-Sen'de gerçekleştirdik. Toplantı, yürütülen faaliyetlerin ve panelin değerlendirmesiyle başladı. Yapılan değerlendirmelerde panelin amacına ulaştığı, hem katılım hem de içerik olarak başarılı olduğu ifade edildi. Ardından bültenin yeni sayısının gündemleri tartışıldı.

Toplantıda, yürütülen “Krizin faturası kapitalistlere!” kampanyasının güçlendirilmesi için neler yapılabileceği de tartışıldı ve önümüzdeki sürece dair somut planlamalar yapıldı.

Begos, MTK ve Gıda Çarşısından tekstil işçileri

11 Ocak 2009 | Buca

Küçükçekmece'de faaliyetlerden...

Krizin etkilerinin daha açık yaşandığı bir dönemde Küçükçekmece ve çevre bölgelerdeki faaliyet hız kazanıyor.

Emekçinin Gündemi'nin 20. sayısını bölgemizde İkitelli, Sefaköy, Yenibosna ve Güneşli'de bulunan büyük ve orta ölçekli fabrikalara ulaştırmaya devam ediyoruz. Gerçekleştirdiğimiz dağıtım ve satışlarla bin adet *Emekçinin Gündemi*'ni tüketmiş bulunuyoruz.

Faaliyetlerimiz sırasında, krizin yansımaları nedeniyle işçilerin hoşnutsuzluklarının giderek arttığı gözleniyor. Dağıtımların yapıldığı bölgelerde kriz bahanesiyle işten atmalar, ücretsiz izinler, bunlarla beraber ücret ve hak gaspları yaygınlaşıyor. İşçiler, fabrika ismiyle bildiriler hazırlanıp dağıtılmasını istiyorlar. Özgün sorunların yaşandığı kimi tekstil fabrikalarına özel sayılar hazırlanıp dağıtıldı.

Desa direnişi tüm kararlılığıyla devam ediyor. Desa patronu, mahkeme kararını kabul etmeyerek kararı temyize yolladı. Böylece direnişteki işçileri yıldırma çalışıyor. Desa Direnişiyle Dayanışma Platformu, dayanışmayı büyütme ve direnişin kazanımlarını öne çıkarmak için bölgede ve çevre sanayilerin olduğu bölgelerde kullanmak amaçlı ozalitler çıkaracak. Çevre fabrikalardaki işçiler dayanışmayı büyütme çağrılacak. Ayrıca direnişe maddi destek amaçlı bin adet kart çıkarılacak.

Bölgemizde bulunan demokratik kurum ve devrimci yapılar krize karşı 23 Ocak günü ortak bir panel düzenleyecekler. Panel için bölge sanayi ve fabrikalarının yanısıra semtlerde dağıtılmak üzere kriz ve ne yapmalıyı anlatan bildiriler hazırlanacak ve önümüzdeki hafta bunlar kullanılacak. Ayrıca panele ve krizin sonuçlarına karşı mücadeleye çağırın ozalitler yapılacak. Krize karşı birleşik mücadele adımları devam edecek.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Ümraniye'de faaliyetlerden...

13 Ocak sabahı İMES A Kapısı'nda saat 07.15'ten başlayarak, siyonist İsrail devletinin Gazze'de sürdürdüğü katliama karşı işçi ve emekçileri mücadeleye ve direnen Filistin halkı ile dayanışmayı yükseltmeye çağıran bildirilerimizin dağıtımını yaptık. Bildirilerimizde, emperyalizmin Ortadoğu hesapları ile emperyalist devletlerin katliamın doğrudan sorumluluğunu taşıdıklarını, Türk devleti ve hükümetinin ABD-İsrail-Türkiye işbirliğinde ısrar ettiği sürece, katliamın suç ortağı olacağını belirttik. Bir saat süren dağıtım sırasında, bazı işçiler de katliam karşısında duydukları öfkeyi dile getirdiler.

Bildiri dağıtımı sonrasında, bildirilerimizle direnişteki Gürsaş ve Sinter işçilerini ziyaret ettik. Direnişçi Gürsaş işçileri ile birlikte kahvaltı yaptık. Direnişler, kapitalizmin krizi ve emperyalist-siyonist katliam hakkında konuştuk. Gürsaş'ın ardından bildirilerimizi direnişçi Sinter işçilerine ulaştırdık. Sinter işçileri de bildirilerimizi ilgiyle karşıladılar. Sinter fabrikası önünde, siyonist katliam ve siyonist cellatları güçlendiren Türkiye-İsrail ekonomik, askeri, siyasi ilişkileri üzerine konuşmalar yapıldı.

Ayrıca Dudullu merkez ve İMES'te “İsrail katlediyor, Filistin direniyor... Direnen Filistin halkı yalnız değildir!” ve “Direnen Sinter Metal ve Gürsaş işçisi yalnız değildir!” şiarlı ozalitler yaptık.

OSB-İMES İşçileri Derneği

Ankara’da “Kriz ve devrimci alternatifler” paneli...**“Sistemi iyileştirmek değil sistemi yıkmak için çaba harcamak!..”**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun (BDSP) Türkiye’nin çeşitli illerinde kapitalist krize ilişkin düzenlediği panellerden biri de Ankara’da 11 Ocak günü gerçekleşti.

Panel kısa bir açılış konuşmasının ardından Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır’ın konuşmasıyla başladı.

Yaraşır konuşmasına, krizin sıklıkla ifade edildiği biçim olan “finans-banka, mali kriz” olmadığını belirterek başladı. Üretim sektöründe yansımaları görülen kriz sürecine sınıf çelişkileri ve çatışmaları üzerinden bakmak gerektiğine işaret etti.

Bu dönemdeki mücadele taleplerini “krizin faturasını sermaye ödesin!”, “işsizlik tazminatı işten atılanlara ödensin”, “işten atılmalar yasaklansın” vb. olarak sıralayan Yaraşır, bu talepleri öne sürerken, taleplerin kabul edilebilirliği üzerinden değil, kapitalizmin teşhiri üzerinden bir mücadele hattı örülmesi gerektiğini belirtti. Öte yandan, fabrika işgallerinin mücadele içinde tuttuğu temel öneme vurgu yaparak, bu tarz eylemlerin yaygınlaştırılması gerektiğine işaret etti. Taban örgütlülükleri yaratmanın acil önemine değindi. Sözlerini, devrimcilerin ve komünistlerin bu süreçteki tarihsel misyonunu hatırlatarak sonlandırdı.

Ardından sözü Prof. Dr. Yüksel Akkaya aldı. Akkaya sözlerine, kapitalizmin her kriz dönemini yeni bir yapılanmayla aştığını hatırlatarak başladı. Kapitalizmin üç ana krizinin ilkinde taylorizm, ikincisinde fordizm ve üçüncüsünde de esnekleştirme modellerinin uygulandığını söyledi. Bu kriz döneminde de sınıf cephesinden güçlü bir ses gelmediği takdirde uzun ve yoğun çalışma saatleri ve otorite dayatmalarının kaçınılmaz olduğunu ifade etti.

Akkaya konuşmasının son bölümünde devrimcilerin ne yapması gerektiğine dair düşüncelerini belirtti. “Bu dönem sistemi iyileştirmek değil, sistemi yıkmak için çaba harcamak gerekir” diyen Akkaya, yürütülecek mücadelede dengenin iyi kurulması gerektiğini, ileri sürülecek taleplerin sistemi teşhir etmesi gerektiğini hatırlattı.

Atılacak somut adımlar noktasında ise, örgütlü mücadelenin esas olduğunu belirterek, işyeri komiteleri oluşturmak, taban örgütlülükleri yaratmak ve bunların sürekliliğini sağlamak gerektiğini söyledi. Akkaya konuşmasını, tüm bu somut önerilerinin bir iktidar perspektifiyle beraber ele alınması gerektiğini ifade ederek sonlandırdı.

Panelin üçüncü konuşmacısı ise Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) Başkanı Zeynel Nihadioğlu’ydu. Tuzla tersaneler havzasında örgütlenme çalışması yürüten TİB-DER’in şu anki hedefinin havza genelinde bir direnişi örgütlemek olduğunu söyleyen Nihadioğlu, tersaneler dışında Sinter’de, Brisa’da sergilenen direnişleri de örnek göstererek, buralardaki mücadele süreçlerinin eksikliklerine vurgu yaptı. Bu örneklerden yola çıkarak, “fabrikalar artık gerici sendikalar tarafından değil, komünistler tarafından tutulmalıdır” dedi. Nihadioğlu konuşmasının son bölümünde, tersanelerde verdikleri mücadeleyi sadece ekonomik kazanımlar üzerinden ele almadıklarının belirtti. İşçilere Sinter’i, Brisa’yı, Filistin’i anlattıklarını ve sosyalizmi de anlatacaklarını söyledi. Krizlerin sınıf mücadelelerini sertleştiren süreçler olduğunu hatırlatarak sözlerini bitirdi.

Paneldeki son konuşma BDSP temsilcisi tarafından yapıldı. Temsilci sözlerine kriz sürecinde devrimci sorumlulukların tartışılmasının önemine değinerek başladı. Toplumda geniş kesimlerin örgütsüzlüğünden bahsederek, kriz döneminde birleşik siyasal bir hat örülmesi gerektiğini söyledi. Ancak birleşik bir hat örmenin önünde birtakım engeller olduğunu, özellikle sol içindeki mezhepçi anlayışın ve geri eğilimlerin birer engel teşkil ettiğini ifade ederek konuşmasını sürdürdü. Ankara’da kriz gündemli oluşturulan kimi platformlara devrimcilerin çağrılmamasını bu yaklaşımlara örnek olarak verdi. Biraraya gelen yaklaşımların geri politik eğilimlerini de eleştiren BDSP temsilcisi, kurulan ittifakların düzen içi arayışların sonucu olarak seçimlere endekslenmesi veya krize yaklaşımın “AKP karşıtlığı”yla sınırlandırılmasını örnek verdi.

BDSP temsilcisi sözlerini, taban örgütlülükleri yaratma ve birleşik bir siyasal hat oluşturma çağrısıyla sonlandırdı.

İlk bölümde gerçekleşen sunumların ardından panele kısa bir ara verildi. İkinci bölümde sunumlar üzerinden soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde canlı tartışmalar yapıldı.

Panel, sınıf devrimcilerinin bu süreçte adımlarını bir adım daha ileri atacağını ifade edilmesiyle ve bu sorumluluğu taşıyan herkesin mücadeleye çağrılmasıyla son buldu. Panele yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Çiğli’de işçiler krizi tartıştı...**“Krizle karşı işçi sınıfının mücadele programı ne olmalı?”**

Tüm dünyada etkisini gösteren kriz, Çiğli Organize’de de yakıcı bir şekilde hissediliyor. Çiğli İşçi Platformu olarak, işçi ve emekçileri krizin faturasını ödememesi için talepleri etrafında mücadeleye çağırıyoruz. Bu çalışmaların bir parçası olarak 11 Ocak günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde “Kriz ve kapitalizm... Krize karşı işçi sınıfının mücadele programı ne olmalı?” başlıklı bir panel gerçekleştirdik.

Panele çağrı amacıyla çeşitli araçlar kullandık. Panelin duyurusunun da yer aldığı Çiğli İşçi Bülteni’nin dağıtımını yaptık. Soğukkuyu, Serinkuyu-Dedebaşı’nda işçi servisleri güzergahına ve Çiğli Organize’de 15 fabrikaya bültenimizi dağıttık. Çiğli merkezde ve organize işçilerinin servislere bindiği iki noktada Çiğli İşçi Platformu, Tekstil İşçileri Bülteni, ve Demir-Çelik İşçileri Bülteni’nin ortak çalışması olan, krizin faturasını ödemeyi reddeden imza kampanyasını açtığımız masalarda topladık, panelin duyurusunu yaptık. Çiğli merkezde ve Organize girişinde panele çağrı yapan ozalitler kullandık. Ayrıca 100 adet davetiyeyi elden işçilere ulaştırdık.

Saat 15:00’te başlayan panele konuşmacı olarak Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Yönetim Kurulu üyesi Hüseyin Çoban, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi avukatlarından Çağlayan Kapucu ve Çiğli İşçi Platformu’nu temsilen bir arkadaşımız katıldı.

İlk sözü Kapucu aldı. Krizin işçiler cephesinden en fazla hissedilen yönlerini anlatarak işçilerin hukuki olarak haklarından bahsetti ve sorunu çözecek olanın işçilerin birlikte mücadelesi olduğunu söyledi.

Ardından sözü Çoban aldı. Krizin kapitalizmin yapısal bir sorunu olduğunu, kapitalizmin şimdiye kadar dört büyük kriz yaşadığını söyleyerek, kapitalizmin ‘29 büyük bunalımında olumsuz etkilenmeyen tek ülkenin Sovyetler Birliği, yani sosyalizm olduğunu vurguladı. Krizlerden kurtulmanın gerçek yolunun kapitalizmden kurtulmak olduğunu söyleyerek konuşmasını bitirdi.

Ardından sözü ÇİP sözcüsü aldı. Çiğli Organize’ye krizin yansımalarının somut örnekleri üzerinden konuşmasına başladı. İlk olarak burjuva basında çıkan “Çiğli Organize’de 17 fabrika kapandı, 3500 işçi işsiz kaldı” haberini kaynağından öğrenmek için 400 fabrikanın dolaşıldığını dile getirdi. Ardından İzmir ve Çiğli Organize işçisinin patronların kriz saldırısı karşısında özellikle sendikalı yerler şahsında kötü bir sınav verdiğini belirtti. İşçi sınıfının kölece koşulları hak etmediğini, insanca yaşamak ve çalışmak için mücadele etmesinin bir zorunluluk olduğunu söyledi. Krizin faturasını ödememek için Sinter Metal, Tezcan Galvaniz ve Ünsa Çuval işçilerinin mücadelesini örnek almak gerektiğini belirtti. Çiğli Organize işçilerini, işçilerin birliğini sağlamak için işyeri komiteleri kurmaya, sendikalarda örgütlenmeye çağırdı. Çiğli İşçi Platformu’nun böyle bir amacın ürünü olduğunu söyleyerek tüm işçileri ÇİP çatısı altında mücadeleye çağırdı. Krizin faturasını ödememek için kriz uygulamalarına karşı işçilerin mücadele etmesi gereken talepleri sıralayarak krizin faturası kapitalistlere ödetme çağrısıyla konuşmasını tamamladı.

35 işçinin katıldığı panel soru-cevapla son buldu. Canlı tartışmaların yaşandığı panel yaklaşık ikibuçuk saat sürdü.

Çiğli İşçi Platformu çalışanları

Ümraniye Dudullu’da direnişlerini sürdüren BMİS üyesi Sinter işçileriyle direniş süreci üzerine konuştuk...

“Mücadele Sinter’deki direnişle sınırlı kalmamalı!”

- Sinter işçilerinin örgütlenme süreci nasıl başladı?

Ümit Aydın: Örgütlenme süreci 5 arkadaşın biraraya gelmesiyle başladı. Sendikayla temas haline girdik. Ondan sonra herkes kendi bölümünde örgütlenmeye başladı. Çok uzun da sürmedi. İki ay gibi bir sürede fabrikanın yüzde sekseni örgütlendi. Ardından bunu duyan patron 38 işçiyi attı. Üyeliklerin tamamlandığını duyan patron, krizi bahane ederek ayrıca 351 işçiyi daha işten attı... Krizle uzaktan yakından alakası olmadığını da herkes biliyor.

- Sinter işçilerini sendikaya iten şey neydi?

Ümit Aydın: Öncelikle çalışma saatleri çok uzundu. Zorunlu mesailer ve baskılar vardı. Elimizdeki sosyal hakların gaspedilmesi vardı. Bu haklar bir bir elimizden alındı. İçeride biriken paralar ve bunun akabinde de idari binanın (müdürlerin, şeflerin) işçi üzerindeki baskısı vardı. Disiplin baskıları vardı. Tüm bunlar Sinter işçilerini örgütlenmeye itti. Bıçağın kemiğe dayandığı andı ve sonuçta oldu. Sendikalaştık ve umarım bu fabrikaya sendikayla da gireceğiz.

- 36 saati aşkın süre fabrikada işgal gerçekleştirdiniz. Bu süreçten devam eden direniş sürecine baktığında Sinter işçilerinde nasıl bir değişim görüyorsunuz?

Murat Ögütücü: İşçi arkadaşlarımızda çok kısa süre içinde büyük bir değişim yaşandı. Sınıf bilinci yerleşti zihnimize. Yaklaşık iki gün süren bir işgal gerçekleştirdik. Patron yasal olmayan bir biçimde krizi bahane ederek 380 kişiyi çıkardı. Krizi kabul etsek, ki böyle bir şey yok, bunu bile yasal olarak gerekli kurumlara bir ay önceden haber vermesi gerekiyordu. Onu da yapmadı, yasadışı bir lokavt uyguladı. Bunun sonucunda işgal eylemini gerçekleştirdik. Bu tür yasadışı uygulamalara karşı bizlerin böyle bir eylem yapması normal karşılanabilmelidir.

Şu anda bir aya yakın bir süre geçti. Direnişimiz sürüyor ve sürecektir. Şu anda kriz bahane edilerek birçok fabrikada işçiler çıkartılıyor. Bu direnişi, bu yüzden buradaki fabrikalara da örnek teşkil edeceğini umuyoruz ve öyle de olacaktır. İşçi sınıfı olarak bu mücadeleyi hep birlikte sürdürmemiz lazım. Gerekli destekler her gün sürüyor.

- Direnişlerdeki sınıf dayanışmasının önemini biliyoruz. Sizin mücadelenizde nasıl bir dayanışma sergileniyor?

Ümit Aydın: İşçi sınıfı olarak her yerden destek alıyoruz ve alacağımıza inanıyoruz, sonuna kadar. Bunun dışında farklı alanlardan da destek alıyoruz.

- İçeride ana firma bünyesinde çalışan sendika üyesi işçiler var. Onların desteği var mı?

Ümit Aydın: Dayanışma çok güzel. Her çay ve öğlen paydosunda yanımıza geliyorlar. Özellikle akşam paydoslarında yanımıza geliyorlar. İçeride ve dışarda bir kenetlenme var. Her zaman da sloganını atıyoruz “İçeride de dışarıda da biz biriz!” diye.

- Sinter patronunun baskıları sürüyor mu?

Tekin Karakoç: Patron çoğu arkadaşımıza telefon ettirerek işe geri dönmelerini sağlamaya çalışıyor ve arkadaşlarımız bunu reddediyor. Sendika gelirse döneriz deniliyor. Patron kendine göre birtakım uygulamalara devam ediyor ancak biz birlik olduğumuz için buna direnmiyoruz. “Ya hep beraber ya hiçbirimiz!” diyoruz. Biz sadece insan gibi yaşamak

istiyoruz ve ekmeğimizin peşindeyiz. Çalışma koşullarımızın daha iyi olması, maaşımızın daha yüksek olması, zorunlu mesainin olmaması gibi hakların sağlanmasını istiyoruz.

Şimdiye kadar sendika olmadığı için patronun her dediği oluyordu. Maaşlar geç ödeniyordu. Birtakım sosyal haklar ödenmiyordu. Bize girerken sosyal haklardan söz edildi ve bir süre sonra bunlar verilmemeye başlandı. Zaten asgari ücretle kıt kanaat geçiniyoruz. Şimdi bizi kapının önüne koydu. Aldığımız maaş yetmiyor. Biz geldiğimizde burası iki katlı bir yerdi. Yıllardır burada çalışıyoruz. Bir hayli emek verdik ve patron işyerini büyüttü. O da yetmedi yan taraftaki fabrikayı satın aldı. Makinaları doldurdu. Parasına para kattı, bizim emeğimizle her şeyi yaptı. Demek ki biz onun gözünde hiçbir şeymişiz.

- Sinter işçisi direniş sürecinde bir sınıf olarak ürettiğinin karşılığını alamadığını gördü. Bugün Sinter işçilerinin sınıf bilincinin geliştiğinden bahsedebilir miyiz?

Ümit Aydın: Tabii ki bahsedebiliriz. Şu anda herkesin düşüncesi aynı. Bu fabrikayı biz kurduk ve bizimle üretim yapmaya devam etmesi lazım. Öyle de olacak.

- Bir ay geride kaldı direnişinizde. Ne düşünüyorsunuz? Direnişin havza içinde duyulması ve dayanışmanın yükseltilmesi için neler yapılmalı?

Murat Ögütücü: Tabii ki sadece buradaki direnişle sınırlı kalmamalı mücadele. Çünkü bu sadece Sinter işçilerinin sorunu değil. Buradaki bütün fabrikaların ve işçi sınıfının sorunu. Bu direnişi bölgedeki fabrikalar

dahil tüm Türkiye’ye duyurmamız lazım. Gerçekten krizin faturasını işçiler ödüyor. Bu krizi işçiler yaratmadı ve bu krizi çıkartan yine sermayenin kendisidir. Faturasını onlar ödemeli. Bu yüzden sadece Sinter’le sınırlı kalınmamalı. Daha kalabalık yürüyüşlerle ve farklı eylemlerle haklılığımızı kamuoyuna duyurmamız gerekiyor.

- Bu noktada hem Sinter işçilerine, hem sendikaya, hem de destek için gelenlere büyük görevler düşüyor... Neler söyleyebilirsiniz?

Ümit Aydın: Destek gerekiyor ve bu desteğin hiç azalmaması gerekiyor. Sonuçta bu bir sınıf mücadelesi ve işçi sınıfı mücadelesi veren herkesin desteğini bekliyoruz. Varolan krizin faturası işçilere çıkmamalı, krizin faturası işçilere ödetilmemeli.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bakırçay’da demir-çelik işçileri toplantısı...

Bakırçay Havzası’nda yürütülen metal çalışmasında 3. toplantı 10 Ocak günü gerçekleştirildi.

Vardiya sistemi nedeniyle demir-çelik işçisi arkadaşlarımızın bir bölümü toplantıya katılım sağlayamadı. Toplantıda, ağır çalışma koşulları ve birikmiş sorunlara karşı tepkiler ortaya konuldu.

Demir-çelik işçileri, toplantıda taşeron çalışmayı tüm yönleriyle somut örnekler üzerinden ele alırken, ileriki dönemde ortaya konulacak hukuki mücadele yöntemleri de tartışıldı.

ÇHD üyesi bir avukatın da katılımıyla gerçekleşen toplantıda, asıl olarak yürünmesi gereken yolun fiili mücadele olduğunun altı çizildi. Hakları elde edene kadar grev silahının etkili bir tarzda kullanılması gerektiğine değinildi. Kadrolu ve taşeron işçilerin mücadelelerini ortaklaştırma gerekliliği toplantıda üzerinde durulan bir başka nokta oldu.

Demir-çelik işçilerinin yakıcı sorunlarından olan kriz ve işten çıkarmalarla ilgili ileriki haftalarda daha geniş katılımlı bir toplantı örgütleme kararı alındı.

Bakırçay Havzası’ndan demir çelik işçileri

Ankara’da krize karşı faaliyet...

Emperyalist barbarlık ve kapitalist sömürüye karşı devrimci sınıf hareketini yükselterek “krizin faturasını kapitalistlere ödetme” bakışıyla ele aldığımız kriz gündemine müdahalemizi sürdürüyoruz. Bu çerçevede 11 Ocak günü gerçekleştireceğimiz panelimizi de yaygın bir ön çalışmaya konu ettik.

Balgat, Ulus, Ostim, Batıkent ve Tuzluca’yı’da işçi servislerine ve Kızılay’a, “Krizin faturasını ödememek için mücadele barikatlarını kuralım, genel direnişi örelim!” şiarlı BDSP imzalı bildirilerimizle birlikte panelimizin duyurusunu dağıttık. Mamak’ta ve Sincan’da, ODTÜ, Beytepe, Cebeci kampüslerinde afişlerimizi ve bildirilerimizi kullanarak panele çağrı yaptık.

İnsanlığın derinleşen krizle birlikte daha hızlı bir şekilde kapitalizm tarafından yıkıma sürüklendiği bir süreçte tek kurtuluş yolunun sosyalizm olduğunu işçi ve emekçilerle tartışarak genel direnişi yükseltmeye çağırdık.

Ankara BDSP

Direnen kadınlar anlatıyor...

“Patronların bu kadar kolay sömürmelerine izin vermeyeceğiz!”

Samandıra Ünsa Çuval Fabrikası:**- Direnişe nasıl başladınız?**

Melahat Kumaş: Biz Ünsa Çuval Fabrikası'nın Sultanbeyli'de bulunan fasonunda çalışıyorduk. Taşeron, fabrikayı kapatacağını söyledi. Biz de üretimi bırakarak direnişe geçtik. Önce Sultanbeyli'deki fabrikanın önünde beklemeye başladık. Daha sonra bizim gerçek muhattabımızın üst işveren olduğunu öğrendik. Alt işverenden alacağımızı istemek için ana firmanın önünde direnişe geçtik.

Sadet Hasgöl: Taşeron battığını söyledi.

Maaşımızı, mesailerimizi, tazminatlarımızı kısacası hiçbir hakkımızı vermedi. Hakkımızı vermeyen taşeron, elindeki malı bitirmek için de bizi habire çalıştırıyordu. Biz de çalışmayı bıraktık, hakkımızı almak için direnişe geçtik. Ben üç yıldır bu işte çalışıyordum. İşe başladığım gün sigortamın başladığını söylemişlerdi. Oysa işi bıraktığım gün sigortamı yapmışlar. Yani yıllardır bu fabrikada çalışmama rağmen sadece bir gün sigortam yatmış. Benim gibi mağdur olan çok arkadaş var. Hakkımızı almayalım da ne yapalım?

- Direnişinizi başarıyla sonuçlandırmaya kararlı mısınız?

Melahat Kumaş: Tabii ki hazırız. Biz yıllarca bu işyerinde emeğimizi harcadık. Bazen insan olduğumuzu unuttuk. Direnişimizi sonuna kadar devam edeceğiz. Ölmek var dönmek yok. Patronların bu kadar kolay sömürmelerine izin vermeyeceğiz.

- Direniş sana ne öğretti?

Sadet Hasgöl: Bu direniş bana haklı ve haksızın kim olduğunu öğretti. Hakkımı kim olursa olsun yedirmemeyi öğretti. Mücadeleyi etmeyi, direnmeyi öğretti. Önceki Sadet ile şimdiki Sadet arasında çok fark var. Şimdi hayatı daha farklı görüyorum. Aslında eskiden görmüyordum, şimdi artık görüyorum. Direnişimiz başarıyla sonuçlanana kadar buradayız. Sizler de direnişimiz boyunca bizi yalnız bırakmadığınız için çok sağolun...

Sinter Metal direnişçisi kadın işçiler:**- Direnişe nasıl başladınız?**

Yeliz: 1.5 yıldır Sinter Metal'de çalışıyorum. İşe ilk başladığımda sosyal haklarımız gününde veriliyordu. Patron zenginliğine doymayınca sosyal haklarımızı elimizden almaya başladı. Patronun haklarımızı vermemesiyle örgütlendik, sendikaya üye olmaya karar verdik. Fabrikanın %51'i hatta 450'ye yakını sendikaya üye olmayı kararlaştırdı. Bunu duyan patron 38 arkadaşımızın işine son verdi. Ondan sonra biz birlik olduk ve sendikaya üyeliğimizi yaptırдық. 22 Aralık günü işe geldiğimizde fabrikanın kapıları kapalıydı ve hoparlörle tek tek isimlerimiz okundu. Sinter Metal AŞ (ana firma) çalışanları dışında herkesin işine son verildiği söylendi. Sonra sendikanın yardımıyla fabrikayı işgal ettik. İki gün fabrikanın yemekhanesinde kaldık. Üçüncü gün sendikanın ve bizim isteğimizle kapı önüne çıktık. Yaklaşık 13 gündür direnişimize devam ediyoruz.

- Bu direniş sana ne öğretti?

Yeliz: Birlik-beraberlik ne demektir daha iyi öğrendim. Fabrikalardan, derneklerden, işçi ve emek partilerden çok destek geldi. Bundan sonra biz de elimizin uzandığı yere yardım edeceğiz.

- Şu anda Türkiye'de ve dünyada yaşanan bir kriz var. Sizler bu krizden nasıl etkilendiniz?

Yeliz: Krizden biz aslında hiç etkilenmedik, 22 Aralık gününe kadar. Üretim müdürü krizle ilgili bir toplantı yapmış, krizin etkisi bu fabrikada yok demişti. 22 Aralık günü işe geldiğimizde hepimiz krizden dolayı işten çıkarıldık. Tabii ki buna inanmadık, aslında hepimiz sendikalı olduğumuz için çıkarıldık. Bu yüzden sonuna kadar hakkımızı arayacağız.

- İki günlük işgal sürecinde yaşadığınız duygularını bize anlatır mısın?

Necla: Güzeldi, en azından herkes birliği öğrendi. Çünkü ben buraya geldiğimde birlik yoktu. Şimdi o işgalle birlikte herkes birlik oldu. Çok güzel bir şekilde mücadele veriliyor. Kar, yağmur demeden fabrikanın önüne geliyoruz, mücadelemizi veriyoruz. Patrona sesimizi duyurmak istiyoruz.

- Önceden böyle bir direnişin parçası olmayı düşünür müydün?

Necla: Böyle bir şeye katılacağım, mücadele vereceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

- Bu direniş sana ne öğretti?

Necla: Mücadele etmeyi öğrendim. Fabrikaya geldiğimde herkes susuyordu. Bir şeye karşı çıkılsa bile yukarıdakiler konuşma yaptıklarında hemen herkes “tamam” diyordu. 35-40 kişi işten çıkartıldığı zaman sabrımızın sonuna gelmiştik. Herkesin bir sabrı vardı, onu taşırdılar. Birlik olduk, hep birlikte mücadele veriyoruz.

- Bu direniş sana ne öğretti?

Songül: Bu mücadele bana dayanışmayla her şeyi başaracağımızı öğretti. İçerde çalışırken birbirimizi tanı mıyorduk. Bir araya geldik ve daha çok konuşup birbirimizi tanıma fırsatı bulduk. İçerde ne kadar yanlış çalıştığımızı gördük. Bu açıdan benim için daha

iyi oldu. Birçok arkadaşım, dostum oldu. İçerde senelerce birlikte çalışıp tanımadığım insanları birkaç gün içinde tanıma fırsatı yakaladım.

- Şu anda Türkiye'de ve dünyada yaşanan bir kriz var. Sizler bu krizden nasıl etkilendiniz?

Songül: Krizin Türkiye'de bahane edildiğini düşünüyorum. Bizim fabrikada baştan sona “kriz” diye bir şey yoktu. Yeni çıkan yasalarla patronlar krizi kullanmaya başladı. İşten çıkarmalar fazlasıyla yaşanıyor. Böylelikle insanlarda para tükeniyor, her yerde tüketim azalıyor. İnsanlar az harcamaya başladı. Devlet, patronlara krizi kullanmalarına izin vermeseydi çok daha iyi durumda olurduk. Kriz Sinter Metal'de tamamen bahane olarak kullanıldı.

DESA'da işten atılan ve 200 gündür fabrika önünde direnen Emine Aslan'la konuştuk....

“Kadınlar boyun eğmesinler, örgütlensinler!”

- Bir kadın işçi olarak fabrikadaki sorunlarınız nelerdi?

Her dönem yoğun ve fazla mesaili çalışırdık. İki gün bir gece boyunca hiç durmaksızın, çocuklarımızı dahi görmeden çalıştık. İşten eve geldiğimizde duş alacak halimiz dahi kalmıyordu. Yükleme olduğunda yemeğe çıkarmıyorlardı. Çalışma koşulları ise hiç sağlıklı değildi. Zararlı kimyasal malzemelerle, yapıştırıcılarla çalışmamıza rağmen hiçbir sağlık önlemi alınmıyordu. Bir ay boyunca mesaiye kalır, ay sonunda 240 saat mesai yapmış olurduk. Ama bize zorla 6-8 saat mesai yaptığımızı dair kağıt imzalatmaya çalışıyorlardı. 8 sene boyunca çalışan, emek veren işçiler de asgari ücrete çalıştırılıyordu. İzin almak istenildiğinde hiçbir bir şekilde izin verilmezdi. Ve daha birçok haksızlık yaşanıyordu.

- Mücadele etmeyi tercih ettiniz. Mücadele sürecinde bir kadın olarak kendinizde ne gibi değişimler fark ettiniz?

Bugüne kadar sahip olduğumuz hakların da, benim haklarımın da mücadele edilerek kazanıldığını anladım. İşçilerin haklarını aradığında, yanyana geldiğinde herşeyi yapabildiğini gördüm. Bu direnişle kendime olan özgüvenim geldi. Haklarımı, mücadelemi rahatlıkla anlatabiliyorum, savunabiliyorum. Ben sendikalaşmadan, sınıf dostlarımla tanışmadan birçok hakkımdan, ülkede ve dünyada olup bitenden, yaşanan sorunlardan habersizdim. Mücadele bana yaşama ve dünyaya bir başka bakmayı öğretti.

Mücadele bana hayatın gerçeklerini de gösterdi. Polisin, devletin işçilerin ve emekçilerin yanında olmadığını gördüm. Önceden polisleri saygı duyardım, direnişle beraber bana yaptıklarıyla onların gerçek yüzünü gördüm, işçilere ne kadar düşman olduklarını anladım. Şimdi ise nefret ediyorum.

- Buradan kadın işçilere sorunlarının çözümü için ne yapmalarını önerirsiniz?

Hiçbir şeye boyun eğmesinler, korkmasınlar ve örgütlensinler. Hangi işkolunda olursa olsun evde, sokakta, her yerde örgütlensinler. Örgütlenmekten korkmasınlar. Birleşmekten, yanyana gelmekten, omuz omuza verip mücadele etmekten korkmasınlar. Çünkü başka bir yolumuz, kurtuluşumuz yok. Kazanana kadar mücadele etmek gerekiyor. Bunda tereddüt etmemeliyiz.

Gençlik hareketinden...

Çapa'da öğrencilerin açlık grevi direnişi kazandı!

1 Ekim'de yürürlüğe giren SSGSS yasasıyla birlikte işten çıkarılan asistan öğrencilerin açlık grevi 11. gününde kazanımla sonuçlandı.

9 Ocak günü Çapa Tıp Fakültesi'nde yapılan basın açıklamasında, Çalışma Bakanlığı'yla yapılan görüşme sonucunda Şubat ayının ortasına kadar yasada gerekli değişikliğin yapılacağı konusunda söz alındığı belirtildi ve ödenmeyen maaşların da ödeneceği söylendi. Çapa/Genç-Sen adına yapılan açıklamada şunlar dile getirildi: *“Mücadelemizi öğrencilerin emek-sermaye çelişkisine dahil olmadığı gerekçesiyle kapatılmak istenen Genç-Sen ile kazandık. Halbuki bizler eğitimin paralı olması, kötü yurt koşulları, yüksek ev kiralari, burslarımızın kesilmesi, kriz bahanesiyle yapılan zamlar dolayısıyla çalışmak zorundayız. Bu durum sendikalaşmamızın haklılığının kanıtıdır.”* Açıklamada 6 aydır direnen temizlik işçilerinin de greve destek verdiği belirtildi.

Öğrenci kantininin bulunduğu binaya, *“KAZANDIK! İlk kazanımımız maaşlarımız geri ödeniyor! Perşembe günü mecliste yapılan basın açıklaması sonrası Çalışma Bakanlığı'ndan yasa değişikliği ile işlerimize geri alınacağımız sözünü aldık. Yaşasın açlık grevi direnişimiz! Çapa/Genç-Sen”* yazılı pankart asıldı.

Grup Alataş'ın müzik dinletisi, halaylar ve coşkuyla atılan sloganlarla eylem sona erdi.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

YTÜ'de işten çıkarılan asistan öğrenciler tartıştı

YTÜ'de asistan öğrencilerin işten atılmaları ve sonrasında gelişen süreç ile ilgili toplantı, asistan öğrencilerin ve Genç-Sen'lilerin katılımı ile 9 Ocak günü gerçekleşti. İlk olarak, Çapa'dan açlık grevine katılan bir öğrenci, işten çıkarılmaları sürecini anlattı. 120 asistan öğrencinin bulunduğu Çapa'da 10 öğrenci ile başlayan grevin en son 24 öğrenci ile sonlandığını dile getirdi. Bakanlık ile yapılan görüşme sonucu, işten çıkarılan 20 bin öğrencinin işlerine geri alınacağı “sözü” verildiğini söyledi.

Toplantıda ayrıca, üniversite öğrencilerinin ticarileşen eğitim ile birlikte öğrenim masrafları için çalışmaya mecbur bırakıldıkları, güvencesiz çalıştırılmalarının yanı sıra eşit işi yapan kamu emekçilerinden daha düşük ücrete aldıkları söylendi.

Toplantıda Genç-Sen içerisindeki reformist bloğun tutumu ise salt işten çıkartılmalara vurgu yapılması ve sürecin parasız eğitim talebi ile bütünleştirilmesine gerek olmadığı yönündeydi.

Elde edilen kazanımın sendikanın meşruluğu sayesinde gerçekleştiği, sendikanın böyle bir mücadelede mutlak bir araç olduğu söylemi üzerine asistan öğrencilerden bazıları ile Devrimci Genç-Sen'lilerin tutumu ise, meşruluğun öğrencilerin haklı talepleri üzerinden olduğu ve sendikanın da burada sadece araçlardan biri olduğu yönünde oldu.

YTÜ Ekim Gençliği

Genç-Sen'den eylem!

İstanbul Genç-Sen olarak 7 Ocak günü, bursların ödenmesiyle ilgili Milli Eğitim Bakanlığı'na verilen sürenin dolmuş olmasından dolayı Sirkeci'den Cağaloğlu'nda bulunan Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yüründü, burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

“Burslarımızı geri istiyoruz!” pankartının taşındığı

eylemde, basın metninin okunmasından önce iki Genç-Sen üyesi Milli Eğitim Müdürü ile görüşmek üzere binaya girdi. Dışarıda yapılan konuşmalar, sloganlar ve şarkılarla görüşme gerçekleştirilene dek eylemin bitirmeyeceği belirtildi.

İl Milli Eğitim Müdürü Yardımcısı ile yapılan görüşmede, en geç bir saat içerisinde önümüzdeki günler için Milli Eğitim Müdürü'yle randevu ayarlanacağı “sözü” verildi.

Ardından okunan basın metninde, *“50.000 öğrenci sizlerin seçim planları yüzünden şu an hakkı olan burslar almıyor. Bu burslara aktarılmış olan kaynaklar elbette ki bir yol bulunarak öğrencilere dağıtılabilir”* denildi. Atılan sloganların ardından eylem sona erdi.

Ekim Gençliği / İstanbul

OGÜ: “Faşizme karşı omuz omuza!”

7 Aralık akşam saatlerinde tedavi olmak için hastaneye gelen EHP'li bir öğrenci ve eşlik eden arkadaşları yine aynı saatlerde Dumlupınar Yurdunda bir nedenden dolayı yaralanan faşistlerle hastanede karşılaşmış, tedavi olup hastaneden ayrıldıkları sırada faşistlerin saldırısına uğramıştır.

Anadolu Üniversitesi'nde 8 Aralık günü yapılan Filistin'le dayanışma eyleminin ardından okuldan toplu çıkış yapılarak Osmangazi Üniversitesi'ne toplu geçiş yapıldı. Hastanenin acil girişinde bir basın açıklaması yapılarak saldırı kınandı. *“Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”*, *“Faşizme karşı omuz omuza!”*, *“Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”* sloganlarının atıldığı açıklamaya yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Trabzon'da gözaltı terörü

Trabzon'da 9 Ocak 2009 sabahı saat 06.00 sularında eş zamanlı olarak gerçekleştirilen baskınlarda SDP üyesi gençler gözaltına alındı. SDP gençliğinin kaldığı üç eve yapılan baskınlarda evlerde bulunan dergi, gazete vb. el konuldu.

10 kişinin gözaltına alındığı baskınlar hakkında Emniyet Müdürlüğü tarafından yapılan açıklamada, *“2008 yılının Haziran ayında Trabzon'da yapılan ev baskınlarında ele geçirilen “yasak materyaller” ve “Yurtsever Demokratik Gençlik çalışması yürütmek” gerekçesi gösterildi.*

Trabzon Ekim Gençliği

Ege'de boykot sona erdi!

Ege Üniversitesi'nde taşeron aracılığıyla çalışan 1 No'lu yemekhane işçileri ücretlerini alamadıkları için öğrencilerle beraber bir günlük boykot yapmış, ardından ücretlerini iki saat içerisinde almışlardı. Boykot kazanımla sonuçlanmıştı.

Bu olayın ardından rektörlük, taşeronla sözleşmenin 31 Aralık'ta biteceğini, yemekhaneleri kendi bünyesine alacağını açıklayarak yemekhane mutfağında yapılacak tadilat süresi içerisinde geçici taşeron çalıştıracağını söylemişti. Bu, işçilerin işten atılması demektir. Bunun üzerine Öğrenci Kolektifleri'nin işçilerle beraber başlattıkları bir boykot süreci başladı. Bu sürece müdahale temelinde gençlik örgütleri tarafından Meclis oluşturuldu.

Meclis bir yandan boykotu diğer yandan rektörlükle görüşmeleri sürdürdü. Meclisin rektörlükten talebi, tüm işçilerin geçici süre olarak tarifiilen iki aylık sürede istihdam ettirilmesi ve yemekhane rektörlüğün bünyesine geçince ise tüm işçilerin yemekhane çalışanı olarak işe devam etmesiydi. Meclis tüm direnen işçiler işe alınana dek direnişi sürdürme kararı almıştı.

29 Aralık günü tüm işçilerin işe geri alınacağı açıklaması yapıldı. Bunun üzerine 30 Aralık günü işçiler ve öğrenci temsilcileri işçileri geçici süreliğine alan taşeronla sözleşme yapmak üzere Çiğli Organize Sanayi'ye gitti. Burada işçiler tek tek mülakata alınarak *“sizi arayacağız”* denildi.

31 Aralık günü de sadece direnen 17 işçinin işe alındığı öğrenildi. Meclisin direnişi sürdürme kararı olmasına rağmen Öğrenci Kolektifleri ve SES üyesi bir sendikacı işçilerle konuşarak bunun bir kazanım olduğunu ve 17 işçinin işe alınması gerektiği, diğer işçilerle de dayanışma içerisinde olunacağını söyledi. Yapılan müdahalelere rağmen işe alınan işçiler işi kabul ettiler ve boykot fiilen sona erdi.

Yapılan meclis toplantısında meclis iradesinin boşa düşürüldüğü ve meclisin işlerliğinin kalmadığı sonucuna varılarak meclis dağıldı. Şimdi Öğrenci Kolektifleri ve birkaç işçinin sendikacılarla beraber örgütledikleri kermes ve dayanışma gecesi yapılıyor. Toplanan paralar işsiz kalan işçilerle paylaşılacak.

Direnen işçilerinin dördünün işine de son verilmiş bulunuyor.

Gençliğin Filistin’le dayanışma eylem ve etkinlikleri...

“Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”

Gençlik Filistin halkının yanında!

Siyonist İsrail’in 27 Aralık’ta Gazze’ye dönük başlattığı saldırı şiddetlenerek devam ediyor. Hayatını kaybeden Filistinliler’in sayısı bine yaklaştı, yaralıların sayısı üçbini aştı.

Gençlik örgütleri, Filistin’de yaşanan emperyalist-siyonist saldırganlığa karşı Filistin halkının direnişinin yanında olduğunu göstermek, emperyalistleri ve işbirlikçilerini teşhir etmek için devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler olarak 15 Ocak günü bir eylem gerçekleştirecekler.

DGH, EHP, Ekim Gençliği, Kaldıraç, Marksist Bakış, SGD, YDG ve YDGM tarafından örgütlenen eylem, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”, “Gazze’de intifada, Amed’de serhıldan kazanacak! Halkların kurtuluşu sosyalizmde!” şiarlarıyla gerçekleştirilecek.

Kocaeli’nde Filistin direnişi selamlandı!

14 Ocak günü Kocaeli Üniversitesi’nde İsrail’in vahşi saldırısı protesto edildi. Saat 12.30’da yaklaşık 150 üniversite öğrencisinin yemekhane önünden alkış ve ıslıklarla başlattığı eylem, giriş kapısında yapılan basın açıklaması ve emperyalist devletlerin Ortadoğu halkları üzerinde uyguladığı politikaları teşhir eden bir mizansen ile bitirildi.

Okunan basın açıklamasında, “*Ezilen halklar için tek bir kurtuluş vardır, o da insanlığın sömürsüz bir dünya yaratmak düşününe savaşıdır. Şimdi Filistin’de düşene dövüşene bin selam olsun. Katil İsrail’e karşı direnen Filistin halkı mücadelesinde yalnız değildir.*” denildi.

Eylemde “Filistin’de düşene, dövüşene bin selam!/ Üniversite Öğrencileri” yazılı pankart açıldı, “Direnen Filistin seninleyiz!”, “Filistin’de düşene, dövüşene bin selam!”, “Biji Bratiya Gelan!” sloganları atıldı.

Ekim Gençliği / Kocaeli

Beytepe’de Filistin’le dayanışma

9 Ocak günü Beytepe kampüsünde gerçekleştirilen eylemde Filistin direnişi selamlandı.

Üzerinde Filistin’deki işgali anlatan fotoğrafların ve gazetelerden kesilen haberlerin bulunduğu pano sergilenerek kütüphane önünde basın açıklamasına çağrı yapıldı. Dağıtılan bildiri ve el ilanlarıyla Filistin’deki savaş ve yıkım anlatıldı, Türk devletinin emperyalistlerle ve İsrail’le işbirliği teşhir edildi.

Basın açıklaması öncesinde Edebiyat Fakültesi’nden yemekhaneye bir yürüyüş gerçekleştirildi. Sloganlar eşliğinde devam eden yürüyüşte “Emperyalistler yenilecek direnen halklar kazanacak!” dövizleri de açıldı. Eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı.

Akşam ise yurtlar önünde toplanılarak meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yurtta kalan öğrencilerin lambalarını yakıp söndürürerek alkışlarla destek verdiği yürüyüş sonrasında mum ve resimler yaptığımız sergiyi yurt kantini önüne bırakmamızla eylemimiz son buldu.

Beytepe Ekim Gençliği

Cebeci’de katliam lanetlendi

Ankara Üniversitesi öğrencileri Cebeci Kampüsü’nde 8 Ocak günü gerçekleştirdiği eylemle Filistin’de yaşanan katliamı lanetledi. “*Siyonizm yenilecek, direnen Filistin kazanacak!*” şiarının yazılı olduğu ozalit ile kampüs kantinleri dolaşarak basın açıklamasına çağrı yapıldı. Fakülteler gezildikten sonra kampüs girişinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Okunan açıklamada, İsrail’in aylardır sürdüğü katliam ile Türk devletinin yaptığı gizli anlaşmalara dikkat çekildi.

DGH, Ekim Gençliği, SGD, Tüm İGD, ÖEP, YDG, YDG(M)’nin örgütlediği eylem sloganların atılmasıyla son buldu.

Cebeci Ekim Gençliği

ODTÜ işgale karşı birleşti

ODTÜ’deki topluluklar İsrail’in Filistin’e yönelik saldırılarını protesto etmek için biraraya geldiler. Asılan afişlerle hem düzenin savaş çığırkanlığı teşhir edildi hem de Türkiye’deki işbirlikçilerinin İsrail’le yaptığı anlaşmaların iptal edilmesi istendi. Gazze işgaline Türkiye’nin verdiği desteğin son bulması gerektiği anlatıldı. ODTÜ teknokentindeki silah sanayi de unutulmadı. Başta Aselsan olmak üzere birçok şirket üzerinden ODTÜ’nün silah ürettiğini artık herkes biliyor. Bunun yanı sıra Aselsan, İsrail ordusu ile yaptığı antlaşmalarla İsrail’in Gazze’deki kanlı katliamlarına suç ortaklığı yapıyor.

Bu yüzden ODTÜ’deki topluluklar “*ODTÜ’de Filistin’i vuran silahların üretildiği Aselsan kapatılsın!*” çağrısını yükselttiler.

ODTÜ Ekim Gençliği

“Katliamı lanetliyoruz, direnişi selamlıyoruz!”

8 Ocak günü İÜ Edebiyat Fakültesi’nde Filistin’e

8 Ocak 2009 / Cebeci

yapılan saldırıyı anlatan çeşitli haber ve fotoğraflardan oluşan “*Katliamı lanetliyoruz, direnişi selamlıyoruz!*” başlıklı bir sergi yaptık.

Sergimizi asmaya çalıştığımız sırada ÖGB şefi gelerek engellemeye çalıştı, fakat gereken cevabı aldı. Çalışmamızın engellenmesine izin verilmedi. Daha sonra Edebiyat Fakültesi yemekhanesinde, babası İsrail askerleri tarafından kaçırılmış Filistinli bir kız çocuğunun yazdığı şiiri anlatan bir sinevizyon gösterdik. Gösterim ilgiyle izlendi. Yaptığımız konuşmada tüm öğrencileri katliama sessiz kalmamaya çağırdık ve bir dakikalık alkışlı protesto eylemi gerçekleştirdik.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Eskişehir’de katliam protestosu

Eskişehir Anadolu Üniversitesi Yunus Emre kampüsünde İsrail’in Filistin’e uyguladığı katliamı lanetleyen bir eylem örgütlendi. 8 Ocak sabah 8.30’da, eylemin duyurusunun yer aldığı el ilanları, üniversitenin Yunus Emre ve Eczacılık kapı girişlerinde dağıtıldı. Üniversitenin çeşitli yerlerine yine eylemin çağrısının yapıldığı afişler asıldı. Öğlen yurt önünde toplanan kitle, “*Filistin halkı yalnız değildir! Direnen halklar kazanacak!*” pankartı ile Filistin bayrağı arkasında ve ortak

dövizler açarak yürüyüşe başladı. Coşku ve öfkeyle atılan sloganlar eşliğinde yemekhane önüne gelindi.

Önce yemekhaneye girilerek, katliama sessiz kalmama çağrısı yapıldı. Konuşmanın ardından yemekhanede bulunan öğrenciler alkışlarıyla desteklerini sundular.

Yemekhane karşısında okunan basın açıklamasında İsrail'in Filistin'e yönelik saldırısı kınandı. Başbakan Tayyip Erdoğan'ın timsah gözyaşlarının kimseyi kandıramayacağı söylendi.

Ekim Gençliği, DPG, DGH, DÖB, SGD, ODAK/ Genç Direnişçi, Öğrenci Kolektifleri, EHP Gençliği, SDG ve Genç-Sen'in örgütlediği, YDG-M'nin destek verdiği eyleme 150 kişi katıldı.

14 Ocak günü Hamam Yolu Yediler Parkı'nda bir araya gelen gençlik örgütleri İsrail'in saldırılarını lanetlerken Filistin halkının direnişi selamladı.

"Emperyalizm ve siyonizm yenilecek! Direnen Filistin halkı kazanacak!" pankartı arkasında kurumlar flama ve ortak dövizlerle yerlerini aldılar. Yediler Parkı'ndan sloganlarla yürüyüşe geçen kitle Adalar Migros önüne kadar yürüdü. Yoldan geçen ve evlerinin pencerelerinden bakan insanlar alkışlarıyla eyleme desteklerini sundular. Adalar Migros önüne gelindiğinde ortak basın metni okundu. Ekim Gençliği, DGH, DPG, ÖDP, ÖGD ve SDG'nin örgütlediği eyleme DÖB, EHP ve TKP katılarak destek verdi. Eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Ekim Gençliği / Eskişehir

Ege'de sessiz yürüyüş

Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi öğrencileri Gazze'de süren katliamı 8 Ocak günü bir yürüyüşle protesto etti.

Edebiyat Fakültesi'nde öğle saatlerinde toplanmaya başlayan aralarında öğretim üyelerinin de bulunduğu yaklaşık 150 kişilik kitle, *"Sessiz ve el ele / Filistin haklarının ve tüm ezilen halkların çığlığını duymak için susuyoruz / İsrail ile yapılan antlaşmalar iptal edilsin / Her devlet teröristtir, katildir / Tepkisiz kalmak onaylamaktır / Savaşa hayır"* yazılı pankartın arkasında alkışlarla yürüyüşe geçti.

Yürüyüş boyunca izleyen öğrencilere bildiri dağıtımı yapıldı. Yol boyunca yürüyüşe katılımlar gerçekleşti ve kitlenin sayısı 200'ü aştı. Edebiyat Fakültesi'nin önüne gelindiğinde basın metni okundu. Metinde İsrail'in katliamı teşhir edildi. Eylem alkışlarla son buldu.

Ege Üniversitesi Ekim Gençliği

Samsun Genç-Sen'den eylem

Samsun Genç-Sen, Filistin halkına uygulanan katliamı ve zulmü lanetlemek için 7 Ocak günü Ondokuz Mayıs Üniversitesi'nde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasından önce fakültelerde siyonist İsrail'in saldırısının protesto edilmesi ve basın açıklamasına destek verilmesi için çağrı yapıldı. Fen Edebiyat Fakültesi kantininde başlayan basın açıklaması, kantinde bulunan öğrenciler tarafından yoğun ilgiyle karşılandı, alkışlarla destek verildi.

Ekim Gençliği / Samsun

Tuzluca'yır Lisesi'nde dayanışma eylemi

Siyonist İsrail'in Gazze saldırıları Tuzluca'yır Lisesi'nde lanetlendi. 9 Ocak günü okul çıkışında 20 kadar Liselilerin Sesi okuru sloganlarla İsrail'i protesto etti. Diğer öğrencilerde alkış ve ıslıklarla eyleme destek verdiler. Eylemde "Filistin halkı yalnız değildir!", "Direnişe devam, Filistin'e bin selam!" sloganları coşkuyla atıldı.

Tuzluca'yır'dan Liselilerin Sesi okurları

Gençliğin faaliyetlerinden...

Eskişehir'de "geçit yok!" kampanyası sona erdi!

Ekim Gençliği'nin merkezi olarak yürüttüğü "Geçit Yok" kampanyası Eskişehir'de 9 Ocak günü yapılan bir söyleşiyile sonlandırıldı.

Yaklaşık iki aydır çalışmalarını yürüttüğümüz kampanya faaliyeti, merkezi materyallerin yanısıra yerelde çeşitli materyallerle de zenginleştirildi. Kampanya süresince 19 Aralık cezaevi katliamı, 25 Kasım kadına yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele günü, Yunanistan gençliğinin düzene karşı haklı isyanı, ekonomik kriz ve İsrail'in Filistin'e saldırısı gündemlerine yönelik duvar gazetesi, afiş vb. araçlar kullanıldı.

Son olarak yapılan söyleşiyile kampanya faaliyeti sona erdi. Söyleşi kampanya gündemlerinin çerçevesini ele alan kısa bir açılış konuşmasıyla başladı. Kampanya gündemleri, kriz ve Filistin gündeminin yanı sıra ağırlıklı olarak örgütlenme sorunları ile gençliğin önündeki engeller ve görevler tartışıldı. Gençlik hareketinin parçalı yönüne vurgu yapılarak nasıl bir gençlik örgütlenmesi gerektiği tartışması yürütüldü. Gençlik hareketinin önündeki en acil görevlerden birinin birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik örgütlenmesi olduğuna vurgu yapıldı. Söyleşi canlı ve düşündürücü tartışmalarla son erdi.

Ekim Gençliği / Eskişehir

YTÜ'de Ekim Gençliği çalışmalarından...

YTÜ Yıldız Kampüs'ünde İP-TGB çetesinin yönlendiriciliğinde hareket eden, okulun öğrenci temsilcilerinden oluşan Öğrenci Konseyi, Filistin işgaline dair bir etkinlik, panele dair iki günlük çalışma yapmak istedi. Üniversitenin devrimci demokrat yurtsever öğrencileri hızlı bir refleks ile bu panele ve çetenin sadece afiş asmak ile sınırlı bırakılmış çalışmasına, hazırladıkları duvar gazeteleri ve bildiriler ile cevap verdiler. Alanda bir varlık gösteremeyen çete ve onun yedeklendiği ulusalcı cenahı hazırlanmış materyallerle teşhir edildi.

Ayrıca ekonomik krizin yarattığı hareketlilik ile beraber 2008 sonuna dair değerlendirmelerimiz ve 2009'a yönelik mücadele başlıklarımız çeşitli duvar gazeteleri ile alanda kullanıldı.

İsrail'in süren vahşetine dair komünistler olarak okulumuzda hazırlanan afişler ve duvar gazeteleri ile

siyonist saldırıları ve emperyalist barbarlığı teşhir etmeye devam ettik.

Açtığımız Ekim Gençliği masasından yayınlamızı okuyucularımıza ulaştırdık, okulumuzda yerel yayın *Amatör*'ün dağıtımını yayın ekibi ile birlikte sürdürdük.

YTÜ Ekim Gençliği

Kam-Üs dergisi faaliyetleri devam ediyor...

Bu dönemde yeni sayının çıkmasıyla birlikte Kam-Üs dergisini kullanmaya ve etkinlikler gerçekleştirmeye başladık.

Kamp-Üs Dergisi Sinema Atölyesi 8 Ocak günü ÖKM Sinema Kulübü'nde bir belgesel gösterimi gerçekleştirdi. Filistinli çocukların direnişini ve Faris adlı bir çocuğun yaşam öyküsünü anlatan *"Geçemeyeceksiniz"* isimli film, yaklaşık 40 kişinin katılımıyla ilgiyle izlendi.

Filmin ardından, defalarca ÖKM'ye gelerek satırlarla öğrencilere saldıran, yapılan çalışmaların önünü kesmek isteyen Türkçe Yaşam Kulübü'nün "120" adlı filmi Sinema Kulübü'nde göstermek istemesi üzerine bir gerginlik yaşandı. Film bitiminden sonra diğer kulüplerin üyeleriyle birlikte toplu çıkış yapıldı.

Kamp-Üs Dergisi

Ege Üniversitesi'nde Ekim Gençliği çalışmaları...

Ege Üniversitesi'nin final tatiline girmesine bir hafta kala çalışmalarımızı aralıksız sürdürüyoruz. Filistin'de süren katliama karşı hazırladığımız *"Halkların kurtuluşu sosyalizmde!"* şiarının yer aldığı afişlerimizi yoğun olarak kullanmaya devam ediyoruz. Afişlerimizi öğrencilerin yoğun olarak bulunduğu öğrenci çarşısının yanı sıra fakülte içlerinde de kullanıyoruz.

Ayrıca okulumuzda hazırlık öğrencilerinin ikinci öğretim saatinde masamızı açarak "Ekim Gençliği" satışı gerçekleştiriyoruz. Ders saatlerinden kaynaklı okul gündeminden kopuk olan öğrencilerin masamıza ilgisi olumluydu.

Önümüzdeki günlerde öğrenci çarşısında militan satışlarla dergimizi daha geniş öğrenci kitlesiyle buluşturarak çalışmalarımızı sürdüreceğiz..

Ege Üniversitesi / Ekim Gençliği

Gerici Gürcistan rejimi ABD uydusu olma yolunda!

Dünya jandarmalığı sarsılan ABD emperyalizmi, petrol-doğalgaz kaynaklarının bulunduğu Ortadoğu bölgesiyle Hazar Havzası'nı denetim altında tutarak diğer emperyalist güç odaklarının gelişimini kösteklemeye çalışıyor. Bu kirli hedefe ulaşmak için savaş makinesini hoyratça kullanan Washington'daki neofaşist çete, bazı ülkelerde başa geçirdikleri kuklalarını da bu uğurda seferber ediyor.

Bilindiği üzere Beyaz Saray'daki savaş baronlarının denetim altına almak istedikleri ülkelerin başında Rusya gelmektedir. Zira, çıkarları zedelendiğinde batılı emperyalistlere rest çeken Rusya'nın zengin enerji kaynaklarına sahip olması, nükleer silah üretme kapasitesini koruması, uzay teknolojisini geliştirme becerisi gibi üstünlükleri bulunmaktadır. Bu nitelikler, Rusya'yı denetim altında tutmanın önemini arttırmakla birlikte, bu hedefe ulaşmak kolay değil artık.

Rusya'yı denetleme gücünden yoksun olan ABD emperyalizminin geliştirdiği taktiklerden biri, komşu devletlerin tepesine soysuz işbirlikçilerini yerleştirip, bu sayede Rusya'yı kuşatma altına alabilmek. Nitekim Gürcistan'da "renkli devrim" ile başa geçirilen Amerikancılar'ın ilk işi AB kapısı önünde sıraya girmek oldu. Savaş aygıtı NATO'ya üye olmak için de yalvar yakar olan Tiflis'teki işbirlikçiler, batılı emperyalistlere uşaklık etmeye hevesli olduklarını gösterdiler.

Doğu Avrupa'da, eski Sovyet Cumhuriyetlerinde başa geçen işbirlikçi rejimler de batılı emperyalistlere uşaklık etme hevesini pek çok vesile ile kanıtladılar. Amerikan yetiştirmesi Mihail Saakaşvili başkanlığındaki yönetimin Güney Osetya ile Abhazya'ya saldırması, bu girişimlerin tipik örneklerinden biridir. Ancak saldırı Rusya'nın sert tepkisiyle karşılanmış, utanç verici bir yenilgiye uğrayan Tiflis'teki işbirlikçiler ise ABD savaş makinesinin gelip kendilerini savunması boşuna beklemişlerdi.

Çatışmanın Gürcistan rejiminin burnunu sürten Rusya lehine sonuçlanması, ABD emperyalizminin bölgeyi karıştırma planlarını bir süreliğine ertelemesine yol açmıştı. ABD ile Gürcistan arasında imzalanan yeni anlaşma ise savaş kundağlarının uğursuz işlerine kaldıkları yerden devam etmeye hevesli olduklarına işaret etmektedir.

Yapılan açıklamaya göre, Washington'da ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'ın huzuruna çıkan Gürcistan Dışişleri Bakanı Grigol Vaşadze, iki ülke arasındaki işbirliğini güçlendiren stratejik anlaşmayı basın toplantısında imzaladılar. İmzanın ardından konuşma yapan Rice, "ABD, Gürcistan'ın toprak bütünlüğünü ve egemenliğini desteklemektedir ve desteklemeye devam edecektir" dedi.

Açıklamada, anlaşmanın savunma, ticaret, enerji güvenliği, demokratik kurumların güçlendirilmesi, halklar arasındaki irtibat ve kültürel değiş tokuş gibi konularda iki ülke arasındaki işbirliğinin ilkelerini belirlediği söylendi.

Bu açıklama, ABD emperyalizminin Kafkaslar'a dönük kirli planlarının halen devrede olduğunu teyit ediyor. Irak'ta bir milyonu aşkın insanı katleden dünyanın en zalim işgalci gücünün Kafkaslar'a el atması, bu bölgenin de kan gölüne çevrilme tehlikesinin artması anlamına geliyor.

Bu arada Gürcistan'daki kimi partiler, ABD ile yapılan kölelik anlaşmasına karşı çıktılar. Bir kısmı

anlaşmaya yüzeysel tepki gösterirken, İşçi Partisi tarafından yapılan açıklamada, Gürcistan'ın NATO'ya tam üyelik hedefinden derhal vazgeçmesi gerektiği, ABD ile yapılacak stratejik ortaklığın ülkenin güvenlik ve istikrarını tehlikeye soktuğu vurgulandı. Amerikan kuklası Saakaşvili yönetiminin

Gürcistan'ı haydutların paravan örgütüne dönüştürme çabalarının, bu ülke halklarının başına yeni belalar açmaktan başka bir sonuç doğurması mümkün değil. Bu gidişatı tersine çevirmek ancak Gürcistan ilerici-devrimci güçlerinin hem emperyalizme hem işbirlikçilerine karşı direnmesiyle mümkün olacaktır.

İsrail protestolarından...

"Filistin halkına özgürlük!"

Köln'de İsrail protestosu

10 Ocak günü Köln'deki Dom Meydanı'nda İsrail'i protesto eylemi gerçekleştirildi.

Çağrısı, bazı Alman sol gruplarının da desteğiyle, Köln'deki Filistinliler Derneği tarafından yapılan mitinge yaklaşık 3 bin kişi katıldı. Kitlenin ezici çoğunluğunu Ortadoğu ve Türkiyeli ile İslami çevreler oluşturdu. Bu çevrelerin yer yer Türk bayrağı taşıdıkları gözlemlendi. Türkiyeli sol gruplardan ise Halk Cephesi, DİDİF ve Devrimci Proletarya pankart ve dövizleriyle yer aldılar. Dinci-gerici sloganların atıldığı mitingte İsrail'i kınayan ve Filistin direnişini selamlayan çok sayıda döviz, Filistin bayrakları ve katliam resimleri taşındı. Eylemde sloganlar hiç susmadı.

Bir-Kar olarak mitingte "Filistin halkına özgürlük!" yazılı pankart ile üzerinde, "Her ölü Filistinli İsrail'de bir oy demektir!", "Alman devleti İsrail'e olan politik ve askeri desteğini çeksin!", "Siyonizm yenilecek, direnen Filistin halkı kazanacak!" yazılı dövizler taşıdık.

Bir-Kar / Köln

Stuttgart'da İsrail protestosu

Stuttgart'da ilerici kurum ve kuruluşların oluşturduğu ortak platform 10 Ocak günü düzenlediği bir mitingle emperyalizmi ve siyonizmi bir kez daha protesto etti. Saat 15.30'da Schlossplatz Meydanı'nda toplanan yüzlerce kişi ABD ve İsrail'in Filistin halkına karşı yürüttüğü barbarca saldırılara direnen Filistin halkının yanında olduklarını haykırdı.

Eylemde Filistinle Dayanışma Komitesi ile Türkiyeli ve Alman ilerici kurumların ortak çıkardıkları "Stoppt das Israelische Massaker in Gaza!" başlıklı bildirinin dağıtımı gerçekleştirildi.

Eylemde BİR-KAR imzalı "Zum Aktiven Widerstand mit dem palistinensichen Volk!" başlıklı bildirimizi dağıttık.

Bir-Kar / Stuttgart

Bern'de coşkulu yürüyüş

Katil İsrail ordusunun sınır tanımayan saldırganlığı 10 Ocak günü Bern'de yapılan büyük bir yürüyüşle protesto edildi. Saat 14.30'da toplanmaya başlayan kitle saat 15.00'te kortejler oluşturarak yürüyüşe geçti. Uzun yürüyüş güzergahı boyunca konuşmalar yapıldı. Yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı yürüyüşe öfke ve coşku egemendi. Yürüyüşe özellikle Fransız kantonlarından yoğun bir katılım sağlandı.

İsviçre BİR-KAR olarak yürüyüşe, Almanca "Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleye!" şiarlı pankartımız, üzerinde resim ve şiarların yer aldığı dövizlerimizle katıldık. "Filistin'de siyonist katliama son, bütün emperyalistler Ortadoğu'dan defolsun" başlıklı Almanca bildirimizi yaygın olarak dağıttık.

Bir-Kar / İsviçre

Bretagne'de İsrail protestosu

Fransa'nın Bretagne'ya bölgesinin Lorient kentinde 10 Ocak günü yürüyüş yapıldı.

Fransız Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği'nin düzenlediği yürüyüş öncesinde İsrail'in şimdiye kadarki katliamları sıralanarak siyonistler protesto edildi. Lorient'teki tüm sol güçler, demokratik kitle örgütleri, komünist partiler ve sendikalar yürüyüşe destek verdiler.

Yürüyüş boyunca, "Birleşmiş Milletler suç ortağı!", "İsrail katil!" sloganları atıldı. Katılımın büyük bölümünü Fransızların oluşturduğu yürüyüşte Arapların katılımı da dikkat çekti. Türkiyeli yapılardan ise BİR-KAR eyleme destek sağlayarak bildiri dağıttı. Yürüyüşe bine yakın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Fransa - Bretagne

Kapitalist krize ve sermayenin saldırısına karşı işçi sınıfının eylem ve örgütlenme hattı:

İşgal, direniş, grev ve sabotaj / 1

Volkan Yaraşır

Kriz süreci, sınıf mücadelesini keskinleştirdi. Sınıf hareketi kritik bir momente giriyor. Fabrika işgalleri, işyeri direnişleri, protesto yürüyüşleri ve kitlesel eylemler yoğunlaşmaya başladı. 2009 yılının bir mücadele yılı olacağı daha şimdiden anlaşılıyor.

2007 yılında başlayan işçi hareketinin yükselişi, yeni yılda yeni aşamalar kaydedeceğe benziyor. 2007 yılı işçi hareketinde bir gelişmeyi işaretlemişti. Hrant Dink'in cenazesinin kitle hareketine dönüşmesiyle başlayan bu süreç, aynı yılın 1 Mayıs'yla ivme kazandı. 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanma ısrarı, sınıfın güç ve moral birikiminin göstergesi oldu. Ardından gelen Telekom grevi bütün eksiklerine rağmen 12 Eylül sonrası gerçekleşen en büyük grevlerden biri olarak, sınıf tarihinde alması gereken yeri aldı. Yılın sonlarında doğru sosyal yıkım politikalarına ve hak gasplarına karşı uluslararası düzeyde işçi hareketinin gerçekleştirdiği grev ve genel grevler sınıfın özgüvenini artırdı.

2008 yılına bu birikimlerle girildi. 2008, Davutpaşa katliamı ve Tuzla cehenneminde yaşanan iş cinayetleriyle başladı. Kapitalizm ölüm, kan, gözyaşı ve vahşi bir sömürü olan gerçek yüzünü bu katliamlarla bir kez daha gösterdi. Tekel işçilerinin kararlı mücadelesi sınıfın öfkelerini tetikledi. 14 Mart genel direnişi ise sınıfın neo-liberal politikalara karşı kolektif duruşunu gösterdi. Ataklar 1 Nisan ve 6 Nisan'da sürdürülmeye çalışıldı. Ne var ki 14 Mart'ın kazanımlarının iyi değerlendirilememesi, sendikal bürokrasinin blokajları ve neo-liberal politikaların salt sonuçlarıyla hareket etme, mücadele ivmesinin hızla düşmesine yol açtı. 2008 1 Mayıs'ı bu anlamda yılın son kolektif ve radikal atığıydı. Sınıf hareketi 1 Mayıs sonrasında durulmaya başladı. Bahar ayları inatçı, kararlı ve azimli Yörsan, E-Kart, Desa, Unilever, Tega direnişleriyle geçti.

Ekim ayından başlayarak sınıfın gündemine kriz girdi. Önce medyanın dezenformasyonu ve manipülasyonlarıyla gelişmeleri izleyen sınıf, krizin hızla kendini üretim sektöründe göstermesiyle refleksi vermeye başladı.

Merkez ülkelerde finans sektöründe başlayan kriz belirli bir zaman sonra üretim sektörüne sıçrarken, periferide bu süreç daha kısa yaşandı. Kriz neo-liberalizmin bir krizi değil, eksik tüketimin bir yansıması olarak fazla üretim krizi ya da kapitalizmin krizi olduğu yaşananlarla görülmeye başlandı.

Dezenformasyon ve misenformasyon taktikleri Sönmez Flament'in kapatılması, Hundai'nin işçi çıkarmaya hazırlanması, Türk Philips, Asil Çelik, Bosch ve Renault'un üretime ara vermesi ve ücretsiz izin dayatması, Kayseri'de Katartaş firmasında ve Gaziantep'te Elegant Tekstil'de binlerce işçinin işten atılması, birçok sanayi bölgesinde yaşanan tensikat ve işyeri kapatmalarıyla etkisizleşti.

Sınıf bu sefer bir yandan olayları anlamaya çalıştı, merak etmeye ve öfkelenmeye başladı, diğer yandan işe kapanmaya, umutsuzluğa, kadere bazı yaklaşımlar göstererek krizin abartıldığını düşünmeye başladı. Sınıfın bu ikili ruh hali halen sürüyor. Özellikle bir veba ya da kara ölüm gibi bütün işçilerin üzerinde işsizlik dalgasının hissedilmesi, bu ikili ruh halini besliyor. Öfke ve umutsuzluk bir arada yaşanıyor.

Sınıf krize karşı ilk tepkilerini veriyor

Bu süreç umutsuzluğun öldürücü ya da felç edici bir şekilde etkisini gösterdiği, moral değerlerin çöktüğü, sinizmin yayıldığı bir süreç olabileceği gibi, öfkenin umutla ve sınıf kınıyla kaynaştığı ve muazzam atılımların yaşandığı bir süreç de olabilir.

Sürecin karakterini sınıfsal antagonizmanın tarafları belirleyecektir.

Son iki ayda işçi hareketinde yaşanan gelişmeler konjonktürel sınırlılıktan öte bir tarihsel anlam ve içerik taşımaktadır. İşçi sınıfı sermayenin kompleks bir karakter taşıyan kriz görünümünü altındaki açık saldırısına net yanıtlar üretmiştir. Fabrika işgal eylemleri, fiili protesto yürüyüşleri, iş bırakmalar ve çeşitli düzeylerdeki direnişler bütün eksik ve yetersizliklerine rağmen sınıfın diriliğini ortaya koymakta ve taşıdığı muazzam potansiyeli göstermektedir.

Sorun sınıfın yıkıcı gücünü senkronize bir şekilde açığa çıkaracak eylemlerin örgütlenmesi ve mücadele hattının oluşturulması ve bunun sınıfın gündemine acil olarak sokulmasıdır. Bu aynı zamanda sınıfın özgüven kazanması ve kolektif gücünün farkına varması demektir.

Bugün yaşanan eylemlerin anatomisini çıkarmak bu anlamda önemlidir.

Krizin hissedilmesiyle birlikte sınıfın en önemli atığı fabrika işgal eylemleri oldu. Bu eylemleri Tezcan Galvaniz'de işten atılmalara karşı 400 işçinin polis barikatlarını fiilen aşarak (D-100 karayolunu kapatıp), şehir merkezine kilometrelerce yürümeleri, yine Renault, Bosch, Türk Philips ve Asil Çelik'te üretime ara verilmesi ve ücretsiz izinlere karşı işçilerin yaptığı protesto yürüyüşleri takip etti. Bu fiili yürüyüşler metal sektöründe toplu sözleşmeler imzalanmadan önce gerçekleşen haftalık yürüyüşlerle kendini göstermeye başlamıştı.

Sınıfın kriz sürecinde fiili protesto yürüyüşlerini Sifaş, Nergis Tekstil, Ünsa Ambalaj, Gürsaş, Koluman-Kogel, Lgs-Sky gibi bir dizi fabrikada işten atılmalara karşı ve sendikalaşma mücadelesi nedeniyle ortaya çıkan işyeri direnişleri izledi.

Bu arada çeşitli illerde DİSK, KESK, TTB, Sendika

Şubeler Platformu, bir dizi demokratik örgütün ve çeşitli siyasi dergilerin katıldığı kitlesel gösteriler-basın açıklamaları yapıldı, yapılıyor.

Kitlesel gösterilerin yanı sıra Desa, Tega, Yörsan, Unilever, IBM gibi uzun süreden beri devam eden işçi eylemleri ve direnişleri var. Son olarak değişik siyasal özneler krize yönelik son derece yetersiz ajitasyon ve propaganda faaliyetleri sürdürüyor.

Kısaca kategorize ettiğimiz bu eylemler ve faaliyetler üzerine söylenecek ilk şey, belirli bir koordinasyonun olmaması ve bir eylem, örgütlenme ve mücadele çizgisinin bulunmamasıdır.

Yaşanan eylem ve direnişlerin sınıfın ağırlıkla öz savunma reflekslerinin bir ürünü olarak doğmaları dikkat çekmektedir. Ayrıca eylemlerin çoğunluğunun değişik işkollarına bağlı sendikalı ya da yeni sendikalaşmış işyerlerinde gerçekleşmesi çarpıcıdır.

Yer yer yükselen direniş ve eylemlerin kendi lokal sınırlarına hapsolması, genişleyemeyerek zamanla giderek izole olmaları da düşündürücüdür.

Fabrika işgal eylemleri

İşçi sınıfı krizin bir sınıf saldırısı olduğunu hissettiği an, hemen en sert karşılığını verdi ve fabrika işgal eylemlerine başladı. Key Tekstil, Prysmian, Dostel işgallerini, Sinter, Brisa, Tezcan Galvaniz ve Ünsa Ambalaj işgalleri izledi.

Bugün ağırlıklı olarak savunma refleksinin bir göstergesi ve bazı yalın taleplerle sınırlı ve mahiyeti dar işgal eylemleri yaşansa da, eylemlerin hızla radikalleşme potansiyeli taşıdığı ortadadır.

Yaşanan işgalleri incelersek bazı somut veriler yakalayabiliriz.

Batis'le ilişkili Key Tekstil'de çalışan 350 işçi ücretlerinin üç aydır ödenmemesi ve fabrikanın kapatılmasına karşı, Kasım ayında işgal eylemi yaptı. Polis işçilere saldırdı. BMİS'e (DİSK/ Birleşik Metal İşçileri Sendikası) üye 400 işçinin çalıştığı Prysmian'da toplu sözleşme görüşmelerinin MESS'in tavrı ve dayatmaları sonucunda tıkanmasına karşı, işçiler işyerlerini terk etmeyerek, fiili işgal eylemi yaptı. Yine BMİS üyesi Dostel Makine'de ücretsiz izin saldırısı ve işten atılmalara karşı, Kasım ayı sonunda

bir vardiya (08.00-16.00 vardiyası) fabrikayı terk etmedi, diğer vardiya (16.00-24.00) fabrikaya girerek üretim yapmadı.

Bu eylemleri Sinter ve Brisa fabrika işgal eylemleri izledi. Daha önceki “işgal” eylemlerindeki kısmi ataklar Sinter ve Brisa işgalinde daha nitelikleştirildi ve bu işgaller daha radikal bir içerikte gerçekleşti.

Sinter’de çalışan 400’e yakın işçinin BMİS’e üye olmaları işgale giden yolu açtı. Sinter patronunun 38 işçiyi işten atması, diğer çalışanları harekete geçirdi. İşten atılmalar protesto edildi. Patron bu sefer anti-sendikal tavrını açıkça gösterip işçilerin tümünü işten çıkardı. Fabrika önündeki işçiler bu saldırıya karşı net bir tutum alıp, işyerini işgal etti. BMİS’in işgalin gerçekleşmesinde oldukça önemli bir rolü oldu. Önder işçilerin atak davranmasını sağladı ve işgal iki gün sürdü. BMİS önce var olan radikal atmosferin de etkisiyle işgale aktif destek verdi. İşten atılmaların “yasadıışı” bir lokavt olduğunu açıkladı. Bu tavır işgalci işçilerin moralini ve özgüvenini yükseltti. Ne var ki işgale, işçilerin (daha önce 25. Madde’den atılan işçiler de dahil) 17. Madde’den iş akitlerinin feshedildiğinin açıklanması ve polisin müdahale edeceği gerekçesiyle son verildi. Direnişin fabrika önünde yapılacak eylemlerle “süreceği” bildirildi. İşçilerin tekrar işe dönmek için yaptıkları direniş halen devam ediyor.

Brisa’da 64 işçinin işten atılması, Brisa işçilerinin fabrikayı işgal etmeleriyle karşılık buldu. İki gün süren eylem sonucunda Lastik-İş sendikası Sabancı Holding’le bir araya gelmek zorunda kaldı. Atılan işçilerin 7 gün ücretli ve 2 gün ücretsiz kabul edileceği açıklandı. İşten çıkarılan işçilerin hepsinin sendika yönetimine muhalif olmaları ve Lastik-İş Sendikası yönetiminin işverenle anlaşarak bu işçilerin atılmasına onay vermesi, sendikal ihanetin boyutunu ortaya koydu. Ardından Lastik-İş Sendikası benzer bir tutumu Pirelli’de gösterdi. İşverenle anlaşması sonucunda 80 işçinin işten atılacağı bildirildi.

İşgal eylemlerinin ağırlıkta sendikalı işyerlerinde gerçekleşmesi önem taşımaktadır. Sendikal yapıların bazen bürokratik blokajları, bazen açık ihanetlerine rağmen, sermayenin her düzeydeki saldırısına, özellikle sendikalı işçilerin ilk ve sert yanıt vermeleri dikkat çekmektedir. Sendikal yapıların bütün bürokratik ve korparatist özelliklerine rağmen sınıfın kolektif davranma yeteneklerini beslediği de gözardı edilmemelidir.

2009 yılında da işçi sınıfının reflekslerinin bu yönde devam etmesi büyük bir olasılıktır. Sinter işgali belirli olumlulukları içinde taşıyan ama yine de bürokrasinin etkin olduğu bir yapının gelebileceği en üst noktayı göstermektedir. BMİS’in kısa zamanda işgali bitirerek defansif bir noktaya çekilmesi düşündürücüdür. BMİS yönetimi Sinter işgalinin şu konjonktürdeki sınıf hareketi açısından yakıcı önemini görmemiş, görmek istememiş ve eylemi bloke etmiştir. BMİS, kendine üye diğer işyerlerinde de tavrı tutuk, eylemleri yatıştırıcı ve eylemin içeriğini zaten yasal bir hak olan kıdem ve ihbar tazminatlarının alınmasıyla sınırlı tuttu. Ayrıca Sinter işgalinin bitirildiği gün BMİS’in metal sözleşmesini imzalaması kaygı vericidir. İmzalanan toplu sözleşmeyle, 100 bin metal işçisinin sözcüsüyüz diye yola çıkan BMİS, Türk-Metal’in hegemonyasını kırma, yıpratma şansını kullanamamış ve bazı önemsiz maddelerdeki kazanımlarla Türk-Metal çizgisine tabi olmuştur.

Sinter işgali mahiyeti itibarıyla sınıfın geneline mesaj taşıdığı gibi, özelde metal işçilerine de mesaj taşımaktaydı. BMİS’in burada göstereceği kararlı tavır, metal sektöründe hegemonik gücünü artırabilirdi. Bölgenin bir işçi havzası olduğu düşünülürse, Sinter işgalinin sürmesi yaşanan kriz koşullarında inanılmaz olanaklar ortaya çıkarabilir ve sarsıcı etkiler yaratabilirdi. İşçi sınıfının eylem içinde öğrendiği ve yaşanan bir emsalin işten atılmaları ve tensikatlara karşı ‘ne yapmalı?’ sorusuna net bir yanıt olacağı göz

ardı edildi.

Bütün bu yönleriyle Sinter işgali, sendikal yapıların sınırlarının altını çizdi. Özellikle işyerlerinde önder, duyarlı, sınıf bilinçli işçilerin kurduğu ve çalışanların bütününe kapsayacak ve aynı zamanda sınıfın kolektif iradesini ve bağımsız gücünü ortaya koyan taban örgütlenmelerinin (ya da işyeri komitelerinin) önemine vurgu yaptı. Taban örgütlenmeleri aracılığıyla dün sendikalara örgütlü giden işçiler, yine bu örgütlenmeler aracılığıyla hem sermayeye, hem de sendikal bürokrasinin her türlü blokajına karşı net ve kararlı bir tutum takınabilirdi.

Burada unutmadan, taban örgütlenmelerinin salt sendikal alana yönelik bir önerme değil, sınıfın bütün kesimlerine ve özellikle güvencesiz ve sendikasız işçilere yönelik bir önerme olduğunu vurgulamakta yarar var.

Brisa işgali ise sendikal bürokrasinin ihanetini net bir şekilde ortaya koydu. Bu işgalde de problem sınıfın işyeri esaslı taban örgütlenmelerinin olmamasıydı. İşgal bu ihtiyacı yakıcı olarak ortaya çıkardı. Yine de Brisa’nın her şeye rağmen “sendikalı” olması işçilerin ortak hareket etme, kolektif davranma zeminlerini yarattı.

Başta Sinter ve Brisa olmak üzere diğer işgal eylemleri 2009’da sınıf hareketinin krize karşı izleyeceği yolu gösterdi. 2009’da gerçekleşecek daha radikal fabrika işgal eylemlerinin öncülü oldu. Ayrıca sendikalı işyerinin önümüzdeki dönemde, sınıf eylemliliği açısından katalizör işlevi görme olasılığını işaret etti. Yine metal ve otomotiv sektörünün öneminin altını çizdi. Bu sektörde çalışan işçilerin mücadele deneyimleri ve birikimleri, çabuk radikalize olma özellikleri ve hızla tepki gösteren karakterleri yaşanan pratiklerle ortaya çıktı.

Bu verilerin ışığında bugünden işçi havzaları ve organize sanayi bölgelerindeki stratejik işyerlerinin belirlenmesi ve bu işyerlerinde ajitasyon ve propaganda faaliyetlerinin yoğunlaştırılması gerekiyor. Havzalarda özellikler taban örgütlenmelerinin biçimleri olan **özsavunma komiteleri, direniş komiteleri, işgal komiteleri ve mücadele komiteleri** şiarlarının yükseltilmesi acil önem taşıyor. Önder ve duyarlı işçilerle organik bağların kurulması ve sürece hazırlanmalarını sağlamak temel görev olarak önümüzde duruyor. Benzer çalışmalar sendikasız, güvencesiz işyerlerinde de aksatılmadan ve ihmal edilmeden yerine getirilmelidir. Sendikalı işyerlerine vurgu taktik önceliklere ilişkin bir vurgudur. Burada önemli olan havzayı harekete geçirecek ya da havzada eylemleri tetikleyecek odak işyerleridir. Özellikle bu işyerlerinde gelişecek fabrika işgal eylemleri, sınıfın hızla radikalize olmasını sağlayacaktır. Bu işgaller krizin yıkıcı etkilerine ve sermayenin saldırılarına karşı net bir cevaptır. Sınıfa karşı sınıf politikasının en konsantre halidir. Sınıf bu eylemlerle sermayenin acıyan yerine vuracaktır.

Türkiye işçi sınıfının tarihi, fabrika işgal eylemlerinde nelere dikkat edilmesinin pratikleriyle doludur. İşgallerde yaşanan eksiklikler bu deneyimlere bakılarak aşılabılır. 1968-1969 ve 1970 yıllarında gerçekleşen Derby, Singer, Demirdöküm, Sungurlar fabrika işgal eylemlerinin bütününde işçilerle devletin resmi güçleri arasında açık çatışma yaşandı. İşgaller sınıfsal antagonizmanın açık bir göstergesi olarak iz bıraktı. İşgallere başta işçi aileleri, yakın işyerlerinde çalışan işçiler ve aynı sendikaya bağlı işçiler ve çevre halkı tarafından sahip çıkıldı. Bir nevi işgal edilen fabrikalar etten duvarla sarılıp, militanca korundu. Örneğin Demirdöküm işgalinde fabrika, 10 tank ve 15 zırhlı araçla kuşatıldı. Polisin saldırısı iki defa püskürtüldü. İşçiler kendini aktif şekilde savundu. İşçiler ancak haklarını elde ettikten sonra eylemlerine son verdiler (1).

2009 yılında yaygınlaşması muhtemel fabrika işgal eylemlerini bu perspektifle organize etmek, işgalin

lokal düzeyde kalmasını engelleyecek ve her işgalin senkronize bir etki yaratmasını sağlayacaktır. İşçi ailelerinin, çevre halkın ve yakın işyerlerindeki işçilerin işgallere aktif desteğinin sağlanması için her işçi havzası, her işyeri, işçilerin yaşadığı bölgeler ve mahalleler asli çalışma haline getirilmelidir. Özellikle işçi ailelerine ulaşılmalı ve aileler aktive edilmelidir. Sınıf dayanışması vurgulanmalı, krizin ve işten atılmaların sorumluları gösterilmelidir. Ancak direnmeyle hakların alınabileceği ve korunabileceği anlatılmalıdır. Burada işin bütün ağırlığı devrimci proleterlere düşecektir. Fakat yaratılacak sarsıcı bir deneyimin de etkisi muhteşem olacaktır. Böylesi bir eylem bütün havzayı tetikleyecektir. Ancak havza direnişleri ve grevleri bu yangının içinde doğabilir.

Fabrika işgal eylemleri, kapitalist sistemin ruhu olan özel mülke karşı gerçekleştirilen en sert eylem biçimidir. Burjuva hukukunu yerle bir eden bir eylem tarzıdır. Sınıfın kapitalizme ve sermayeye karşı öfkesinin ve kininin en açık biçimidir. Bu eylem sınıfın hem öznel, hem de nesnel şekillenmesini hızlandırıcı bir içerik taşır.

Direnişler ve fiili sokak-protesto yürüyüşleri

Kriz süreciyle birlikte Türkiye çapında birçok işyerinde işten atılmalar ve işyeri kapatmaları gündeme geldi. Sıfış, Nergiz Tekstil, Ünsa Ambalaj, Gürsaş, Lgs-Sky, Koluman Kogel gibi işyerlerinde işçiler direnişe geçti. Sermaye krizi bahane ederek bir yandan ücretleri baskılandırı ve kazanılmış hakları gasp etmeye başladı, diğer yandan işten atılmaları bir saldırı stratejisi haline dönüştürdü. Bugün bazıları sendikalı olan, birçok işyerinde direnişler sürüyor. Ne var ki bu direnişlerin hedefi kısmi hak kazanımlarıyla ve ağırlıklı olarak kıdem ve ihbar tazminatlarının alınmasıyla sınırlı tutuluyor. Direnişler bir türlü dalgasal etki yaratamıyor ve giderek lokalize oluyor. Eylemler ağırlıkta ilk dönemlerde daha sistemli, daha sonra rutinleşen işyeri önünde beklemeler şeklinde biçimleniyor. Zamanla direnişler izole olmaya başlıyor ve hatta eylemciler ruhsal atalet içine düşüyor ve demoralizasyon güçlü bir şekilde kendini gösteriyor. Bir türlü direnişler sınıfın geneliyle kaynaşmıyor.

2009 yılındaki yerel seçimlerden sonra sermayenin saldırılarının artacağı ve özellikle işten atılmaların yaygınlaşacağı ortadadır. Yani 2009 yeni işçi direnişlerine gebe. Sorun bu direnişlerin lokal reaksiyonlar olarak kalmaması, zincirleme reaksiyona dönüşmesidir. Bu direnişlerin zincirleme reaksiyon yaratması için havzalarda ve organize sanayi bölgelerinde özel olarak çalışmak, daha şimdiden makro projeler oluşturmak gerekiyor. İşyeri işyeri, atölye atölye kurulacak taban örgütlenmeleri, havza komitelerine, organize sanayi eşgüdüm komitelerine dönüştürülmeli, sermayenin saldırılarına karşı kolektif duyarlılıklar artırılmalıdır. Sınıfın örgütlü duruşunu yaratmak için çabalar yoğunlaştırılmalıdır. Bunun yanında krizin nedenleri, sonuçları ve işçi sınıfına etkileri üzerine yapılacak ajitasyon ve propaganda faaliyetleri önem taşıyacaktır. Bu faaliyetlerle bir yandan kapitalizm teşhir edilirken, öte yandan devrimin ve sosyalizmin propagandası yapılmalıdır. Sınıfın kolektif gücü ve müdahalesinin önemi üzerinde durularak, işsizliğe karşı yürütülecek eylemler giderek önem taşıyacaktır. Bu anlamda her direnişi, her eylemi havzanın geneline yayma ve destek direnişleri yaratma, ziyaretler örgütleme ve fiili gösteriler düzenlemeyi önümüze koymalıyız. Sınıfın hem bir savunma, hem bir direniş, hem de bir mücadele organı olan taban örgütlenmelerinde bir araya gelmesi için çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız.

Sınıfa en temel silahının taban örgütlenmeleri olduğunu göstermeliyiz.

Fiili protesto ve sokak gösterileri/eylemleri önümüzdeki dönemde artacağına benzemektedir. Bu

gösteriler, burjuva hukukunu fiilen devre dışı bırakan, polis blokajlarını aşan, yer yer çatışmalara sahne olan ama aynı zamanda öfkenin ve sınıf kininin göstergesi olan eylemlerdir. Gelişmesi muhtemel bu eylemler desteklenmeli ve radikalleşmesi için gayret gösterilmelidir. İşçiler bu eylemler içinde muktedir olma duygusunu yaşadığı, kolektif gücünün farkına vardığı gibi, daha sonra gerçekleştireceği eylemler için özgüven kazanır. Sınıf kardeşliği bazen bir çatışmanın ve polis barikatlarının önünde pekişir, bazen ortak sloganlarla kendini ifade eder. Metal sözleşmeleri döneminde, naif özellikler taşısa da BMİS birçok ilde fiili eylemler örgütledi. Bu eylemler bazen polis engeline takıldıysa da, genelde pek fazla problem yaşanmadı. Yine de metal patronlarına karşı bir güç gösterisinin ya da bir reaksiyonun ifadesi olarak iz bıraktı. Her ne kadar BMİS bu birikimleri değerlendirmese de, bugünkü sonucu itibariyle metal işçisinin tepkilerini nötrleştirici bir işlev görse de, fiili eylemler her şeyden önce sokak eylemleriydi. Fabrikanın ruhunu sokağa taşıması anlamında, muazzam derecede önemli oldu. Hatta ileride fabrikayla sokak arasındaki diyalektiğin kurulmasını sağlayacak zeminler yarattı.

Olası krizin yıkıcı sonuçlarında özellikle sokaklar, son derece stratejik önem taşıyacak. Sınıf mücadelesinde sokağı kazanmak büyük bir merhaledir. Sokakla tanışan, sokağa hakim olan, onun özgürleştirici atmosferini yaşayan işçi, yarın gelişebilecek sert mücadelelere hazırlanmış işçidir. 2001’de Arjantin’de yaşanan krizde, yepyeni grev tarzlarıyla uluslararası işçi hareketine katkı yapan İşsiz İşçiler Hareketi sokakta ortaya çıktı. Ve sokağın hakimi olarak sürece damgasını vurdu. Bolivya’da, El Alto’da COB’ye bağlı işçiler sokak barikatları ve sokak savaşlarıyla güçlerini ortaya koydu. Morales’i sokaklardan iktidara taşıdı. Türkiye’de 14 Mart eylemi gücünü fiili sokak eylemlerinden aldı. Belediye-İş Sendikası İstanbul şubeleri, Büyükşehir Belediyesi’yle yaşadığı toplu sözleşme problemlerini fiili sokak yürüyüşleriyle aştı.

Krizle karşı etkili sokak eylemini Tezcan Galvaniz işçileri gerçekleştirdi. Tezcan Galvaniz işçileri kriz bahane edilerek 120’ye yakın işçinin işten atılmasına karşılık, anayolu keserek 20 km yürüdü. Bütün polis barikatlarını aşarak Kocaeli şehir merkezine ulaştı. Aynı işçiler saldırıların devamı karşısında eylemlerini fabrika işgal eylemine çevirdi ve üretimi durdurdu. Tezcan Galvaniz işçilerinin gerçekleştirdiği tarzdaki eylemlerin ileriki süreçte yayılması, bu ve benzeri sokak eylemlerinin sertleşmesi muhtemeldir. Bu eylemler havzalarda tıpkı 15-16 Haziran’da olduğu gibi fabrika fabrika katılımlarla kendini gösterebilir. Saldırıların özellikle işten atılma ve hak gaspı şeklinde odaklanması, sınıfın ruh halini de ortaklaştırmaktadır. Bu gelişmeleri havza direnişlerinin ilk kıvılcımları olarak görmek gerekir. Krizin yıkıcı bir şekilde hissedilmesiyle bir fabrikada başlayan “basit” bir fiili sokak yürüyüşü, birden bir havza direnişine ya da bir havza grevine dönüşebilir. Görev bugünden havza çalışmalarını bu perspektife oturtmak, olası gelişmeleri önceden tahmin edecek şekilde konumlanmak ve her düzeydeki koordinasyonu sağlamak için eşgüdüm komiteleri oluşturmaktır. Her şeyden önce sınıfın bu yönde hazırlanması önemlidir.

Yaygın havza direnişleri ve grevleri, genel direnişlerin ve genel grevlerin ön habercisi olduğu unutulmamalıdır. Bundan dolayı önümüzdeki dönemde yaygınlaşması olası fiili sokak yürüyüşlerini desteklemeyi, lokal düzeyden çıkarıp, halkın, işçi ailelerinin ve değişik işyerlerinde çalışan işçilerin katılımlarıyla büyük kitle gösterilerine dönüştürmeyi önümüze koymalıyız.

Fabrikanın kalbinin ve ruhunun sokağa taşınması, sokakları özgürleştirecektir. Sınıfı hızla radikalleştirip siyasallaştıracaktır. Sistemin en büyük korkusunun sokak ve fabrika arasındaki diyalektiğin kurulması olduğu bilinmelidir.

(Devam edecek...)

Dipnot:

(1) Daha geniş bilgi için bakınız Volkan Yaraşır, İşgal Direniş Grev, Mephisto Yay., 2006

Berlin’de Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht anmasına onbinler katıldı...

“Gelecek her yerde sosyalizme aittir!”

Alman proletaryasının ve sosyalizmin iki seçkin önderi Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, her yıl olduğu gibi, 11 Ocak’da Berlin’de yapılan bir yürüyüş ve anıt mezar ziyareti ile anıldılar. Bu yılki yürüyüşe 10 bin civarında, anıt mezar törenine ise 80 bin işçi, emekçi ve genç katıldı.

Saat 11.00’de, Berlin’in Frankfurter Tor Meydanı’nda başlatılan yürüyüşe, Almanya’nın hemen her kentinden gelenler dışında Avrupa ülkelerinden ilerici, anti-faşist ve devrimci güçler de katıldılar. Dolayısıyla yürüyüş enternasyonal bir nitelik taşıyordu. Öte yandan yürüyüş, taşınan rengarenk pankartlar, dövizler, bayraklar, atılan sloganlar ve daha ilk anda alana yansıyan coşkusu ile görülmeye değer anlara sahne oldu. Yürüyüşe başından sonuna dek canlılık ve coşku hakimdi.

Bu yılki yürüyüş ve anıt mezar törenine iki önemli gelişme damgasını vurdu. Bunlardan biri Filistin sorunu, diğeri ise kapitalizmin yeniden içine yuvarlandığı krizdi. Yürüyüşün ilk anından itibaren yürüyüşçüler, siyonist İsrail’in Filistin’de sergilediği vahşete dönük protestolarda bulundular. ABD başta olmak üzere, bu saldırganlığın gerisindeki güçlere gönderme yapılarak, siyonist vahşetin derhal durdurulması içerikli çağrılar yapıldı. Yiğit Filistin halkı ile dayanışmacı sloganlar atıldı, kimi kortejlerde onlara ait flamalar taşındı ve oldukça yoğun bildiri dağıtımı yapıldı.

Anma etkinliklerine asıl damgasını vuran ise kapitalizmin krizi oldu. Bir gün öncesinde DKP, PDS ve Junge Welt’in ortaklaşa organize ettikleri konferansın, çeşitli anti-faşist grupların düzenlediği gösterilerin, akşam saatlerinde MLPD ve gençlik örgütleri Rebell’in düzenlediği, Rosa ve Karl’ı anma niteliği taşıyan etkinliğin asıl teması krizdi. Yürüyüşte de ağırlıklı olarak kriz karşıtı pankart ve dövizler taşındı. Kapitalizmi teşhir eden ve sorgulayan bildiriler dağıtıldı. Yürüyüş boyunca neredeyse tüm kortejlerde, kapitalizm karşıtlığında ifadesi olan, sosyalizm özlemini dile getirip hedef gösteren sloganlar haykırıldı. Karl Marx’ın çok sayıda resminin taşınması da bu tabloyu bütünledi ve güçlendirdi.

Yürüyüşe yerli devrimci güçlerden en anlamlı katılımı DKP ve MLPD gerçekleştirdi. Özellikle DKP gözle görülür bir sahiplenme içindeydi ve hazırlıklı gelmişti. Daha önceki yürüyüşlerde gözle görülür bir katılım sağlayan ve canlılığı ile hissedilen anti-faşist otonom gruplar ise bu yıl zayıf bir katılımı temsil edildiler.

Türkiye’den ise, TKP-ML, MLKP, TİKB, MKP, P. Devrimci Duruş ve Anadolu Federasyonu gibi devrimci parti ve kuruluşların yanı sıra DİDİF ve TKP gibi reformist parti ve kurumlar katıldı.

İçinde bulunduğumuz dönem, kapitalizmin yeniden cepheden sorgulandığı, sosyalizmin güncelleştiği, bu anlama gelmek üzere, işçi ve emekçiler için yeniden umut ve özlem haline geldiği bir dönemdir. Bu nedenle, tüm yaşamları işçi sınıfı ve sosyalizm davası için savaşmakla geçen iki seçkin devrimci önder için düzenlenen bu yılki etkinliklere her zamankinden daha bilinçli ve hazırlıklı katılmak gerekiyordu. Bu bilinçle hareket ettik, yurtdışındaki komünistler olarak 50 kişilik bir kortejle katıldık. Yürüyüşte, TKİP imzalı, üzerinde “Gelecek her yerde sosyalizme aittir!” şiarlı bir pankart taşıdık. Yürüyüş boyunca ve anıt mezarların yakınındaki alanda, aynı başlığa sahip olan bildirimizi yoğun biçimde dağıttık.

“Emperyalizme ve siyonizme karşı Filistin halkı ile dayanışmaya!” pankartıyla, BİR-KAR da yürüyüşte yerini aldı.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht yürüyüşü, anıt mezarların bulunduğu alanda sona erdi. Burada da kimi parti ve örgütler küçük toplantılar yaptılar. Kapitalizmi teşhir eden, sosyalizm için mücadele çağrısı yapan bu konuşmaların ardından, yürüyüşçüler gelecek yıl tekrar buluşmak üzere geldikleri kentlere geri döndüler.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht ölümsüzdür!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Gelecek her yerde sosyalizme aittir!

Yurtdışından TKİP taraftarları

Mücadele Postası

Sağlık kurumlarından protesto!

İstanbul Tabip Odası, İstanbul Eczacı Odası, İstanbul Dişhekimleri Odası, İstanbul Veteriner Hekimleri Odası, SES İstanbul Şubeleri, Dev Sağlık İş Sendikası 14 Ocak günü Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde gerçekleştirdikleri eylemle “Sağlıkta Dönüşüm Programı”nın yarattığı hak kayıplarını protesto ettiler.

Eylemde “İşimize, işyerimize, özlük haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkıyoruz” pankartı ve taleplerin yer aldığı dövizler açıldı.

Bileşenler adına yapılan ortak açıklamada şunlar söylendi: “*Sağlıkta Dönüşüm Programı adı altındaki uygulamalar, ekonomik kriz bahanesiyle bizlere dayatılanlar göstermektedir ki, bu yaşananlara sessiz kalmak, bütün çalışanların güvencesiz koşullarda, bugün ve gelecek endişesi içerisinde daha düşük ücretler ve gelir karşılığında çalışması demektir. Hükümet eliyle dayatılan İMF-Dünya Bankası ‘reçeteleri’ne boyun eğmek, paran kadar sağlık anlayışına mahkum olmak demektir.*”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sarıgazi’de kontra saldırılar

Sarıgazi’de Anadolu Demokratik Haklar Derneği üyesi Hüseyin Arslan ve İnan Coşar gündüz saatlerinde yol ortasında uzun namlulu silahlar kullanılarak kaçırıldılar.

9 Ocak günü İHD İstanbul Şubesi’nde gerçekleştirilen toplantıda DHF adına açıklamayı okuyan Eylem Yıldız, yüzleri maskeli ve “kimliği belirsiz” kişiler tarafından kaçırılan üyelerinin darp edildiklerini ve çeşitli işkencelere maruz kaldıklarını söyledi. Hüseyin Arslan ve İnan Coşar’ın yaşadıkları aktarıldı.

Hüseyin Arslan, 7 Ocak 2009 tarihinde saat 11.00’de Sarıgazi Demokrasi Caddesi’nde bir kadın tarafından adres sorma bahanesiyle ara sokağa getirildi. Sokakta bulunan kar maskeli kişiler tarafından gözleri bağlanarak siyah renkte “Şahin” marka bir araca bindirildi. Ormanlık bir alana getirilen Arslan’ın üzerindeki giysiler çıkarılarak darp edildi ve son olarak Sarıgazi’deki bir okulun önüne atıldı.

İnan Coşar, 8 Ocak 2009 tarihinde Demokrasi Caddesi’nde yürürken arkasından yaklaşan Hyundai marka bir araca zorla bindirildi. Gözleri bağlanan Coşar kar maskeli kişiler tarafından kaba dayığa, darpa, küfüre maruz kaldı. Son olarak ise Taşdelen Köprüsü’nün kenarına atılarak bırakıldı. Coşar’ın vücudunda bıçak yaraları olduğu görüldü.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Barış Anneleri’nden protesto

Barış Anneleri İnisiyatifi, 10 Ocak günü Diyarbakır, İstanbul, Siirt ve İzmir’de gerçekleştirdikleri oturma eylemleriyle Kürtçe üzerindeki baskıları protesto ettiler.

İstanbul’da Galatasaray Meydanı’nda gerçekleşen eylemde yapılan Kürtçe açıklamada anneler, binlerce yıldır çocuklarını Kürtçe ninnilerle uyuttuklarını, onları topluma Kürt diliyle terbiye ederek hazırladıklarını belirtti ve devletin Kürt dili üzerindeki baskılarını eleştirdi. Aynı zamanda devletin açtığı TRT 6’yı samimi bulmadıklarını belirtti.

Kürt sorununun demokratik ve barışçıl yollardan çözümü için atılacak ilk adımın Kürtçe’nin kreşten üniversiteye kadar eğitim dili olarak kabul edilmesi olduğunu söyleyen Aras, talepleri kabul edilene kadar mücadelelerinin devam edeceğini ifade etti.

Basın açıklamasının ardından Kürtçe hazırlanan basın metni basına dağıtıldı.

Açıklamanın ardından 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TUYAB’dan tecrite ve faşizan uygulamalara karşı açıklama!

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) 9 Ocak günü İHD İstanbul Şubesi’nde düzenlediği basın toplantısı ile cezaevlerindeki faşizan uygulamaları protesto etti.

Açıklamada, Edirne E Tipi’nden Erol Engin isimli tutsaktan gelen haberlerin yanısıra cezaevlerinde genel olarak uygulanan baskı yöntemleri sıralandı:

- Hapishanelerde kullanım suları düzenli akıyor;
- Sıcak su haftada bir saat veriliyor;
- Tutsakların fiziksel direnme güçlerini zayıflatmak için verilen yemekler az ve besleyici değil;
- Diyet yemek diye verilen yiyecekler; patates, makarna vb.
- Elektrik paraları tutsaklardan tahsil ediliyor;
- Kış aylarında merkezi sistem ile ısıtılan hücrelerin kaloriferleri yakılmıyor; tutsaklar soğuktan kaynaklı birçok enfeksiyon kapıyor;
- Adli Tıp raporlarında, “Cezaevi şartlarında yaşamını devam ettirmesi mümkün değildir.” denilen tutsaklar tahliye edilmeyerek ölüme terk ediliyor;
- Tutsakların her türlü karşı çıkışı disiplin cezaları ve işkencelerle karşılık buluyor. Sayısız tutsağa verilen cezalar arasında, 6 ay, 1 yıllık, açık-kapalı görüş yasakları, mektup yasakları, telefon yasakları ve hücre cezaları bulunuyor. İadeli taahhütlü gönderilmeyen mektupların ise garantisi yok.
- Kitap ve dergiler üzerinde uygulanmakta olan yasaklar düzmece komisyon kararlarıyla hayata geçiriliyor. Birçok kitap ve derginin tutsaklara ulaşması engelleniyor.
- Tutsaklar kimi ihtiyaçlarını karşılayabilmek için ellerindeki malzemeleri ufak araçlara çeviriyor. Örneğin, jiletten bıçak; çöp kovalarından sehpa; çöplerden de toprak yapmak gibi. Buna bile tahammülü olmayan hapishane idaresi amaç dışı kullanım adı altında yeni bir disiplin cezası gerekçesi oluşturuyor.
- Tutsakların, telefon görüşmeleri ve ziyaretlerinde Kürtçe konuşulması yasaklanıyor; tutsakların ailesiyle yaptıkları görüşmeler Kürtçe konuşulduğu gerekçesiyle engelleniyor.
- Sevkler ve mahkemeye gidiş-gelişler tutsaklar açısından tam bir işkenceye çevriliyor. Sürgün sevk işkencesine maruz bırakılan tutsakların elleri zincirlerle bağlanıyor; hücre tipi ringlerle taşınıyorlar. Bu ringler, kışın dışarıdaki hava sıcaklığından daha soğuk; yazın ise daha sıcak ve nefes almayı bile zorlaştıracak kadar nemli, havasız.

Açıklamada tutsak yakınlarının da tecrit işkencesinden paylarını aldıkları söylendi.

Ailelerin birbirlerini görmemeleri için görüş günü ve saatleri birbirlerini göremeyecek biçimde düzenleniyor.

E Tipi Muş Hapishanesi’nden Mehmet Yamaç’ın yaşadığı işkenceyi anlattığı mektubundan da alıntı yapılan açıklamada TUYAB’ın talepleri ise şöyle sıralandı:

- Uluslararası sözleşmelere göre 15 kişiden az olan mekanlar, tecrit sayılmaktadır. Hücre Tipi Cezaevleri bu esasa uygun olarak yeniden düzenlenmelidir. Bu düzenlemeler yapılana kadar hücre kapıları gündüzleri açık tutulmalıdır.
- Ceza İnfaz Kanunu (CİK), içinde Baro, ÇHD ve TTB’nin de yer aldığı kurumlarca insan haklarına uygun biçimde değiştirilmelidir.
- Tutsakların tüm haklarını koşulsuz olarak kullanması sağlanmalıdır.
- Bağımsız İzleme Kurulları oluşturulmalıdır. Bu kurum içinde tutsak yakınları İHD, ÇHD, Baro, TTB ve sanatçılar yer almalıdır.
- Hasta tutsakların tedavileri yapılmalı ve hasta tutsaklar bir an önce tahliye edilmelidir.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Rosa Luxemburg ve

Karl Liebknecht'i

katledilişlerinin 90. yılında

saygıyla anıyoruz...

**“Gelecek her yerde
sosyalizme aittir!”**